

ДЖЕЙК РЕНСЪМ И КРАЛЯТ НА ЧЕРЕПИТЕ

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА БАРД

ДЖЕЙМС РОЛИНС

„За Джейк запазих моите най-щур и най-интригуващи приключения!“

Джеймс Ролинс

**ДЖЕЙМС РОЛИНС
ДЖЕЙК РЕНСЪМ И КРАЛЯТ
НА ЧЕРЕПИТЕ**

Превод: Милко Стоименов

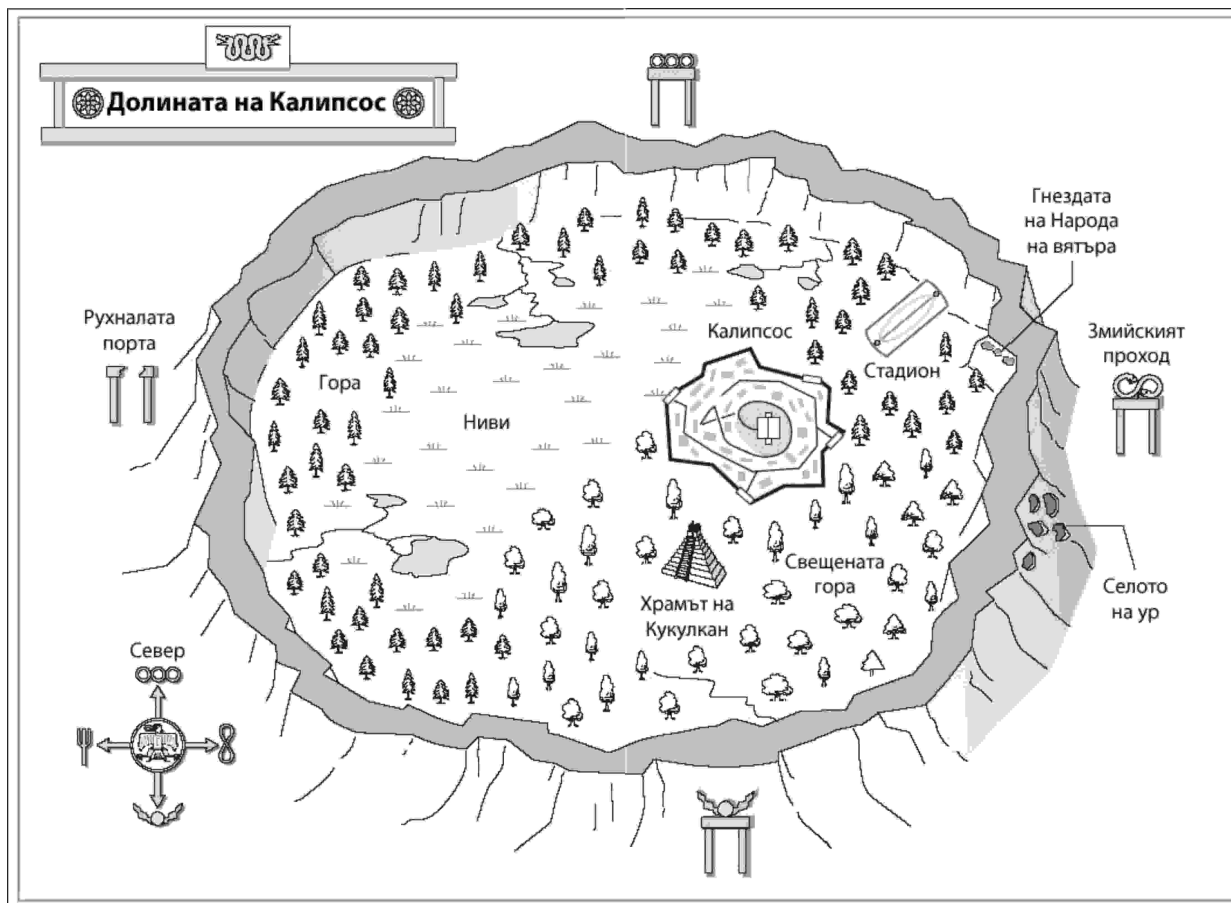
chitanka.info

Безценен дневник, разкриващ древна тайна на майте, потъва (заедно със своя приносител) в плаващи пясъци в джунглите на полуостров Юкатан. Това обаче е само примамка. При това лъжлива. Джейк Ренсъм и сестра му Кейди получават истинските дневници от археологическите разкопки, водени от техните родители (които също изчезват безследно в джунглата), както и двете половини на необикновена златна монета. Необикновена, защото тя отвежда Джейк и Кейди във фантастичен нов свят, в който отдавна изчезнали цивилизации съжителстват с праисторически животни, а необикновени воители се сражават срещу създания, родени от зла магия...

*На всички мои племенници и племеннички: Катрин,
Ейдриън, Ар Джей, Мак, Александра и Надя.*

*Нека вашите светове бъдат озарени от чудеса и
вълшебства.*

КАРТА

ПРОЛОГ

БАНДИТИ

Мъжът се спускаше по стръмния планински склон в джунглата. Ботушите му се пързалиха по мръсния килим, образуван от влажни листа и хлъзгава кал. Гъвкави клони се опитваха да го уловят в прегръдките си, а дълги остри тръни — да го задържат, но не успяваха да го забавят нито за миг.

Не трябва да спирам...

На мястото, където пътеката правеше остър завой, той едва успя да се задържи да не се претърколи през глава отвъд скалистия ръб. Размаха ръка, за да възстанови равновесието си, и се хлъзна в калта. Другата му ръка притискаше до гърдите му пакет, увит в хартия. Въпреки че едва не падна, той не забави крачка и дори затича още по-бързо. Погледна за миг през рамо.

По планинския хребет продължаваха да бушуват огньовете.

Местните наричаха това място Монтаня де Хуесос — Планината на костите.

Прокълнато място, което всички избягваха. Върхът се извисяваше над тъмно изумрудените джунгли на полуостров Юкатан, където минаваше границата между Мексико и южния му съсед Белиз. Блата и дълбоки дерета посрещаха смелчаците, дръзнали да се появят тук, а комари и хапеци мухи преследваха всяко живо същество. Горите и лианите, покрили планинските склонове, растяха толкова нагъсто, че образуваха непроходима зелена маса, скрила истинската си същност от любопитни погледи. Върхът се оглеждаше в езеро, по чиито води се носеха крокодили с размерите на дървесни дънери. От короните на дърветата мълчаливо сезираха сиви маймуни с бели лица, наподобяващи призраци на старци джуджета. Далеч във вътрешността на джунглата се простираха поляни, по които се мяркаха, почти недоловими за човешкото око, сенки на ягуари. Завалеше ли дъжд,

което се случваше често, по планинските склонове рукваха буйни потоци и водопади, които отдалеч приличаха на разтопено сребро.

Гледката си заслужаваше.

Но нямаше кой да ѝ се наслади.

Малцина бяха виждали огромната планина, а още по-малко бяха онези, чийто крак бе стъпвал по склоновете ѝ. И само един човек знаеше тайната ѝ.

Той бе разбрал истината.

Планината на костите не беше... планина.

Стиснал здраво пакета, мъжът продължаваше да тича по забулената в мрак пътека. Маймуните привидения посрещаха куцукането му с приглушени крясъци, сякаш го окуражаваха да тича по-бързо. От едното му бедро стърчеше счупена стрела. Изгаряща болка пронизваше левия му крак при всяка стъпка, но той не биваше да спира. Преследвачите бяха по петите му.

Името му бе Хенри Бетел.

Доктор Хенри Бетел.

Професор по археология в Оксфордския университет.

Заедно с близките си приятели и колеги, Пенелопе и Ричард Ренсъм, той беше прекарал последните три месеца от дъждовния сезон в разкопки на върха на Планината на костите. Бяха открили безброй древни артефакти: сребърна маска на ягуар, корона от нефрит и опал, миниатюрни статуетки от оникс и малахит, златна змия с извита снага и две глави и много други безценни предмети от класическия период на цивилизацията на маите.

Бяха открили всичко това в каменна гробница на върха на планината. Дори сега, докато тичаше през джунглата, Хенри си спомни мига, в който за първи път спуснаха с въже Пенелопе Ренсъм в гробницата. Фенерът ѝ бе осветил подземната крипта и огромния саркофаг в нея. Върху капака на саркофага, издялан от варовик и украсен с барелефи, се намираше най-внушителният артефакт — златна пирамида, висока шейсетина сантиметра, увенчана с късче нефрит, с формата на навита на спирала змия с разперени крила като дракон. Фигурката пресъздаваше митично същество.

Кукулкан — пернатото драконоподобно божество на маите.

Гробницата беше откритие, каквото се прави веднъж на сто години.

Новината се разпространи мълниеносно.

Бандитите, привлечени от приказки за златни съкровища, ги бяха нападнали преди два часа, по залез-слънце. Под прикритието на мрака, лагерът на археолозите бе превзет на бърза ръка с помощта на пушки, мачете и груби заплахи. В самото начало на атаката Хенри се втурна към палатката на семейство Ренсъм, но я завари празна. Нямаше представа какво се е случило с Пенелопе и Ричард.

И продължаваше да няма.

Знаеше само, че трябва да отнесе пакета на сигурно място.

В това отношение инструкциите на Ренсъмови бяха изключително ясни.

Рискува и хвърли още един поглед назад. Пламъците, които се издигаха доскоро над горящия лагер, вече не се виждаха. Нападателите го бяха опожарили изцяло, бяха взривили дори резервоара с бензин за генератора.

Над планинския склон отекна изстрел от карабина.

Хенри се стресна и левият му крак се подхлъзна. Изгуби равновесие и падна. Силно удари гърба си и започна да се пързала опасно по стръмния склон.

Заби пети, но калта се оказа прекалено хлъзгава от дъжда, валял цял ден. Мокри палмови листа го удряха през лицето, а гърбът му подскачаше върху полузарити в калта камъни. Клонка от някакъв храст, покрит с шипове, остави кървава диря по лицето му.

Въпреки това продължаваше да притиска пакета до гърдите си.

Планинският склон внезапно свърши и Хенри отскочи от края му. Извика от изненада, когато разбра, че лети във въздуха. Пропадаше право надолу и в крайна сметка се озова в кален гъол в подножието на

планината. Беше плитък, водата стигаше до кръста му. Ботушите му се удариха в песъчливото дъно, а от сблъсъка зъбите му изтракаха силно. Но той продължаваше да притиска пакета към гърдите си. Вдигна го над главата си, за да го запази сух.

Още малко...

Езерото и лодката се намираха на не повече от осемстотин метра оттук.

Пое дълбоко дъх и направи опит да се измъкне от гъола, но краката му отказаха да се подчинят. Ботушите му бяха затънали до глезените в калното дъно. Завъртя се и дръпна силно, но от калния капан нямаше измъкване. В резултат на опитите му да се освободи, краката му затънаха още по-дълбоко. Усети как калта и пясъкът започват да се издигат, подминават прасците му и се устремяват към коленете.

Не...

Водата скоро достигна до гърдите му. Студът, който носеше тя, бързо проникна до костите му. Разбра каква опасност го грози.

Плаващи пясъци.

Вдигна пакета над главата си. Какво да стори? Сълзи на разочарование и страх замъглиха погледа му. В този миг рационалната част на съзнанието му като че ли изключи и на нейно място се появи първичен ужас.

Хенри вдигна поглед към прокълнатата планина.

Монтаня де Хуесос.

Планината на костите.

Сега и неговите кости щяха да се присъединят към тези на останалите.

Не беше изпълнил дълга си към Ренсъмови.

След изчезването на Пенелопе и Ричард единствен той знаеше истината. Погледна луната, която се издигаше над назъбения планински рид. Потръпна при гледката и дори това едва забележимо движение ускори потъването му в пясъка. Калта достигаше до кръста му, а водата — до врата му.

Тайната щеше да умре с него.

Предугадил съдбата си, той отново вдигна поглед към планината.

Планината, която не беше планина.

От това място в плаващите пясъци истината му изглеждаше толкова очевидна. Острите линии, стръмните склонове, притъпеният връх. Макар планината да приличаше на естествено образувание, той знаеше че вековете са погребали истинската ѝ същност под дебели пластове кал, листа, лиани, коренища.

С помощта на въображението си, Хенри отстрани камарите пръст и непроходимите гъсталаци, за да разкрие скритото сърце на планината. Видя четирите страни, деветте гигантски стъпала, плоския връх, устремил се към изгряващото слънце.

Маянска пирамида.

Древната постройка лежеше погребана под изкуствена планина.

Но това не беше най-голямата ѝ тайна.

Съвсем не.

Хенри опипа канапа, увит здраво около пакета. Изпрати безмълвно извинение и молитва към Ричард и Пенелопе Ренсъм.

Водата достигна до устните му и той усети песъчливия ѝ вкус. Изплю и се закашля. Погледът му се замъгли. Пред очите му затанцуваха светлини.

Не, не бяха какви да е светлини...

Съсредоточи се въпреки паниката.

Светлини от факли прорязваха мочурливата джунгла и приближаваха. Блещукаха пламъци. От тъмните сенки изникнаха дузина воители. Бяха полуголи, носеха единствено набедрени препаски. Лицата им бяха изрисувани с въглен и черна боя. Неколцина приближиха с опънати лъкове, кремъчните върхове на стрелите им сочеха право към него. Други носеха пушки през рамо.

Ловците бяха открили плячката си.

Една по-едра фигура си проправи път между тях. Главатарят на бандитите. Хенри обаче добре знаеше, че това съвсем не са бандити, както и Монтаня де Хеусос не е обикновена планина.

Нападателят също криеха страховита тайна.

Хенри чу познатото вум-вум в далечината. Към горящия лагер се бяха насочили хеликоптери — военни хеликоптери. Преди да избяга той бе успял да изпрати сигнал за помощ по радиостанцията.

Ех, ако бяха дошли по-рано...

Високият предводител на бандитите пристъпи напред и приклепна на едно коляно.

Хенри се опита да види лицето му, но то оставаше в сянката, извън обсега на факлите. Облечен в дълъг кожен шлифер и нахлупил широкопола шапка, той приличаше повече на призрачна сянка, отколкото на човек от плът и кръв.

Протегна дървен прът със стоманена кука накрая. Хенри знаеше, че непознатият не му предлага помощ, не се опитва да го измъкне от подвижните пясъци. Искаше пакета. Опита се да го скрие под водата, но движенията му бяха прекалено бавни. Мъжът протегна пръта и издърпа пакета от пръстите му.

Хенри се пресегна да го сграбчи, но вече не можеше да го достигне.

Предводителят на бандитите се изправи. Подхвърли ловко пакета, който се приземи в разтворената му длан. Хенри зърна за миг костеливите му пръсти, които завършваха с дълги, заострени нокти. Като на граблива птица.

Мъжът захвърли пръта и се наклони да си тръгне.

— *Благодаря ви, доктор Бетел* — изрече той с дрезгав шепот с необичаен акцент. — *Оказахте се изключително полезен.*

Със сетни усилия Хенри задържа врата си изправен. Устните му се показаха и изплю водата от устата си.

— Никога няма да го получиш! — приглушените му думи бяха последвани от горчив смях на задоволство.

Водачът на бандитите се обърна рязко. Очите му проблеснаха в сянката, която хвърляше периферията на шапката му. Светеха ярко в заобикалящия ги мрак, видът им бе зловец и неестествен.

Те се присвиха и се взряха в Хенри, който потъваше под повърхността на блатото. Водата сякаш стана още по-студена от погледа на мъжа.

Главата на Хенри започна да се покрива, но той отвърна безмълвно на най-мрачните подозрения на водача на бандитите. Закъсна.

Чу вика на главатаря. Представи си как мъжът разкъсва пакета, който бе пазил толкова самоотвержено. Знаеше какво ще намери в него — изсъхнали палмови листа, прегънати и вързани с канап.

Хенри потъваше във водата, но въпреки това чу гневния вик на предводителя на бандитите. Мъжът най-сетне бе осъзнал, че тук, в сянката на Планината на костите, нищо не е такова, каквото изглежда.

Нито бандитите, нито планината..., нито дори пакетът, овързан с канап.

Всичко бе измама.

Целта на бягството на Хенри бе да отведе преследвачите си по лъжлива следа, да ги отдалечи от верния път. Макар съзнанието му да потъваше в мрак, докато самият той се отпускате в последната и вечна прегръдка на джунглата, на устните му се появи усмивка.

Тайната бе на сигурно място, запътила се там, където ѝ беше мястото.

За да остане скрита, докато е необходимо.

Никой не обърна внимание на дребничкото момче, което изкачи двете стъпала пред входа на пощата в Белиз Сити. В ръцете си държеше пакет, завързан с канап. Зад него ярко блестеше океанът. Момчето и дядо му, индианци от племе, произлизащо от майте, бяха пътували цял месец, докато стигнат крайбрежието. Бяха се придвижвали внимателно, предпазливо, през цялото време бяха нащрек.

Дядото познаваше всички стари пътеки, използвани от древния му народ, дори най-тайните от тях. По време на дългия преход бе предал на момчето голяма част от своите знания — как да облекчи зъбобол с помощта на сок от дървото *чикле*, как да запали огън с кремък и прахан, как да се промъква в джунглата така, че никой да не го чуе.

Най-важният урок обаче бе останал неизречен.

Как да изпълниш даденото обещание.

Момчето повдигна пакета към гишето. Копнееше да надзърне в него, но обещанието си беше обещание. Вместо това се взря в адреса, изписан върху кафявата опаковъчна хартия. Произнесе го на глас.

Норт Хемпшир... Кънектикът...

Представи си дългия път, който пакетът щеше да измине. Искаше му се да го придружи, да отлети до някоя екзотична страна.

Момчето проследи с пръст името, изписано на най-горния ред:
Джейкъб Бартоломео Ренсъм.

Толкова много имена за един човек. Детето поклати глава и плъзна пакета през отвора. Той падна тежко на другия плот.

След като изпълни даденото обещание, се обърна и се насочи към изхода. „Джейкъб Бартоломю Ренсъм“ прошепна то, докато слизаше по стъпалата пред пощата.

След като има толкова много имена, трябва да е някой важен човек.

Може би принц или поне благородник.

Един въпрос го измъчваше и щеше да го измъчва в продължение на много години.

Кой всъщност бе Джейкъб Бартоломю Ренсъм?

ПЪРВА ЧАСТ
ТРИ ГОДИНИ ПО-КЪСНО

1.

УЧИЛИЩНА СКУКА

Джейк Ренсъм седеше на чина и се молеше стрелките на часовника да отброят колкото се може по-бързо последните минути от часа му по история.

Още двацет и четири минути и той щеше да бъде свободен.

Да се озове далеч от прогимназията „Мидълтън“ за цяла седмица!

Най-после щеше да свърши малко истинска работа. Вече бе съставил план какво ще прави през всеки един ден от едноседмичната ваканция: да изследва богатото находище от вкаменени черупки на древни мекотели, които бе открил в каменната кариера зад дома си, да присъства на премиерата на „Необикновени кварки и още по-необикновени квантови загадки“, най-новата книга на един от любимите му физици, и да вземе автограф от него, да чуе първите четири лекции на прочут антрополог относно канибалските племена в Борнео (кой да предположи, че сотираните очи имали сладък вкус?), и още, и още.

В момента обаче се вълнуваше единствено от това, последният училищен звънец да бие колкото се може по-скоро, за да го освободи от затвора, наречен осми клас.

Бягството не се очертаваше да бъде лесно.

Преподавателката по история, професор Агнес Траут, плесна с костеливите си ръце и отново привлече вниманието му. Бе застанала отстрани на катедрата. Висока и слаба като парче тебешир, тя изглеждаше също толкова суха и скучна. Вдигна поглед над събраните си длани и огледа класа.

— Имаме време за още един доклад — обяви тя.

Джейк извъртя очи. *Ох, ужасно...*

Класът споделяше реакцията му. Из стаята се разнесоха охкания и пъшкания, но единственото, което постигнаха те, бе да накарат преподавателката да присвие устни в още по-тънка линия.

— Можем да чуем още два доклада и да останем след последния звънец — предупреди тя.

Класът замлъкна на бърза ръка.

Професор Траут кимна и се върна на бюрото си. Проследи с пръст списъка от имена и избра следващата жертва, която да изнесе доклад. На Джейк му се стори забавен начинът, по който слабите и рамене се повдигнаха към ушите. Добре знаеше кое е следващото име в списъка, съставен по азбучен ред, но то като че ли изненада преподавателката.

Тя се изправи и изви устни в недоволна усмивка.

— По всичко изглежда, че следващият доклад ще бъде изнесен от Джейкъб Ренсъм.

В класната стая се понесе нова вълна от стонове. Преподавателката дори не си направи труда да усмири класа. Очевидно вече съжеляваше за решението си да изиска още един доклад, преди да излязат във ваканция. Но след като бе прекарал повече от година в нейния курс, Джейк добре знаеше, че професор Агнес Траут е вманиачена на тема ред, дисциплина, правила. Интересуваше се повече от наизустяването на дати и имена, отколкото от задълбоченото разбиране на историческите процеси. Затова, след като бе направила първата крачка, тя нямаше друг избор, освен да го покани да излезе пред класа.

Джейк остави на чина учебниците и бележките си. Беше запаметил целия си доклад. Стана и с празни ръце и се запъти към черната дъска, приковавайки погледите на съучениците си. Макар миналата година да бе прескочил един клас, той си оставаше втори по височина. За нещастие, да се открояваш в тълпата невинаги бе предимство, особено в училище, особено след като си прескочил. Въпреки всичко, Джейк вървеше към дъската с изправени рамене. Сякаш не забелязваше погледите, устремени към него. Той не робуваше на модните тенденции и сутрин обличаше първото, което попаднеше пред очите му, независимо дали бе чисто, или не. Затова днес се оказа облечен в протрити джинси, стари баскетболни кецове, избеляло зелено поло и разбира се, задължителното за училището морскосиньо сако с бродирана върху джобчето му златиста училищна емблема. Дори пясъчно русата му коса бе пропуснала последната мода,

която изискваше момчетата да се подстригват съвсем късо. Вместо това, тя покриваше цялото му чело.

Досущ като на баща му.

Или поне според последната снимка на родителите му, преди тяхното изчезване три години назад в джунглите на Централна Америка. Джейк не се разделяше със снимката, която бе залепил в тетрадката си. На нея Ричард и Пенелопе Ренсъм се усмихваха, изглеждаха весели и щастливи. Бяха облечени в дрехи с цвят каки, а в ръце държаха маянски камък, покрит с тайнствени знаци. Краищата на снимката бяха извити и почернели от огъня, опожарил планинския им лагер.

Под снимката бе залепено парче амбалажна хартия. Върху него, с почерка на баща му, бе изписано името на Джейк заедно с адреса на семейната къща в Норт Хемпшир, Кънектикът. Пакетът бе пристигнал шест седмици след като бандити бяха нападнали лагера на родителите му.

Оттогава бяха изминали три години.

Това беше последната и единствена връзка на Джейк с родителите му.

Когато излезе пред класа, Джейк докосна тънката връвчица около врата си. Напипа под памучното поло миниатюрния предмет, окачен на връвчицата, и го притисна към гърдите си. Последният подарък от неговите родители. Докосването му поддържа успокояващо и му помогна да се концентрира.

Застанала до него, преподавателката се прокашля:

— Мистър Ренсъм ще ни предаде... а..., искам да кажа, ще ни изнесе доклад на тема...

— Моят доклад — прекъсна я Джейк — е посветен на астрономическите познания на майте по отношение на процесията на равноденствието.

— Да, да, разбира се. Равноденствието. Много интересно, мистър Ренсъм. — Преподавателката кимна, може би дори прекалено енергично.

Джейк подозираше, че професор Агнес Траут не разбира добре темата на доклада. Тя отстъпи назад към бюрото си, сякаш се боеше да не би някой да ѝ зададе въпрос. Подобно на всички останали, и тя бе чувала историята с мистър Ръшбейн, учителя по геометрия. Как

получил нервна криза, след като Джейк оборил пред целия клас една от неговите теореми. Сега всички преподаватели в „Мидълтън“ се отнасяха с известна боязън към Джейк. Кой ще бъде следващият?

Момчето взе парче тебешир и написа няколко изчисления върху дъската.

— Днес ще ви покажа как майте са успявали да предскажат такива астрономически събития като слънчеви затъмнения, подобно на онова, на което станахме свидетели миналия вторник...

Хартиено топче удари черната дъска точно до ръката му, пръстите му се свиха рязко, счупиха тебешира и той изскърца върху дъската.

— И успявали ли са да го направят?

Джейк позна гласа. Крейг Браск, защитник от училищния отбор по футбол. Докато Джейк беше прескочил един клас, Крейг беше повтарял. Затова се бе превърнал в мишена за якия, мускулест троглодит.

— Мистър Браск! — намеси се професор Траут. — Няма да търпя глупостите ви в моя час. Мистър Ренсъм изслуша вашия доклад с нужното уважение.

С уважение? Докладът на Крейг бе посветен на последната битка на Къстър.

Бе объркал дори думите на генерала, изречени преди да загуби битката: „Пипнахме ги тези проклетни индианци. Сега ще ги довършим и ще се приберем у дома“.

Когато заглъхнаха и последните хихикания, Джейк пое дълбоко дъх, за да се успокои, и се нареди да продължи доклада си. В подготовката си за него бе натрупал задълбочени познания върху това колко опитни астрономи са били майте и колко добре са разбирали движението на космоса. Това проучване му бе помогнало да се почувства по-близо до родителите си. В края на краищата, те бяха посветили на майте целия си живот.

Сега обаче, застанал пред черната дъска, Джейк изведнъж почувства суката, обхванала съучениците му. Тръсна леко глава, взе гъбата и изтри изчисленията, които бе написал преди малко. Не това искаше да чуе класът. Обърна се с лице към тях, прокашля се и започна смело.

— Добре известно е, че маите са извършвали човешки жертвоприношения. Изваждали са дори сърцата на жертвите си и са ги изяждали...

Внезапната промяна на темата мигом прогони отегчените погледи на съучениците му.

— Отвратително! — възкликна Сали ван Хорн, която седеше на първия ред, но се изправи на стола си.

Джейк нарисова на дъската очертанията на човешко тяло и описа с най-големи подробности методологията на ритуалните жертвоприношения: от видовете ножове, използвани при разрязването на тялото, до начина, по който кръвта от жертвения олтар е била събирана в специални купички. Когато иззвъня последният звънец, никой в стаята не помръдна. Един ученик вдигна ръка и попита:

— Колко хора са убили?

Преди Джейк да успее да отговори, професор Траут го накара да замълчи с едно движение на ръката.

— Да, много интересно, мистър Ренсъм. Мисля, че това бе достатъчно за днес.

Изглеждаше леко позеленяла, вероятно заради описанието как маите са използвали костите и вътрешностите на жертвите, за да предсказват времето.

Джейк прикри леката си усмивка, докато се връщаше към чина и изтръскваше тебеширения прах от дланите си. Неколцина от съучениците му посрещнаха края на доклада му с ръкопляскания, но както обикновено, мнозинството не му обърна внимание. Наблюдаваше ги как си тръгват на групички по двама-трима като се смеят и шегуват.

Джейк беше нов в класа и така и не бе успял да се сприятели с никого, но нямаше нищо против. Животът му бе достатъчно запълнен, за да скучае. Беше твърдо решен да тръгне по стъпките на родителите си, затова трябваше да подготви и тялото си, и ума си, за да постигне своята цел.

Стигна до чина си, взе раницата и видя, че тетрадката му е отворена. Спря за миг, за да погледне отново снимката на родителите си от вътрешната страна на корицата, сетне затвори тетрадката, праметна раницата си през рамо и се насочи към вратата.

Една седмица нямаше да мисли за училище.

И нищо нямаше да е в състояние да обърка плановете му.

Джейк се спусна тичешком по мраморните стълби, озова се под ярките лъчи на пролетното слънце и се отправи към колелото си.

Весел смях привлече вниманието му. Под един разцъфнал кучешки дрян седеше сестра му Кейди. Беше се подпряла на ствола на дървото, облечена в златистожълтата униформа на старша мажоретка. Около нея се бяха скупчили още три момичета, облечени по същия начин, но определено си личеше, че тя е тарторката. Освен това бе приковала вниманието и на половин дузина момчета от по-горните класове, до едно облечени в спортни якета.

Тя се засмя на нещо, което едно от момчетата каза. Отметна глава с добре отработен жест и косите ѝ, един-два нюанса по-светли от тези на Джейк, се спуснаха върху раменете ѝ като водопад от златна коприна. Протегна крак, уж да се разкърши, но Джейк добре знаеше, че целта на упражнението е най-вече да демонстрира дължината на крака и новата сребърна гривна на глезена. Опитваше се да привлече вниманието на капитана на футболния отбор, но той изглеждаше по-заинтригуван от това да се побутва с един от съотборниците си.

За миг, за един съвсем кратък миг, погледът на Кейди регистрира приближаването на Джейк. Той видя очите ѝ да се присвиват предупредително и да очертават забранената територия, в която навлиза.

Джейк понечи да заобиколи групичката. Ускори крачка, подготви се да направи широк полукръг около събралия се елит на „Мидълтън“. Съсредоточил вниманието си изцяло върху това, той не видя Крейг Браск чак докато едва не се сблъска с него.

Крейг Браск протегна рязко огромната си длан, заби я в гърдите на Джейк и сграбчи ризата му.

— Къде си мислиш, че отиваш?

Крейг Браск се извисяваше с едва глава над Джейк, а на тегло беше два пъти колкото него. Рижата му коса бе подстригана съвсем късо, почти като набола четина, а лицето му бе обсипано с толкова много лунички, че изглеждаше така, сякаш се изчервява непрекъснато. Крейг беше навил ръкавите на училищното си яке, за да покаже здравите си, почти маймунски, ръце.

— Остави ме на мира, Браск — предупреди го Джейк.

— Или какво?

Около двамата започнаха да се събират ученици. От тълпата се разнесоха подхилквания.

Когато Крейг се обърна и се ухили на множеството, Джейк протегна ръка, хвана палеца му и го изви. През последните три години бе изучавал не само древни цивилизации. Бе подготвял не само ума, но и тялото си посредством тренировки по таекуондо три пъти седмично.

Крейг изохка и той отпусна хватката си. По-едротото момче отстъпи неуверено назад.

Джейк не искаше свадата да ескалира, затова се обърна и тръгна към колелото си. Само че Крейг се хвърли напред и го хвана за яката, явно не искаше да го пусне просто така.

Джейк почувства как плетената кожена връвчица около врата му се скъсва от дърпането. От тежестта окаченият на нея предмет се плъзна надолу към корема му и спря на мястото, където полото му бе затъкнато в джинсите.

Обзе го гняв, изгарящ и заслепяващ гняв.

Без да се замисля дори за миг, Джейк се обърна и нанесе светкавичен удар с крак в гърдите на Крейг.

Крейг полетя назад и падна по гръб. Опорният крак на Джейк се подхлъзна в тревата и той също падна назад, оголвайки зъби.

Някой извика:

— Кейди, това не е ли брат ти?

Джейк погледна през рамо. Елитът на „Мидълтън“ до последния човек, включително и капитанът на футболния отбор, гледаше към тях.

Ранди Уайт се намръщи и тръгна към тях. Останалите го последваха, включително и сестрата на Джейк.

Когато стигна при тях, Ранди посочи с пръст носа на Крейг:

— Браск, остави хлапето на мира.

Заповедният тон в гласа му не оставяше място за спорове.

Крейг разтри наранените си гърди и се намръщи.

Ранди подаде ръка на Джейк, но той успя сам да се изправи на крака. Не желаше помощ от никого. Почисти джинсите си отзад. Ранди сви рамене и му обърна гръб, но не и преди да измърмори:

— Шантаво хлапе.

Елитът се отдалечи, но Кейди остана. Хвана Джейк за лакътя и наведе глава към ухото му:

— Престани да ме злепоставяш — изсъска тя през стиснати зъби.

Аз да злепоставям теб?

Джейк се отърси от хватката на сестра си и отвърна на погледа ѝ. Макар да бяха еднакво високи, Катрин Ренсъм бе с две години по-голяма.

Лицето на Джейк почервения повече, отколкото по време на сблъсъка с Крейг. Не успя да изрече нито дума и извади скъсаната връвчица изпод ризата си. Предметът, който висеше на нея, падна в разтворената му длан.

Беше златна монета. Всъщност, беше само половин златна монета; явно е била счупена на две половини с назъбени краища, върху всяка бе изобразен маянски символ. Тя проблесна на слънцето и привлече погледа на Кейди. Лявата ѝ ръка посегна към собствения ѝ врат. Нейната половина от същата монета висеше на изящно златно синджирче около врата ѝ.

Двете половини от монетата бяха пристигнали в колет преди три години, заедно с лагерния дневник на баща им и тетрадката със скици на майка им. И двете деца нямаха представа нито кой им ги беше изпратил, нито защо. Оттогава обаче нито Кейди, нито Джейк се разделяха със своята половина от златната монета.

Джейк се вгледа в половинката, която държеше в ръка. Слънчевите лъчи се отразяваха от полираното злато и караха символа да заблести още по-ярко. Подобни символи се наричаха *глифи*.

Глифът върху неговата половина от монета изобразяваше маянската дума *be*, която се произнасяше *бей* и означаваше *път*.

Джейк отново се зачуди какво ли означава тя. Трябваше да е нещо важно. Обърна гръб на сестра си, пъкна монетата в джоба си и

закрачи сковано към колелото си, което бе оставил заключено с верига.

Скоро вече въртеше педалите. Как му се искаше никога повече да не се връща в това отвратително училище.

Сърцето му бе изпълнено с едно-единствено желание и нямаше намерение да се разсейва с други.

Докато натискаше педалите с една ръка опипа джоба на панталоните си. Потърка монетата през плата, сякаш бе лампата на Аладин.

В сърцето на Джейк имаше място за едно-единствено желание: да открие какво се бе случило с майка му и с баща му.

Ето защо полагаше толкова усилия.

За да се надява, че ще разкрие истината около смъртта на родителите си — и да разбере защо са били убити — трябваше първо да стане като тях. Крушата не пада по-далече от дървото. Джейк трябваше да тръгне по техните стъпки.

Изпълнен с решителност, Джейк стана от седалката и натисна яростно педалите по стръмния хълм, който водеше към дома им.

Нищо друго нямаше значение.

2.

НЕОЧАКВАНА ПОКАНА

Трябва да чукна още малко ей тук...

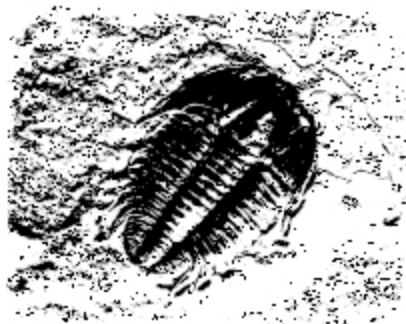
Джейк лежеше по корем, докато слънцето напичаше гърба му. Беше прекарал цялата събота в каменната кариера зад дома си. Скалният пласт под него изглеждаше почти равен, но досега всяка малка грапавина по повърхността му се бе оказала вкаменелост.

Присви устни в строга гримаса — не от болка, от болезнена концентрация.

Не бива да повредя екземпляра.

Фосилът от палеозойската ера приличаше на кръстоска между силно сплескан рак и извънземен космически кораб. Джейк можеше да различи дори чифт тънки антени.

Беше рядка находка по тези места. Дължината му бе почти осем сантиметра, превъзходен екземпляр на *Isotelus maximus*, по-известен като гигантски трилобит.

Невероятна находка!

Джейк държеше миниатюрно длето в едната си ръка и малък чук в другата. Още един умел удар и щеше да измъкне фосила от заобикалящата го скала. След което можеше да го отнесе в стаята си и да го почисти както трябва в по-подходящи условия.

Вдигна длетото, пое дъх и вдигна чукчето. Искаше да затвори очи, но се съмняваше, че това ще помогне.

Сега...

Замахна с чука и...

— Търсят ви по телефона, господарю Джейк!

... стреснат, Джейк стовари здраво чукчето върху единия си пръст, право върху кокалчето.

— Чувате ли ме?

Виковете се разнасяха от радиостанцията тип уоки-токи, която Джейк беше подпрял на една скала до лакътя си.

Джейк разтърси ударената си ръка и се обърна настрани. Взе радиото и натисна бутона за предаване.

— Какво има, чичо Едуард? — попита раздразнен.

— Ще вечеряме.

Вечеря?

— И предполагам, ще ти трябва време да се измиеш. Джейк погледна небето и най-сетне забеляза колко ниско е слязло слънцето и колко дълги са станали сенките. Погълнат изцяло от търсенето на фосили, той не бе забелязал колко късно е станало.

Вдигна радиото към устните си:

— Добре, идвам веднага.

Забави се, колкото да освободи с помощта на чукчето и длетото трилобитния фосил от скалата, сетне го прибра в джоба си. След като приключи, обърна се по гръб само за да види една лигава муцуна и един голям и влажен черен нос, надвесени над лицето му. Усети горещ дъх. Кучешката лига капна върху челото му.

Уф!

Джейк протегна ръце и отблъсна муцуната на басета от лицето си.

— Престани, Уотсън. Дъхът ти може да убие и дракон.

Джейк седна. Уотсън не обърна внимание на обидата и прокара дългия си влажен език по лицето му.

— Е, това е по-добре. Сподели всичките си микроби с мен.

Джейк се засмя и почеса старото куче зад клепналото ляво ухо, което накара животното да зарита щастливо. Уотсън караше четиринайсетата си година и бе част от семейство Ренсъм по-дълго от Джейк. Майка му го бе спасила от английски развъдник на фоксери, в който щяха да използват кученцето като примамка, тъй като се бе родило с деформирано предно краче. Уотсън продължаваше да куца,

но както обичаше да казва майката на Джейк, недостатъците ни правят такива, каквито сме.

Въпреки недъгавия си крак, видеше ли катерица, Уотсън се втурваше след нея бърз като светкавица. Джейк винаги носеше със себе си кучешка свирка, тъй като се боеше басетът да не се изгуби в гората. Особено след като зрението му бе започнало да отслабва с възрастта.

— Хайде, Уотсън, да похапнем. Храна!

Като чу последната дума, кучето замаха радостно с опашка. Повдигна нос във въздуха и подуши. Това сетиво определено не бе отслабнало с годините. Уотсън вероятно вече знаеше какво е сложила на печката леля Матилда.

Джейк погледната другите два фосила, които искаше да вземе. Щяха да почакаат до утре. Смрачаваше се и той не искаше да допуска грешки. Така го бе учил баща му. Археологът трябва да бъде търпелив. Сякаш чу гласа на баща си: *Не прищипвай историята... няма да ти избяга.*

Джейк последва съвета му, събра инструментите си и тръгна с Уотсън. Изкатери се по склона на старата кариера и пое към дома.

Пред Джейк се ширна имението Рейвънсгейт, повече от двеста декара хълмиста земя, осеяна тук-там с горички от захарен клен и черен дъб.

Джейк вървеше по пътеката, застлана с мулч от едри дървесни стърготини. Имението бе старо, първият Ренсъм дошъл тук малко след подписването на Декларацията за независимост. Бил прочут египтолог и всяко следващо поколение следвало стъпките на основателя, всеки от потомците му бил изследовател в една или друга област.

След последния завой пред Джейк се разкри домът му.

Насред просторна английска градина се издигаше малко имение с каменни кулички, дървени фронтони, каменни плочи по покрива, медни улуци, прозорци от оцветено стъкло, с месингов обков. Автомобилна алея, застлана с чакъл, отвеждаше до главния вход, чиито стълбове поддържаха чифт каменни гарвани, дали името на имението — Рейвънсгейт или Гарванова порта.

След изчезването на родителите му, къщата заприлича на изоставена. Бръшлянът бе излинял и пожълтял, от покрива липсваха няколко каменни плочи, стъклата на някои прозорци бяха заменени от картон и скоч. Сякаш някой бе откраднал нещо жизненоважно — от земята, от къщата, но най-вече от Джейк.

Джейк влезе в къщата, озова се в тесен коридор, застлан с червеникави плочки, избърса праха от обувките си и изтупа дрехите си. Окачи чантата, в която събираше образците и инструментите си, на кука до вратата.

От съседната стая надникна леля Матилда. Сбръчканото ѝ лице бе обрамчено от побелели къдрици повечето от които бяха скрити под готварската ѝ шапка. Рядко излизаше в коридора, беше прекалено заета, за да напуска стаята си.

— А, ето те, миличък. Тъкмо сипвах супата. Побързай да се измиеш. — Тгълчетата на устните ѝ се извиха в лека гримаса, която издаваше загриженост. — Случайно да имаш представа къде е сестра ти?

Въпросът бе риторичен, леля Матилда не очакваше Джейк да ѝ отговори, тъй като двамата с Кейди се бяха отчуждили напоследък.

— Измивам се и идвам веднага, лельо Матилда.

— Не се бави. — Тя се върна в кухнята, за да надзирава готвачката и двете прислужници. Миг след това отново надзърна в коридора. — А, Едуард, помоли да се отбиеш в библиотеката преди вечеря. Нещо пристигна с днешната поща.

Любопитството накара Джейк да ускори крачка. Уотсън, очевидно незаинтригуван от новината, се ориентира към кухнята с надеждата да получи нещо за хапване.

Библиотеката се намиреше отвъд централното фоайе. За да стигне до нея, Джейк трябваше да прекоси големия салон, който се простираше от предния край на къщата до задния. Една цяла стена бе заета от маслени портрети на негови предци, чак до самия Бартоломю с огромните му мустаци. Той беше застанал до една камила и беше присвил очи от слънцето.

Всеки от портретите гледаше към собствена витрина на срещуположната стена. Баща му ги наричаше витрини с куриози и любопитни находки. Зад оловните стъкла на всеки шкаф бяха изложени артефакти и реликви, събрани от предците му по време на

техните пътешествия: брѳмбари и пеперуди, приковани с топлийки върху коркови дѳски, скѳпоценни камѳни и минерали, миниатюрни керамични съдове и изваяни фигурки и разбира се, достатѳчно вкаменелости, че да запълнят цял музей, включително яйце на тиранозавър.

Джейк сви по следващия коридор и се озова в библиотеката. Етажерките с книги се издигаха на височината на цели два етажа, като най-високите бяха достѳпни единствено с помощта на стѳлба, която се плѳзгаше по железни релси. На далечната стена имаше камина, достатѳчно голяма, че да влезеш в нея, без да се навеждаш. В нея весело гореше малѳк огѳн и сгрѳваше помещението с дружелюбна топлина. В един от ѳглите бе разположено масивното дѳбово бюро на баща му. Останалата част от обзавеждането се състоеше от фотѳойли и дивани с много мек пѳлнеж, които сякаш приканваха посетителите да се отпуснат в прегрѳдките им и да се потопят в световете, скрити между кориците на някоя книга.

Зад бюрото седеше чичо му Едуард.

— А, ето те, Джейк — посрещна го чичо му. Завъртя се на пети. Гърбѳт му бе изправен, маниерите му — сковани, но в очите му винаги грееше топлина, дори сега, когато бе примесена с леко чувство на безпокойство. На върха на носа му бяха кацнали чифт малки очила за четене. В едната си ръка държеше голям жѳлт плик. — Това пристигна днес. Изпратено е от Англия. От един квартал на Лондон, наречен Блекфрайърс.

— Блекфрайърс?

Чичо Едуард кимна:

— Един от най-старите финансови квартали в Лондон, банки и тем подобни.

Чичо Едуард би трябвало да знае най-добре. Беше израснал в Лондон. Всѳщност, Едуард и Матилда не бяха истински чичо и леля на Джейк. Фамилното им име бе Батчелдър. Бяха приятели на дядото на Джейк и се грижеха за имението „Рейвѳнсгейт“ вече три поколения. Говореше се под сурдинка, че веднѳж Едуард спасил живота на дядото на Джейк по време на Втората световна война. Случило се някъде в Африка, но никой никога не разказваше цялата история.

Тѳй като Джейк и Кейди нямаха роднини, които да се грижат за тях, чичо Едуард и леля Матилда станаха техни настойници и

продължиха да се грижат за имението. Двамата бяха грижовни и любящи като истински родители, а понякога и също толкова твърдоглави. През цялото време обаче тръпнеха в очакване, нямаха търпение да се завърнат истинските господари на имението.

Чичо Едуард отиде при Джейк и му подаде запечатания плик.

Джейк го взе и впери поглед в написаното на него име.

Господин Джейкъб Бартоломю Ренсъм.

Следваше пълното име на сестра му.

Обзе го хлад. Последният път, когато бе видял името си, изписано по този начин, бе върху колета с дневника на баща си, случка, която продължаваше да му навява тъга.

А сега името му бе изписано по същия начин, но равно и безлично на машина.

Чичо Едуард се прокашля:

— Не знаех дали няма да искаш да изчакаш, докато се върне сестра ти...

Джейк отвори плика. Кой знае кога ще се върне Кейди!

Зад гърба му се разнесе приглушено ръмжене. Обърна се и видя Уотсън да се промъква в библиотеката. Козината по врата му беше настръхнала, а носът му бе вирнат във въздуха. Явно го бяха напъдили от кухнята и басетът бе дошъл при Джейк, за да намери утеха и съчувствие. Чувствителният му нос обаче сигурно бе надушил миризмата на писмото, усещайки нещо, което само едно куче може да усети. Уотсън пристъпи още по-близо. Започна да обикаля в кръг и да ръмжи предупредително.

— Тихо, Уотсън, ... всичко е наред.

Джейк извади съдържанието на плика. Между пръстите му се плъзнаха цветна брошура и още няколко листа и се разпиляха по дъсчения под. Уотсън отскочи игриво назад. Джейк успя да улови най-големия лист от твърда ленена хартия. Беше жълт на цвят, изписан с най-черното мастило, което бе виждал.

Чичо Едуард коленичи и вдигна разпилените листа и плика. Прелисти ги, докато Джейк четеше поканата веднъж, после втори път.

— Това са самолетни билети — добави чичото. — Два. За теб и за сестра ти. Първа класа. А това май е резервация за „Савой“. Много скъп хотел!

Джейк смръщи вежди, когато стигна до най-интригуващата част: „Маянските съкровища на Новия свят“.

Чичо Едуард прелисти брошурата. Снимки на златни и нефритени предмети обрамчваха рекламното съобщение на музея за организираната от него изложба.

— Това е от Британския музей — каза той. — Много странно. Самолетните билети са за другиден, понеделник, а според брошурата, първият ден на изложбата е вторник.

За нас е удоволствие и чест
да поканим
Господин Джейкъб Бартоломю Ренсъм
и
Госпожица Катрин Едуина Ренсъм
Да присъстват на официалното
откриване на интригуващата нова
изложба в
Британския музей
Лондон. Англия
**МАЯНСКИТЕ СЪКРОВИЩА НА
НОВИЯ СВЯТ**
Организирана със скромната
подкрепа на
Бледсуърт Съндрейс & Индъстриз

— Вторник? — попита Джейк, забелязал и друга странност. Спомни си лекцията за календара на майте, която бе изнесъл предния ден в училище, и за предсказанията на майте, свързани с този ден. — Това е денят на слънчевото затъмнение. В Лондон затъмнението ще бъде пълно.

Не бе в състояние да скрие възбудата в гласа си.

— Това не ми харесва — каза чичо Едуард и бръчките по челото му станаха още по-дълбоки. — Идва в последния момент. А и билетите са само два, за теб и за сестра ти.

— Двамата с Кейди сме достатъчно големи, за да пътуваме сами. А и ти винаги си ми казвал, че някой ден непременно трябва да видя

Британския музей.

Чичо Едуард се угрижи още повече:

— Преди да обсъдим въпроса, бих искал да проведе няколко телефонни разговора. Трябва да се уточнят хиляди неща. Трябва да...

Джейк престана да чува думите на чичо си. Не можеше да откъсне поглед от една от снимките в разгънатата брошура. Пресегна се и я взе от ръката на чичо си. В средата бе поместена фотография на златна змия, инкрустирана с нефрит и рубини. Снагата ѝ бе извита на осморка, а всеки край завършваше с глава — едната със зейнала паст и оголени зъби, другата — със затворена уста, от която се показваше тънък раздвоен език.

Джейк се взираше в изображението. Стори му се, че земята се клати под краката му, дишането му се ускори, но стана все по-плитко.

Той разпозна двуглавата змия. Виждаше рисунката ѝ в скицника на майка си, дори бе прочел подробно нейно описание в дневника от археологическите разкопки на баща си. Двете тетрадки — двете половини на техния общ дневник — бяха пристигнали заедно със счупената златна монета, в колет, надписан с почерка на баща му. Но пратката не бе придружена нито от бележка, нито от каквото и да било обяснение.

Накрая Джейк вдигна брошурата и посочи:

— Това е един от артефактите от разкопките на мама и татко. — Прегледа набързо брошурата. Останалите предмети също изглеждаха познати, но той искаше да ги сравни с рисунките в скицника на майка си.

Чичо Едуард пристъпи към него:

— Мислех, че тези артефакти са заключени в някой трезор в Мексико Сити.

Джейк кимна. Скоро след като бандитите бяха нападнали лагера на родителите му, мексикански военни бяха пристигнали с хеликоптери и отцепили района. Никой не знаеше каква част от находките е била открадната или какво се е случило с телата на майката и бащата на Джейк. Беше изчезнал и един техен колега, доктор Хенри Бетел.

Все пак военните бяха успели да спасят по-голямата част от маянските артефакти. Ценността им ги правеше национални съкровища, затова те никога не бяха напусkali Мексико.

До този момент.

Бяха временно изложени в лондонския музей.

Маянските съкровища на Новия свят.

— Нищо чудно, че са ви поканили — каза чичо му, докато надничаше през рамо, за да прочете брошурата.

— Синът и дъщерята на откривателите на артефактите.

Джейк не можеше да откъсне поглед от брошурата. Проследи с пръст извивките на двуглавата змия. Сигурно родителите му също я бяха докосвали, може би техните ръце я бяха извадили от пръстта.

— Трябва да отида — каза Джейк с мрачна решителност в гласа си.

Чичо Едуард постави ръка на рамото му, за да го успокои.

Кой знае кога щеше да получи втори шанс да зърне реликвите, които отново щяха да бъдат заключени в трезор? В очите на Джейк напиреха сълзи. Така щеше да се почувства по-близо до родителите си.

Откъм централния вход на имението се разнесе скърцане на спирачки и свирене на гуми. Дочу се весел смях и шумно сбогуване. Миг по-късно вратата се отвори и в дома връхлетя Кейди. Обърна се и отново махна енергично с ръка:

— До утре, Ранди!

Влезе в библиотеката и видя Джейк и чичо Едуард, които впериха погледи в нея. Забеляза израженията им и върху свършеното ѝ чело се появи тревожна бръчка:

— Какво има?

— Е, аз няма да ходя! — заяви Кейди и започна да изброява причините на пръстите на ръцете си.

— В неделя Джефри организира парти край басейна. В понеделник имаме тренировка на мажоретките, след нея още един купон. Без да броим двете партита във вторник.

За финал тропна леко с крак.

— Определено няма да зарежа всичко това, за да се превърна в бавачка на Джейк в някакъв скучен музей.

Джейк усети как лицето му почервениява. Сестра му изобщо не си бе направила труда да го изслуша. Сърцето му заби учестено. Добре съзнаваше, че ако Кейди не замине, и той няма да замине. Чичо Едуард нямаше да му позволи да пътува сам.

— Кейди! Това са находките на мама и татко!

Тя преглътна. Сведе очи към брошурата, после отмести поглед от нея. Кейди проявяваше далеч по-голям талант в рисуването и въобще в изкуствата, в сравнение с Джейк. Надълго и нашироко бе изучавала скицника на майка си. Или поне го бе правила в началото, малко след като дневниците на родителите им бяха пристигнали по пощата. През последните две години не си бе направила труда да ги погледне.

Джейк обаче бе забелязал лекото треперене на ръцете на Кейди, когато тя сведе поглед към брошурата. Също бе разпознала двуглавата змия.

— Не зная — каза тя. — Имам да правя толкова много неща.

Джейк се обърна към чичо Едуард и го погледна умолително.

Чичо му само сви рамене. Очевидно все още се чудеше дали трябва да отидат. Особено след като сестра му не изгаряше от желание да го прави.

— Това да не са билети за първа класа? — внезапно попита Кейди и ги взе в ръка. — И резервация за апартамент в „Савой“?

Усетил, че бронята ѝ се пропуква, Джейк промени подхода си. От вълнение бе забравил с кого си има работа.

— Това е, това е страхотно! — предпазливо каза той и размаха билетите. — Виж само колко струват. Освен това пътуването до Лондон съвпада със слънчевото затъмнение. Предполагам медиите ще отразят откриването на изложбата...

Забеляза как раменете на сестра му потръпват при споменаването на думата *медии*.

— Сигурен съм, че ще има камери — продължи той. — Новинарски екипи, подвижни телевизионни станции, дори

знаменитости.

Очите на Кейди се разшириха от удивление. Отново погледна поканата.

Докато сестра му налапваше стръвта, Джейк се подготви да я улови на въдицата.

— Освен това — каза той, — помисли си за шопинга, за най-новата европейска мода, която още не е пристигнала в моловете на Норт Хемпшир. Сигурно ще бъдеш първата тук, облечена с тези дрехи.

Кейди сведе поглед към обувките си.

— Амииии, можем да отидем за малко. Едва ли ще е чак толкова скучно.

Джейк погледна чичо Едуард. Той поклати глава, знаеше кога е загубил битката. Може би щеше да успее да разубеди Джейк, но никога не би успял да застане между Кейди и някоя телевизионна камера.

— Предполагам, че ще трябва да се заема с организацията на пътуването — каза той.

Кейди кимна, а Джейк въздъхна с облекчение.

Остана само едно последно възражение.

Уотсън стоеше край бюрото на баща им с настръхнала козина по гърба. Басетът не откъсваше поглед от отворения жълт пощенски плик. Старото куче продължаваше да ръмжи тихичко.

3.

ШОУТО НА МИСТЪР БЛЕДСУЪРТ

Джейк никога не се бе возил в лимузина. Никога не си бе представял колко просторна е тя отвътре. Чувстваше се като в салона на частен самолет, който лети ниско над земята.

Лимузината профучаваше по тесните улици и объркващите кръгови движения на Лондон. Зад нея свиреха клаксони, а неколцина пешеходци размахаха юмруци след огромния автомобил. Закъсняваха.

Джейк залепи лице за затъмнения прозорец. Опита се да види небето.

— Не се тревожи — успокой го Кейди. Беше пъхнала в ушите си миниатюрните слушалки на айпода си, затова говореше по-високо от обичайното. — Няма да изпуснеш затъмнението.

Кейди насочи вниманието си към огледалцето в ръката си. Огледа лицето си за пореден път, след като бе прекарала цялата сутрин в банята, извършвайки безброй експерименти с помощта на гланцове за устни, червила, гелове за коса, очни сенки, маша за мигли, сешоар и дори нещо, което бе оставило блестящи пращинки по мраморния плот в банята. Подобно на всеки добър учен, тя никога не смяташе, че е приключила с експериментите.

Джейк не й обърна внимание и обходи с поглед синьото небе. През затъмнения прозорец слънцето приличаше на жълтеникаво петно. Луната очакваше своя ред, готова да започне неизбежната си разходка пред лицето на слънцето и да превърне деня в нощ.

Лявото коляно на Джейк трепереше от вълнение. Примесено с мъничко тревога.

В природата съществуваше и друга сила, също толкова непоколебима и неотклонна в своето движение, колкото и сестра му.

На хоризонта черни облаци се струпваха високо в небето. Дълбоко навътре в окото на приближаващата буря проблесваха искрящи светкавици. Беше истинска надпревара с времето. Джейк щеше да бъде съкрушен, ако бурята успееше да скрие слънчевото затъмнение.

Лимузината поднесе на един особено остър завой. Гумите ѝ изсвистяха. Джейк бе запратен към прозореца. Чу се тракане на бучки лед в кристална чаша. Огромна ръка го улови и го върна на мястото му.

Боботещ глас с типично английски акцент, завалящ някои срички, произнесе с укор:

— Млади господине, ако желаете да видите небето, може би ще успее да ви помогна, преди да си счупите врата.

Джейк бе забравил, че компания в лимузината им прави Морган Дръмонд, което бе изненадващо предвид огромните му размери. Тялото му изпълваше цялата предна половина на салона. Целият бе мускули, а чертите на лицето му бяха необичайно остри. Носеше двуреден черен костюм на фини райета с размерите на палатка, но въпреки това всяко негово движение караше бицепсите му да изпъват плата. Приличаше повече на сержант, натоварен с обучението на новобранци, отколкото на директор по въпросите на сигурността в „Бледсуърт Индъстриз“, спонсорът на маянската изложба.

Дръмонд се приведе към Джейк. Протегна дебел пръст към редицата от бутони близо до лакътя му и натисна един от тях. Тапицерията под тавана на лимузината се плъзна назад и разкри стъклен покрив, над който се показва небето.

Когато лимузината профуча покрай един двуетажен автобус, пътниците на горния етаж надникнаха през стъкления покрив право в салона. Джейк втренчи поглед в лицата, които го гледаха отвисоко, и се почувства като златна рибка в аквариум. Неколцина от пътниците посочиха лимузината с ръце. Джейк им махна за поздрав, но никой не му отвърна.

— Стъклото е специално, не позволява да се надникне във вътрешността на лимузината — обясни Дръмонд. — Те не могат да ви видят.

Огромният мъж се скри отново в сянката, в която бе потънало неговото място. За човек с неговите гигантски габарити, той притежаваше необикновената способност да се слива с фона и да остава незабелязан. Когато Дръмонд се облегна назад, в мрака проблесна нещо и Джейк го забеляза. Идваше от вратовръзката на мъжа. Беше парче оръжейна стомана с формата на символа на „Бледсуърт“.

Грифон.

Митологичното чудовище имаше глава, криле и нокти на орел, но тяло, задни крака и опашка на лъв. Беше изобразено в профил с черен скъпоценен камък вместо око, изправено на задните си крака, сякаш се готвеше да разкъса някаква плячка. Някои твърдяха, че то символизира обичайната делова практика на корпорацията: атакувай слабите и ги погълни целите.

По време на полета от Кънектикът до Лондон Джейк бе изчел доста за корпорацията. Никой не можеше да каже къде или кога е била основана компанията. Намекваше се, че корените на бизнеса ѝ можели да бъдат проследени чак до Средновековието. Носеха се слухове, че фамилията Бледсуърт натрупала първоначалното си богатство от продажбата на фалшиви лекарства, които уж гарантирали спасение от чума. Членовете ѝ били сред онези, които събирали мъртвите тела на жертвите, нахвърляли ги в каруци и продавали части от труповете за медицински изследвания. Независимо каква част от слуховете бе истина и каква — не, факт е, че през Средновековието семейство Бледсуърт натрупало повече злато от краля на Англия. Днес почти никой не поставял под съмнение доброто му име и то притежавало значителна част от финансовия център Блекфрайърс.

Джейк се изправи и се покашля. Зададе въпроса, който го измъчваше, откакто бяха кацнали в Лондон:

— Мистър Дръмонд, защо вашата компания спонсорира изложбата в музея?

Вместо отговор получи сърдито сумтене. Явно въпросът му не бе по вкуса на Дръмонд. Но дори Кейди свали дамското си огледалце и извади една от слушалките на айпода си, за да чуе отговора.

Морган Дръмонд въздъхна:

— Организирането на изложбата се оказва доста скъпо начинание. Допълнителна охрана, електронни системи за сигурност...

компанията плати цяло състояние само за да убеди мексиканското правителство да позволи тези съкровища да напуснат страната.

По гласа му личеше, че съвсем не е щастлив от обстоятелството, че компанията му е похарчила толкова много пари за нещо толкова безсмислено.

— И защо корпорацията го е направила? — настоя Джейк.

Дръмонд се приведе към него:

— Мистър Бледсуърт настоя. И никой не смее да му възрази.

Джейк се намръщи. Бе изчел всичко, което успя да намери, за саможивия шеф на корпорацията: Сигизмунд Олифант Бледсуърт IX.

Мъжът, прехвърлил вече деветдесетте, бе представител на деветото поколение, което носеше фамилията Бледсуърт, но то щеше да си остане последното, тъй като не се бе женил и нямаше деца. Фотографиите на Сигизмунд Олифант Бледсуърт IX, достъпни на обществеността, се брояха на пръсти. Джейк успя да открие само една с помощта на своя компютър и на нея Бледсуърт бе далеч по-млад, висок и слаб, облечен в британска военна униформа. Подобно на миналото на средновековните му предци, и неговата биография бе изпълнена със слухове за измами, злоупотреби, престъпления. Една от историите разказваше как Бледсуърт е откраднал множество произведения на изкуството от Франция и Германия по време на войната. Част от службата си прекарал и в Египет.

След Втората световна война обаче никой не бе успявал да фотографира президента на „Бледсуърт Индъстриз“. Той се бе превърнал по-скоро в привидение, отколкото в човек.

Джейк сви вежди:

— А какъв интерес има мистър Бледсуърт от организирането на изложбата?

— Наистина ли искаш да знаеш? — попита го Дръмонд.

Джейк сви рамене, обърна се към сестра си, после — отново към едрия мъж:

— Не.

— Мистър Бледсуърт се чувства задължен. Смята, че така изплаща дълг.

— Дълг?

— Към родителите ви.

Изведнъж в лимузината стана много задушно и Джейк не можеше да си поеме дъх.

Дръмонд се отпусна в седалката си и отново потъна в сенките.

— Кой мислиш, че финансираше маянските разкопки на родителите ти? Кой, мислиш, ги изпрати там?

Джейк се намръщи. Мистър Бледсуърт? Възможно ли бе? Нима наистина загадъчният ръководител на „Бледсуърт Индъстриз“ бе платил на майка му и баща му да разкопаят върха, известен като Планината на костите?

Защо?

Лимузината забави ход и шофьорът се обади по уредбата:

— Пристигнахме в музея, сър.

Когато Джейк и Кейди напуснаха мрачния салон на лимузината, бяха посрещнати от ослепителен залп от светкавици на фотоапарати и прожектори на телевизионни камери. Стреснат, Джейк направи крачка назад, но нямаше накъде да отстъпи. Зад него се издигаше огромното туловище на Морган Дръмонт, високо и непоклатимо като стена.

— Продължавай да вървиш — измърмори той под нос.

Дръмонд ги поведе през тълпата от репортери, изпълнила тротоара пред музея. Две въжета от черно кадифе задържаха назад новинарските екипи и обикновените зяпачи, а между тях бе опънат червен килим. В дъното се издигаха мраморните колони на Британския музей, който наподобяваше масивен банков трезор. От единия до другия край на колоните се простираше огромен транспарант, опънат там в чест на изложбата.

МАЯНСКИТЕ СЪКРОВИЩА НА НОВИЯ СВЯТ

Джейк забеляза, че много хора носят специални очила за наблюдаване на затъмнението.

Погледна към небето. Разбира се, трябваше да се досети. Луната вече бе започнала да покрива слънчевия диск. Ослепителната слънчева корона сякаш опари очите му. Отмести поглед преди гледката да увреди зрението му. Далеч на юг проблесна светкавица, последвана от силен гръм. Бурята, разразила се по долното течение на река Темза, заплашваше да скрие уникалната гледка.

— Виж колко са очарователни! — извика пълничка жена на средна възраст.

— Одрали са кожата на майка си и баща си!

— И какви сладки дрешки имат!

— Истински малки изследователи, нали? — възкликна друга жена от тълпата.

Джейк погледна дрехите си. Бяха подарък от компанията „Бледсуърт“. Заведоха Джейк и Кейди в скъпо ателие за дрехи по поръчка на „Савил Роу“, улицата която беше прочута със скъпите си магазини за облекло. Джейк носеше панталони тип „сафари“ и риза с дълги ръкави, и двете в цвят каки, както и елек, целият покрит с джобове, някои се затваряха с цип, други с копчета, а имаше и джобове, скрити в други джобове. Беше обул водонепроницаеми туристически обувки, а на гърба си бе метнал раница в същия нюанс на каки. Бяха му предложили да сложи и шапка тип „сафари“, но той отказа.

Кейди обаче се бе влюбила в шапката. Носеше я наперено, със самочувствие. Отново проблеснаха светкавици на фотоапарати. Тя спря, сложи ръка на кръста, а един от пръстите ѝ се заигра с връвчиците на шапката.

Джейк извъртя очи и продължи към музея.

Виковете зад гърба му се превърнаха в неразбираема глъчка. Не искаше нищо друго, освен час по-скоро да влезе вътре, да избяга от цялата тази шумотевица. Музеят и „Бледсуърт Индъстриз“ бяха организирали мащабна медийна кампания и рекламираха изложбата по вестници и телевизии, по автобуси и влакове от метрото. Историята с изчезването на родителите на Джейк бе водеща новина още по времето, когато се бе случило, все пак ставаше въпрос за злато, бандити и загинали археолози. Вестниците я раздухаха отново. Скоро всички научиха за осиротелите хлапета. Появата на децата тук, специално за откриването на изложбата, бе привлякла всички фотографии в града.

Морган Дръмонд вървеше редом с Джейк и подбутваше Кейди по гърба, за да не спира. Гласът му заглуши глъчката на тълпата:

— Закъсняваме! След края на церемонията ще имате възможност да направите нови снимки!

Изпрати ги ропот на разочарование.

Джейк забеляза, че Дръмонд спира за миг погледа си върху един от зяпачите в тълпата. Непосредствено до възетата бе застанал нисък, дундест мъж, облечен в зелен костюм, който дъвчеше поничка. Очите му бяха скрити под гъсти вежди. Дебелите му устни бяха покрити с пудра захар. На врата му също бе окачен фотоапарат, но мъжът не посегна към обектива дори когато Дръмонд и децата минаха покрай него.

Непознатият кимна леко на Дръмонд, който подкани хлапетата да вървят по-бързо.

Най-накрая Джейк и Кейди минаха под транспаранта и се озоваха във фоайето на музея. То беше приятно празно, ако не броим, разбира се, охранителите в сини униформи. Кейди хвърли назад поглед, изпълнен с копнеж.

— Церемонията по прерязването на лентата ще се състои във вътрешния двор, който носи името на кралица Елизабет — уведоми ги Морган Дръмонд, докато минаваха покрай магазинче за сувенири и прекосяваха полирания мраморен под.

— Там ще има ли камери? — попита Кейди и отвори дамското си огледалце с ловкост, на която би завидял и жонгльор на ножове в цирка.

— Само от телевизионните новини и лондонския „Таймс“ — каза Дръмонд. — Мероприятието е ексклузивно, поканени са само най-щедрите спонсори, и дори те трябваше да платят солидна сума, за да присъстват на прерязването на лентата.

— А вашата компания получи отстъпка от тази сума?

Дръмонд погледна намръщен Джейк, сякаш момчето бе задало изключително невъзпитан или глупав въпрос.

— Разбира се. Ще трябва да съберем цяло състояние, за да покрием разходите си покрай тази изложба. — Гласът му прозвуча сърдито. — Защо мислите, че ви поканиха? Прашните артефакти не могат да привлекат тълпите... Историите могат! Като вашата... като трагедията, покрай... — Едрият мъж чак сега осъзна какво говори и пред кого. Млъкна внезапно, все едно си бе глътнал езика. Прояви достатъчно възпитание, за да се изчерви и да се почеше неловко по врата.

Лицето на Джейк също почервения, но не от неудобство. Той сви едната си ръка в юмрук, когато осъзна за какво всъщност става въпрос.

Поканата към тях не целеше да привлече внимание към постиженията на техните родители, а да се възползват от трагедията им, да превърнат загубата им в машина за студени, безчувствени пари, които да потекат към „Бледсуърт Индъстриз“. Испита гняв, но и се почувства глупаво. Двамата със сестра му бяха прелетели океана, за да танцуват като марионетки пред тълпата и да я накарат да купи повече билети.

Кейди изобщо не изглеждаше развълнувана от думите на Дръмонд. Продължи наперено напред в очакване на следващата порция внимание и светкавици.

— Оттук — показа им Дръмонд и задържа вратата отворена.

Когато Джейк прекрачи прага, пред погледа му се разкри смайваща гледка. Огромен покрит вътрешен атриум с площ поне няколкостотин квадратни метра, целият застлан с мрамор.

— Големият двор — обяви Дръмонд. Бръкна в джоба си и извади очила с черни стъкла. — Очила, с които да наблюдавате затъмнението. Най-добре ги сложете още сега.

Джейк сложи своите без да забавя крачка. Крилата на музея заобикаляха огромния двор от всичките четири страни. Спираловидни стълби водеха към втория етаж. Но онова, което впечатли най-силно Джейк, бе конструкцията, която покриваше двора отгоре. Състоеше се от триъгълни парчета прозрачно стъкло, които сякаш се рееха във въздуха над главите им, безтегловни и озарени от слънчева светлина.

Джейк извърна глава нагоре и впери поглед през стъкления покрив.

Тъмните очила му позволиха да погледне директно, без да се страхува, че може да ослепее. Луната вече бе покрила слънцето до половината. Скоро щеше да настъпи пълното затъмнение.

Прогърмя нова гръмотевица. Джейк се обърна и погледна на юг. Вече се виждаше предният фронт на бурята.

Дали луната щеше да го изпревари?

4. ЧЕРНОТО СЛЪНЦЕ

Джейк се мушна в един отдалечен ъгъл на вътрешния двор на музея и се облегна на гигантска каменна глава от Великденските острови. Надвисналите вежди и острият нос на статуята бяха издялани от черен базалт. Изражението на Джейк, който оглеждаше събралите се гости, наподобяваше това на статуята.

Гостите бяха облечени в смокинги и вечерни рокли и държаха чаши шампанско в ръце. Сред тях сновеше сервитьор със сребърен поднос и разнасяше хапки с хайвер. Една от дамите бе закичила диамантена тиара в събраната си на висок кок коса. Дали не бе от кралското семейство?

Застанала също встрани от тълпата, Кейди се наслаждаваше на светлината на телевизионните прожектори. Репортерът бе поднесъл към нея микрофон с огромен пухкав калъф.

— Кажете на зрителите на Би Би Си — подкани я той, — развълнувана ли сте да бъдете тук, на тази изложба?

— О, разбира се! — отвърна Кейди и леко се извъртя встрани. Джейк знаеше, че тя се опитва да се покаже по телевизията в най-добрата си поза или поне в онази поза, която сутринта бе решила, че е най-подходяща за телевизионните камери.

Сестра му продължи да дава интервю и да придружава отговорите си с оживено ръкомахане. Не пропусна и да се повърти малко на пръсти, така че добре поддържаните ѝ къдрици да се люшнат неустоймо.

Джейк скръсти ръце. Раздразнението, предизвикано от откровението на Морган Дръмонд относно истинската цел на присъствието им тук, не бе отшумяло. *Само за да продадат повече билети.* Подръпна нервно елека си, изгаряше от желание да го захвърли и да си тръгне незабавно. А после какво? Не биваше да забравя и сестра си. Кейди очевидно не би си тръгнала.

Джейк насочи поглед в противоположната посока. Отвъд тълпата забеляза широка червена лента, опъната на горната площадка на

стълбите, които водеха към втория етаж. Мъж с цилиндър на главата държеше огромни ножици, които по размер наподобяваха градинарски.

— Това е кураторът на музея — каза Морган Дръмонд, появил се изневиделица до Джейк. Момчето се стресна. Явно Дръмонд се бе промъкнал, без да го усети. — Няма да продължи дълго. Ще свърши преди да се усетиш.

Макар Дръмонд да бе прошепнал думите си, те прозвучаха като смъртна заплаха. Може би защото бяха придружени от поредната гръмотевица.

Джейк сви рамене и се отдалечи. Погледна отново към небето. Луната бе застанала почти изцяло пред слънцето. Дори с помощта на очилата, слънчевата корона, обрамчила лунния диск, светеше толкова ярко, че очите го заболяха.

Джейк премигна и се обърна в мига, в който прозвуча звънец, за да обяви началото на официалната церемония. *Най-после!* Сърцето му заби ускорено. Всички погледи се насочиха към куратора на музея, който вдигна ръка, за да помоли гостите да запазят мълчание.

Прожекторите, насочени към Кейди, изведнъж угаснаха. Тя оклюма като цвете, лишено от слънчева светлина.

— Започва — каза Дръмонд.

Кураторът вдигна ножиците в ръка:

— Може ли Джейк и Кейди Ренсъм да дойдат при мен — извика той. — Няма по-подходящи от тях хора, които да открият тази великолепна изложба. В чест на техните родители доктор Ричард и Пенелопе Ренсъм.

Морган Дръмонд измъкна Джейк от сянката, в която се бе скрил, и прикова вниманието на всички. По пътя към стълбите към тях се присъедини и Кейди.

Всяка тяхна крачка бе съпроводена от оглушителни аплодисменти.

Кураторът продължи:

— Сигурен съм, че всички познават историята на Ренсъмови и как откриха Планината на костите, един от най-отдалечените и най-негостоприемните археологически обекти от епохата на маите. Британският музей, подпомогнат щедро и безкористно от „Бледсуърт Индъстриз“ — кураторът кимна към Дръмонд, който изкачваше стълбите заедно с Джейк и Кейди — с гордост представят

организираната за първи път изложба „Маянските съкровища на Новия свят“.

Последните му думи бяха придружени от нов взрив от аплодисменти.

Когато Джейк и Кейди стигнаха площадката на върха на стълбите, кураторът посочи към небето и извика:

— Вижте!

Осветлението в двора на музея изгасна.

Джейк зяпна небето. Ето затъмнението!

Луната направи последната, едва доловима стъпка и напълно покри слънцето. Затъмнението бе пълно. Слънчевата корона озаряваше краищата на потъналата в мрак Луна, сякаш в небесата бе изгряло черно слънце.

Дъхът на Джейк секна от удивление.

Озарено единствено от отблясъците от затъмнението, помещението бе потънало в призрачен сумрак. Мраморните плочи на пода грееха в сребристо сияние, сякаш подът и стените излъчваха собствена светлина.

Кураторът продължи в мрака:

— Самите май са предсказали това затъмнение с помощта на своите древни астрономически изследвания и изчисления. Ние избрахме именно това небесно събитие, за да открием изложбата. — Той се обърна към Джейк с огромните ножици в ръце: — Мистър Ренсъм, бихте ли ми помогнали?

Грейна прожектор и освети върха на стълбите.

Джейк откъсна поглед от небето и сведе очи към червената лента. Знаеше, че коридорът, който води към изложбата с артефактите, открити от родителите им, започва зад червената лента. Момчето кимна, нямаше търпение да види изложбата:

— Да го направим!

Кураторът се усмихна широко и вдигна ръка, давайки знак на Джейк да изчака неподвижно, докато проблясват светкавиците на фотоапаратите. Кейди стоеше с ръце, здраво стиснати на гърдите. Джейк съзнаваше, че впоследствие ще си плати за това, че тъкмо той е попаднал във фокуса на вниманието.

Сякаш имаше избор.

Джейк хвана едната дръжка на ножиците и двамата с куратора прерязаха лентата с едно рязко движение.

Когато двете половини на острието се затвориха и лентата падна, ослепителна светкавица разкъса небето. Веднага след нея прокътят и гръм. Покривът над главите им издрънча. Събралите се гости се смълчаха уплашено, след малко обаче се разнесе тих смях.

Кураторът намигна на Джейк:

— Едва ли можехме да изберем по-подходящ момент, нали, момче. — Взе ножиците и изправи гръб.

Джейк отново вдигна поглед към небето. Буреносните облаци скриха слънчевото затъмнение. Дворът потъна в още по-непрогледен мрак.

Кураторът вдигна ръка към гостите:

— Моля, останете по местата си. Всеки момент ще включим осветлението в двора. Докато чакаме, може би е най-добре да позволим на младите Ренсъмови да разгледат изложбата първи, да им позволим да останат насаме със съкровищата, които родителите им са открили.

Разнесоха се възклицания „Ах!“ и „Колко трогателно!“, заедно с приглушени аплодисменти.

Над останалите обаче се извиси един глас, изпълнен с презрение:

— *Съкровищата, които родителите им са открили?* Ха! По-скоро, *съкровищата, които родителите им са откраднали!* — Последната дума отекна над двора като изстрел.

Последва неловко мълчание.

Мъжът продължи:

— Какво ще кажете за слуховете, че Ренсъмови са живи и се крият в Южна Америка? Че са инсценирали изчезването си, за да се измъкнат с най-ценните съкровища?

Сърцето на Джейк заби ускорено. Лицето му запламтя от гняв.

— Вижте какво — каза кураторът. — Това са долни клевети, които...

Прекъсна го рязък вик:

— Ричард и Пенелопе Ренсъм са най-обикновени крадци, да го знаете от мен!

Осветлението в двора отново бе запалено.

Джейк свали очилата, с които наблюдаваше затъмнението, и откри мъжа в тълпата. Беше онзи мазник, репортерът, който дъвчеше

поничка отвън.

Джейк пристъпи напред, готов да се хвърли и да накара мъжа да се извини за думите си, но една огромна длан го спря и го върна на площадката на втория етаж.

Морган Дръмонд вежливо побутна Кейди след него.

— Не е необходимо да слушате тези глупости. Идете вижте изложбата.

Кураторът, застанал зад него, повика охраната. Охранителите се втурнаха покрай Джейк и Кейди и затопуркаха надолу по стълбите.

Мъжът обаче продължаваше да крещи:

— *Крадци! Шарлатани! Ръцете на Ренсъмови са изцапани с кръв!*

Всяка дума пронизваше като нож сърцето на Джейк.

Дръмонд го побутна отново:

— Върви, след малко ще дойда и аз.

Кейди го погледна. Очите ѝ бяха изпълнени с недоумение и страх.

— Джейк...

Трябваше да я отдалечи колкото се може по-скоро от тази сцена:

— Да вървим.

Ускориха крачка и се озоваха в залата срещу стълбите. Краката на Джейк не му се подчиняваха, беше заслепен от гняв. Беше навлязъл доста навътре в изложбената зала, преди мозъкът му най-сетне да регистрира чудесата, които го заобикаляха.

Спря на място. Кейди го последва.

— Това са мама и татко — каза Кейди.

Двамата бяха спрели пред огромен плакат. На него бе същата снимка, която Джейк пазеше в тетрадката си. Родителите им се усмихваха щастливо пред фотоапарата, облечени в окаляните дрехи с цвят каки, вдигнали каменния блок с маянските изображения.

Зад гърбовете им продължиха да долитат крясъци откъм двора.

Поредна порция лъжи по адрес на родителите им.

Джейк се взря в лицата им, изобразени в естествена големина. Това беше повече, отколкото можеше да понесе. Обърна гръб на постера. Чу вик, по-силен от предишните:

— *Убийци и крадци!*

В този миг Джейк си спомни нещо: как онзи противен тип бе кимнал на Морган Дръмонд, когато влизаха в музея.

Сякаш двамата се познаваха.

Кимването.

Като че ли то бе предварително уговорен сигнал.

Джейк си припомни и откровението, което Дръмонд бе направил по-рано. Дали този скандал не бе още един опит да се постигне по-широко медийно отразяване, да се полемизира изложбата, да се продадат повече билети?

Или пък целеше нещо далеч по-зловещо?

Няколко минути Джейк обикаляше изложбената зала, потънал в мислите си. Кейди също кръжеше наоколо с ръце здраво скръстени на гърдите, сякаш се боеше да докосне каквото и да било. Движеха се из залата по различни орбити като две планети, чиито пътища никога не се пресичат.

Докато Джейк обикаляше между експонатите, притесненията му постепенно започнаха да се разсейват. Смайването и възхитата охладиха горещите страсти, успокоиха разтуптяното му сърце. Накъдето и да се обърнеше, пред очите му се изправяха артефакти и реликви, които бяха скицирани или описани в дневниците на родителите му, като например двуглавата змия от брошурата. На живо необикновената змия изглеждаше още по-ослепителна, ярко осветена от халогенните лампи. Очите ѝ бяха изработени от рубини. Люспите ѝ бяха гравирани върху златото до последната подробност. Зъбите бяха направени от късчета слонова или някаква друга кост.

Джейк бръкна в елека си, извади дневника на баща си и подвързания с кожа скицник на майка си. Бе решил, че двата дневника трябва да бъдат с него, когато влезе в музея. Отвори този на баща си и прочете описанието на двуглавата змия.

От начина, по който змията образува тази изящна осморка, можем да съдим, че реликвата би трябвало да символизира представата на майте за вечната природа на вселената. От майсторството на занаятчията можем да

съдим, че артефактът се отнася към класическия период в неговия най-голям разцвет. Мога само да гадая...

Джейк продължи да чете и докато разглеждаше изложбата и спираше пред всеки експонат, в главата му звучеше гласът на баща му. Обикаляше от артефакт на артефакт и усещаше как всеки от тях го отвежда по-близо и по-близо до родителите му. Дали майка му бе почистила и лъснала онзи сребърен ягуар, ей там? Дали баща му бе преброил броя на кръговете, образуващи колелото на маянския календар?

Джейк си припомняше уроците, които майка му и баща му му бяха преподавали, когато бе малко момче. И те не бяха посветени единствено на археологията. Спомни си как майка му го учеше да си връзва връзките на обувките.

Зайчето скача ей в тази дупка, после излиза отзад...

Усети, че забавя крачка. Макар да се намираше на хиляди километри от имението „Рейвънсгейт“, Джейк откриваше тук близост, интимност, сякаш бе открил отдавна забравена стая в родния си дом.

— Колко дълго смяташ, че трябва да останем? — попита го Кейди най-сетне с обичайната си интонация на пресилено нетърпение.

Джейк се обърна към вратата. Суматоха в двора бе утихнала, но се чуваше нечий приглушен говор, макар и прекалено тих, за да долови отделните думи. Бурята продължаваше да вилнее. За разлика от сестра си, Джейк не бързаше да си тръгва. Внезапно го завладя остро собственическо чувство. Не искаше тук да идват и други хора. Това би било равносилно на това да откраднат частица от сърцето му. Едва понасяше дори присъствието на сестра си.

Трябваше да види гвоздеа на изложбата.

Той не беше поставен в стъклена витрина, а лежеше върху нещо като пиедестал: шейсетсантиметрова пирамида, изработена от масивно злато. Деветте ѝ стъпала отвеждаха до плосък връх, на който бе кацнал дракон с разперени крила. Драконът бе изработен от голям къс нефрит. Очите му, два огнени опала, като че ли пронизваха Джейк право в сърцето.

— Кукулкан — промърмори той при вида на пернатия бог-дракон на майте.

Джейк разпозна и този артефакт. Според дневника на баща му, безценната реликва била открита върху капака на варовиковия саркофаг. Джейк прибра дневника на баща си и отвори скицника на майка си. Запрелиства рисунките в търсене на изображението на пирамидата.

Застанала почти на другия край на залата, Кейди най-сетне забеляза какво държи в ръцете си. Отиде наперено при него и го попита:

— Джейк! Какво правиш с това?

Тя нямаше представа, че брат ѝ е взел със себе си в Лондон дневниците на родителите им.

Всъщност никой не знаеше.

Джейк изобщо не обърна внимание на сестра си, а продължи да прелиства скицника, докато най-накрая откри нужната страница. Сравни рисунката на пирамидата с оригинала. Огледа внимателно прецизните линии, които майка му бе направила с молива, корекциите, нанесени с гума, бележките, изписани с дребен почерк в полетата. Това бяха частици от майка му. А това тук бе нейното вдъхновение.

Сълзи замъглиха очите на Джейк, ръката му затрепери.

Кейди грабна скицника от ръката му, преди да го е изпуснал на земята.

— Защо си го донесъл тук? — извика тя. — Можеше да го изгубиш или някой да го открадне!

— Пак нямаше да ти пука! — отвърна Джейк и пристъпи към пирамидата.

Тя застана до него и го сграбчи на лакътя:

— Какво искаш да кажеш?

Джейк освободи рязко ръката си и я погледна:

— Ти дори не искаше да идваш тук! — Джейк осъзна, че говори със сподавен от сълзи глас и това го ядоса още повече. — Единствената причина да дойдеш, е за да позираш пред глупавите фотоапарати!

Лицето на Кейди почервения от гняв:

— Нямах представа...

Джейк протегна ръка и измъкна скицника от ръцете ѝ.

— И какво ако бях изгубил скицника на мама? Ти не си го поглеждала от години!

Кейди се опита да му го вземе, но той отстъпи назад и скицникът се оказа извън обсега ѝ.

Джейк заобиколи от далечната страна на пирамидата:

— Не те ли е грижа за мама и татко?

Кейди не помръдна от мястото си. Рамената ѝ се разтресоха, а лицето ѝ доби пурпурен цвят.

— Разбира се, че ме е грижа! — извика тя и посочи залата с ръка. — Но смяташ ли, че всичко това ще върне мама и тате?

Неподправената болка в гласа ѝ накара Джейк да замълчи. Никога не бе чувал този тон. Това го изплаши.

Тя продължи:

— Всичко това! Скицникът на мама, тези съкровища... боли ме дори само като ги гледам... самото им присъствие ми причинява болка и нищо друго. — Обърна гръб на пирамидата. — Защо тогава да ги гледам? Каква е ползата?

Джейк я гледаше с широко отворени очи.

Тя поклати глава.

— Не мога да понасям това! Не мога да понасям дори теб!

— Какво ми има? — попита Джейк, очевидно засегнат.

Тя се обърна рязко към него:

— Защо не си подстрижеш косата като всички останали?

Объркан, Джейк отметна перчема, който падаше пред очите му.

— Толкова много приличаш на татко, че не мога да те гледам!

Той си спомни предишните ѝ думи: Всичко това ми причинява болка и нищо друго!

Тя подсмръкна и му обърна гръб.

— Понякога... понякога ми се иска... ти никога...

Изведнъж ярка светлина обля залата, придружена от оглушителен гръм. Подът се разтресе под краката им, а от двора се разнесоха уплашени викове. Джейк и Кейди се обърнаха натам и пристъпиха по-близо един до друг. Лампите над главите им премигнаха и угаснаха.

Мрак погълна залата.

— Какво става? — прошепна Кейди в тъмнината.

Джейк започна да гадае:

— Светкавица. Сигурно гръм е ударил музея.

Когато очите им привикнаха с внезапно настъпилия мрак, Джейк забеляза приглушено сияние зад тях. Обърна се и извика от изненада.

— Какво има? — възкликна Кейди.

Джейк потърси ръката ѝ в тъмнината, улови я за лакътя и я завъртя.

— Виж!

Пирамидата бе окъпана в меко огнено сияние със синкав цвят. Пламъците танцуваха в краката на дракона и се спускаха надолу към деветте стъпала. Джейк гледаше с отворена уста. След миг осъзна, че подобно нещо е виждал в музея на науката и техниката.

— Огньовете на свети Елм — изрече той с възхита. — Моряците, плавали някога на ветроходите, са виждали подобни призрачни пламъци около корабните мачти по време на буря.

— Но какво ги предизвиква?

Джейк пристъпи напред.

— Внимавай — предупреди го Кейди, но въпреки това го последва.

Джейк усети как косъмчетата по гърба му настръхват.

— Не се тревожи. Като че ли вече угасва.

Подобно на вълна при отлив, огънят намалая, затрептя и изчезна. Джейк заобиколи пирамидата и забеляза нещо странно.

— Ела да видиш това — каза той и посочи.

Пламъците не бяха изчезнали, а по-скоро бяха пробили кръгла дупка в една от стените на пирамидата. Джейк не успя да сдържи любопитството си и се наведе, за да види по-отблизо. Навитият на руло крайчец на драконовата опашка заобикаляше дупката. Всъщност, това не бе истинска дупка. Приличаше по-скоро на лека вдлъбнатина в златната повърхност — сякаш на това място някога е бил инкрустиран скъпоценен камък, който сега липсваше.

В мига, в който пламъците изгаснаха, светнаха червените аварийни светлини и озариха изложбената зала с рубинени отблясъци.

Джейк се изправи.

Странно...

Любопитен, той разтвори скицника на майка си и откри страницата с рисунката на пирамидата. Макар светлината да беше слаба, той успя да зърне същата дупка и на рисунката. И там дупката бе празна.

— Тук няма нищо — каза той и почука с пръст мястото.

Кейди се приведе.

— Сега няма нищо. — Тя протегна ръка и опипа хартията. — Виж как е размазано... Усещам лека неравност върху хартията. Нещо е било нарисувано и...

— ... и смяташ, че е било изтрито?

Кейди кимна.

— Който и да го е направил, много е бързал.

— Мама?

— Не зная.

Джейк свали скицника и впери поглед в златната пирамида. *Защо мама ще рисува нещо, а после ще го изтрие?*

Наклони глава встрани и започна да изучава дупката.

Беше съвършен кръг с размерите на...

Джейк се плесна по челото.

— Разбира се... — промърмори той.

— Какво? — попита сестра му.

Джейк не ѝ отговори. Затвори скицника и го прибра в елека си. Припомни си още един от уроците на баща си.

Никога не приемай нищо за дадено — истинските учени не го правят — винаги проверявай и препроверявай.

Джейк посегна към врата си, изсули кожената връвчица през главата си и освободи своята половина от златната маянска монета. Поднесе я към пирамидата. Размерите ѝ като че ли пасваха на дупката.

Винаги проверявай...

Джейк пристъпи напред и протегна своята монета.

— Какво правиш? — Кейди потрепери от страх.

Джейк не ѝ обърна внимание и постави своята половинка в дупката. Пасваше идеално, но все пак трябваше да бъде сигурен.

... и препроверявай.

Остави монетата в дупката и се обърна към Кейди:

— Опитай своята.

Джейк знаеше, че сестра му носи своята половина от монетата, но тя поклати глава.

— Кейди, мама и татко не са ни изпратили случайно двете половини на монетата. Не искаш ли да разбереш защо са го направили? Това може да е първата улика.

Тя се поколеба. Джейк видя страх в очите ѝ..., а може би и болка.

Въпреки това Кейди повдигна косата си и разкопча златната верижка, на която бе закачила своята половина от монетата. Застана плътно до Джейк, рамо до рамо.

Изниза монетата от верижката и я вдигна.

— Ако се случи нещо... — предупреди го Кейди, но и нейният глас трепереше от вълнение.

— Виж дали пасва.

Тя повдигна своята половина от монетата, но когато протегна ръка към пирамидата, в мраморната зала отекна гръмогласен вик, подобно на изстрел от пушка за слонове. Джейк се обърна и видя Дръмонд да тича към тях.

— НЕ ПИПАЙТЕ...

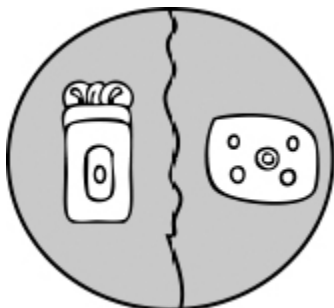
Джейк не бе в състояние да обясни защо го направи. Вероятно бе някакъв инстинкт, скрит дълбоко в сърцето му. Пренебрегна предупреждението на Дръмонд, обърна се и хвана Кейди за ръка. Внезапният вик буквално я бе вцепенил. Джейк постави нейната половина от маянската монета в дупката. Прилегна идеално на мястото до неговата.

Всичко си пасна абсолютно точно.

Съединената монета изведнъж засия ярко и освети маянските глифове, изобразени върху нейната повърхност.

Джейк прошепна думите, образувани от двата символа: *sak be*.

Превеждаха се като *бял път*.

— Не! — изкрещя Дръмонд. Едрият мъж се опита да извика и още нещо. Прозвуча като предупреждение, но думите му бяха заглушени от поредната разтърсваща гръмотевица.

Ослепително ярка и оглушително силна, експлозията угаси аварийните светлини.

Преди Джейк да успее да реагира, земята под краката му пропадна. Кръвта нахлу в главата му, сякаш падаше отвесно в кладенец. Пред очите му затанцуваха звезди. Бучене изпълни ушите му. Сетне звездите изчезнаха, а мракът като че ли отново бе станал още по-черен.

Не изпускате обаче ръката на Кейди. Тя му се струваше единствената връзка с реалността. Пръстите му се вкопчиха в нейните. Този миг продължи сякаш безкрайно дълго.

Макар и заслепен, Джейк усещаше, че не са сами в тъмнината. Косъмчетата по врата му бяха настръхнали. Знаеше, че там в мрака има нещо, което го наблюдава.

Сетне то започна да се движи към тях.

Джейк не видя нищо, но докато онова нещо приближаваше, той усети болка в главата си. Пръстите на Кейди стиснаха неговите още по-силно. И тя изпитваше същото.

В съзнанието му се прокраднаха няколко думи, пронизаха го като нокти, които драскат по капака на каменен саркофаг. *Ела при мен...*

Джейк си представи костеливи пръсти, протегнати през мрака. Преди да успеят да го докоснат, нещо друго се вклини между Джейк и пръстите, спотаени в мрака, сякаш се опитваше да го предпази от тях. Все още заслепен от експлозията, Джейк почувства, че съществува, застанало пред тях, има крила.

Когато то отлетя, Джейк се олюля на краката си и заобиколият го мрак постепенно започна да се разсейва. Светът се превърна в калейдоскоп от цветове и звуци. Улови блясъкът на изумрудено зелено, чу песента на непознатата птица. Сетне светът си дойде на мястото. Усети топка в стомаха си, коленете сякаш се наляха с олово, но се задържа на краката си, без да падне.

Или май падна.

Джейк приклепна и се сви до Кейди във високата трева. Двете половини на златната монета паднаха в краката му и издрънчаха. Хвана ги здраво в шепата. Другата му ръка продължаваше здраво да стиска сестра му. Нещо, което не бе правил, откакто навърши шест години.

Светът наистина бе дошъл на мястото си, но това не беше същият свят.

ВТОРА ЧАСТ

5.

ЗЕМЯТА НА ИЗГУБЕНИТЕ

Джейк се изправи. Пое дълбоко въздух. След миг осъзна, че нещо не е наред и това го уплаши. Въздухът бе прекалено тежък, прекалено топъл и влажен, за да бъде лондонски. Освен това миришеше на кал и гниеща растителност.

Прибра двете половини на златната монета в джоба си и се огледа наоколо. Заобикаляха ги гъсти папрати с размерите на плажни чадъри. Над масивни коренища, наподобяващи коленете на великан, се издигаха високи дървета. Високо над тях се простираха гъсти дървесни корони с изумруден цвят.

Джейк разтърси глава, сякаш се опитваше да проясни зрението си.

Не се получи.

Дали пък двамата с Кейди не бяха изгубили съзнание? Упоени с газ? Отвлечени и захвърлени в някаква джунгла?

Във въздуха около тях летяха насекоми и жужаха в дразнещ хоровод.

— Какво направи? — попита го Кейди.

Той погледна сърдито.

— *Какво съм направил? За какво говориш? Нищо не съм...*

Тя го прекъсна, оглушала за думите му.

— Какво стана? Къде сме?

Страхът в гласа ѝ му подсказа, че и сестра му се опитва да се ориентира, но също като него, не успява.

Джейк се надигна. През редките дупки в гъстите дървесни корони проникваше слънчева светлина. През един по-широк отвор се виждаше слънцето. До него се бе настанила и луната, заприличала на негова тъмна сянка. Джейк видя как луната се отдалечи от слънчевия диск. Затъмнението бе свършило. Но дали това бе същото затъмнение, на което бяха станали свидетели в Лондон? Би трябвало. През следващите седем години не се очакваше ново слънчево затъмнение.

Но ако това бе същото затъмнение, следователно бяха изменили не повече от няколко секунди.

Нима бе възможно?

Докато наблюдаваше слънцето и луната, над дупката между дърветата прелетя нещо. Беше огромно и с широко разперени кожени криле, но изчезна преди Джейк да успее да го разгледа добре.

Въпреки жегата Джейк почувства как кръвта му се смразява.

Нещо го перна по бузата. Летящ бръмбар кацна на папрата точно пред него. Беше голям колкото дланта му и в предната си част имаше чифт закривени пипалца. Изчатка с ослепително зелените си крила, размаха ги и отлетя.

Смаян, Джейк се наведе и отстъпи крачка назад. Единият му крак стъпи върху калното дъно на поточе, което прекосяваше поляната. Погледна надолу и видя нещо да се отдалечава бързешком от крака му. Беше плоско като рак, но овалното му тяло бе покрито с вълнисти плочки.

Невъзможно...

Джейк приклепна край брега на поточето, свали раницата от гърба си и бръкна в един от джобовете ѝ. Потърси предмета, който бе прибрал там.

— Какво правиш? — попита го рязко Кейди.

Джейк извади фосила на трилобит, който бе изкопал от каменната кариера зад дома им. Приблужи го до животинката, която пълзеше във водата. Бяха абсолютно еднакви, с тази разлика, че съществото в ручея съвсем не беше вкаменелост. То допъпли до един камък и се скри под него.

Джейк се изправи.

— Това... това... — Не вярваше на очите си и нямаше сили да изрече думите. — Това е жив трилобит!

Кейди не изглеждаше впечатлена. Тя махна с ръка, сякаш думите му имаха лош дъх.

— Какво става? — отново попита, този път по-високо и настойчиво. Дори тропна с крак. Искаше отговори. При това, веднага.

И получи отговор.

Силен рев като от огромна тръба.

Двамата се стреснаха и се блъснаха един в друг от изненада. Втори рев разклати папратите и опръска Джейк със ситни капчици

роса. Някъде отляво се разнесе пращане от прекършени клонки и фиданки. Земята под краката им потрепери. Нещо огромно си пробиваше път към тях.

Джейк стисна ръката на Кейди.

Преди да си поемат отново дъх, от храсталака пред тях изскочиха момче и момиче. Тичаха право към Джейк и Кейди. Водеше момичето, а тъмната ѝ коса се развяваше подире ѝ подобно на гарванови криле. С едната си ръка дърпаше по-високо момче. То пък се бореше с дълго копие, което постоянно се заплиташе в храсти и клонки.

— Хвърли го! — извика то.

— Да хвърля копието на баща ми? Предпочитам да умра!

— По-скоро те е страх баща ти да не те убие, когато разбере, че си изгубил копието му!

От джунглата долетя още по-силен рев. Земята се разтресе.

Момчето и момичето затичаха още по-силно.

Двамата забелязаха Джейк и Кейди едва след като се озоваха на броени метри от тях. Момичето едва не се спъна от изненада, после продължи да бяга с големи скокове като бързонога сърна. Беше облечена в широка бродирана блуза и дълга пола, привързана на талията с колан и с цепка до средата на бедрото. Очите ѝ блестяха с цвета на изумруд, досущ като нефритената огърлица, която подскачаше на врата ѝ.

— Бягайте! — извика им тя.

Момчето трополеше подире ѝ, но когато мина покрай Джейк го огледа намръщено от глава до пети. Високо и слабо, с дълъг врат, момчето бе облечено в бяла тога, привързана с колан и цялата в петна от трева, а вървите на кожените му сандали стигаха до средата на прасеца. Къдравата му, тъмнокафява коса бе привързана с ремък от преплетени кожени ивици. Докато тичаше, носеше копието високо над главата си.

Джейк се втренчи в странната двойка, без да помръдне.

Кейди го побутна:

— Прави каквото каза тя! Тичай!

Джейк не възрази. Двамата хукнаха след другите две хлапета.

Зад гърбовете им се разнесе страховито пращане, придружено от гневен рев. Джейк погледна през рамо. От едно от гигантските дървета се отчупи дебел клон и падна на земята.

През дупката се показва огромна глава с размерите на хладилник. Люспестата ѝ кожа изпускаше пара, хищните черни очи се въртяха наляво-надясно, от широко отворената муцуна излизаше страховит рев. Изщракаха остри като бръсначи зъби, наподобяващи редици от жълтеникави кинжали, и прегризаха по-дребните клонки.

Джейк разпозна звяра.

Беше хищникът, окупирал върха на хранителната верига.

Преди милиони години.

Невъзможно...

— Тиранозавър! — ахна Джейк.

Тъй като гледаше назад, той се спъна и падна на коляно.

Кейди му помогна да се изправи.

Тиранозавърът зад тях поклати масивната си глава и се втурна между две от гигантските дървета. Прекърши нови клони и успя да се провере между тях. Още малко и щеше да се измъкне от дърветата.

— По-бързо! — извика странното момиче.

Как така я разбираше какво говори? Да не би да сънува?

В далечния край на горската поляна се издигаше скала, заобиколена от растителност. Нямаше да успеят да изкачат скалата достатъчно бързо, за да се измъкнат от тиранозавъра.

Момичето като че ли прочете мислите му.

— Няма да успеем! Трябва да се скрием! Насам!

Тя сви наляво и останалите я последваха. В подножието на скалата се издигаше купчина огромни речни камъни. Момичето тичаше към тях.

Нов рев прокънтя зад гърбовете им, последван от ново чупене на клони. Джейк рискува и хвърли поглед — а може би не трябваше.

Тиранозавърът бе излязъл на открито. Разтърси мускулестото си туловище. Размаха дебелия си опашка из поляната като коса и прекърши няколко фиданки и гигантски папрати. Покритите с люспи ноздри се разшириха, започнаха да душат въздуха. Чудовището наклони главата си първо на едната страна, после на другата, приличаше на хищна птица, която търси плячка.

Въпреки обзелия го ужас, Джейк си припомни една статия, която бе прочел. Според нея птиците били днешните наследници на

динозаврите. Този Т-рекс обаче съвсем не приличаше на пиленце, къткано от майка-квачка. Звярът бе висок над шест метра.

Черните му очи забелязаха Джейк. Тиранозавърът замръзна с наклонена встрани глава и втренчи око в измъкващата се плячка.

— По-бързо! — извика Джейк.

Тиранозавърът хукна след тях. Трополеше тежко, седем тона мускули разтърсваха земята и увеличаваха скоростта си с всяка крачка.

Момичето първо достигна купчината камъни. Потърси дупка или ниша в тях, място, където да се пхне и да се озове в безопасност. Джейк и Кейди пристигнаха едновременно с другото момче.

— Насам! — извика момичето.

То запълзя и се напъха в една цепнатина между два камъка.

— Разширява се! — извика им тя с облекчение.

Джейк побутна Кейди към дупката:

— Върви!

Тя влезе първа, Джейк я следваше по петите, а момчето с тогата се мушна последно. Обърна се с лице към отвора и насочи копието си към него.

Момичето беше право. Скалните късове, паднали точно зад големия камък, образуваха малка пещера. Макар и наблъскани плътно един до друг, тя все пак побра и четиримата.

Джейк тъкмо се бе накарал да седне, когато временното им убежище се разтърси из основи. Тиранозавърът се бе блъснал в купчината камъни. Вдигна се прах, във въздуха полетяха дребни камъчета. Джейк вдигна поглед нагоре. Представи си колко тежат камъните над главата му и се притисна още по-силно към земята.

Лъхна ги топъл дъх. Миришеше на развалени яйца. Тиранозавърът душеше след плячката си. Джейк се приведе напред, за да погледне навън.

— Стой назад! — предупреди го Кейди.

Той не успя да види нищо, освен чифт крака с размерите на дънери. Масивните им нокти се присвиваха и забиваха дълбоко в пръстта. Единият крак ритна назад и подхвърли във въздуха купища камъни и кал, образувайки дълбока яма.

Джейк лежеше рамо до рамо с другото момче. То държеше здраво копието си, но оръжието му не бе достатъчно дълго, за да

достигне края на тунела. Погледите им се срещнаха. Огледаха се един друг. Момчето изглеждаше на възрастта на Джейк.

— Казвам се Джейк — предложи да се запознаят той, макар да не бе сигурен дали момчето разбира какво говори. Не знаеше какво друго да каже. Дали това бе най-подходящата реплика, когато се криеш в дупка в земята заедно с непознат, докато тиранозавърът отвън се опитва да те изяде?

— Пиндор — отвърна момчето. — Пиндор Тиберий, втори син на старейшината Марцел Тиберий. — Джейк долови нотка на срам в гласа му. — А това е Мари — посочи с палец зад гърба си.

— Марика — поправи го момчето.

— Кой го е грижа как се казвате? — избухна Кейди. — Какво, по дяволите, става тук? — Възбудата и гневът бяха причината да направи прекалено рязко движение. Удари главата си в скалистия покрив на тяхната пещера. — Ох!

Преди някой да успее да ѝ отговори, Т-рекс отново започна да рити с крака и да дере с нокти. Изравяше нови и нови дупки в земята, досущ като птиче, което търси червеи. Само че в случая червеите бяха четирите деца. Тиранозавърът блъсна с туловището си входа на пещерата.

Ако не престанеше, съществуваше опасност да срути камъните върху им. Джейк се огледа. Нямаше друг изход. Бяха в капан.

Защо тиранозавърът бе настроен толкова решително? Със сигурност имаше и по-лесна плячка.

Обяснението дойде от Марика.

— Не трябваше да се опитваш да му крадеш яйцето — обвини тя приятеля си.

Пиндор се извърна.

— Щях да успея, ако ти не бе настъпила онази счупена коруба и не бе вдигнала толкова шум.

Джейк въздъхна. Значи тиранозавърът бе женски, майка, която пазеше гнездото си. *Нищо чудно, че...*

Звярът отново се блъсна във входа на пещерата и цялото им убежище се разтресе. Някъде над тях изтрополи камък. Всички спотаиха дъх, но пещерата издържа.

Докога обаче?

Кейди, която се бе свила зад Джейк, смушка Пиндор по крака.

— Нали имаш копие. Излез навън и го прогони.

Момчето пребледня. Обърна се настрани и промълви тихичко:

— Безполезно е.

— Прав е — намеси се Марика. — Едно копие не е достатъчно. Не и срещу подобно създание.

Въпреки това Джейк забеляза как пръстите на Пиндор се свиват по-здраво около копието, сигурно за да спрат треперенето на ръцете му.

— Да се надяваме, че тя сама ще си тръгне — каза Марика, макар самата да не бе убедена в думите си.

Кейди се завъртя отново, сякаш обръщането с гръб към проблема щеше да го реши. Но тя реагираше по този начин винаги, когато се сблъскаше с нещо, с което не можеше да се справи. Да го отрече, означаваше да признае, че то съществува. Докато загърбването му бе друго нещо.

Джейк си спомни разпалените й думи в музея, онова, което каза за майка им и баща им. Като че ли сестра му намираще за по-лесно да потисне болката, да я отрече, да се престори, че я няма.

Джейк отказваше да постъпи по този начин.

Какво биха направили родителите му в тази ситуация?

Пое си дълбоко дъх и стигна до едно-единствено заключение.

Нямаше представа.

Тиранозавърът връхлетя върху скалите и ги удари за пореден път. Отвън се търкулна още един голям камък, разби се на парчета по време на свличането и падна тежко на поляната. Озадачен, тиранозавърът изсумтя по адрес на падналия камък и отново насочи вниманието си към укрилата се плячка.

Започна да копае с нокти.

Джейк запълзя назад и се блъсна в Кейди. Тя го придърпа към себе си:

— Сигурно сънуваме, а? — попита го тя.

И той си бе задал същия въпрос. Но по страха в очите й съдеше, че не й се вярва това да е сън. На Джейк също не му се вярваше. Всичко бе напълно реално.

— Какво ще правим? — попита Кейди.

Очите му вече бяха привикнали с мрака, затова забеляза нещо да помръдва върху рамото на Кейди. От джоба на жилетката ѝ висяха слушалките на нейния айпод. Джейк се втренчи в тях вцепенен, гледаше ги като хипнотизиран как се полюшкват. И тогава в завладяното му от паника съзнание се прокрадна една идея.

Нещо...

Не беше ли чел някъде...

Звуци във високия диапазон...

— Уотсън! — внезапно извика той.

Кейди подскочи и си удари главата в скалния покрив.

— Ау! Джейк, идиот такъв!

Джейк се завъртя и отвори раницата си, която, също като дрехите му, бе в цвят каки. Затършува в нея. В хотелската стая просто бе изсипал цялото съдържание на старата си раница в новата. Трябваше да отдели няколко минути, за да си подреди нещата.

Тиранозавърът изрева.

Пръстите на Джейк напипаха най-после това, което търсеше. Извади го и пропълзя до Пиндор близо до входа на пещерата.

— Какво си намислил? — попита го момчето. — Имаш ли оръжие?

Джейк повдигна свирката за кучета.

— Надявам се!

Тиранозавърът изпълваше целия хоризонт извън пещерата. Протегна нокти, за да атакува отново купчината камъни.

Джейк си пое дълбоко дъх и поднесе свирката към устата си. Наду я с цялата сила, която бе събрал в гърдите си. Не чу никакъв звук, но добре знаеше какво въздействие има тя върху неговия басет у дома. Уотсън я чуваше от километър и половина-два.

Когато наду свирката, тиранозавърът свали вдигнатите си нокти и отстъпи крачка назад, сетне още една. Поклати глава, очевидно бе объркан и разтревожен.

Джейк бе останал без дъх, спря за да си поеме отново въздух.

Тиранозавърът наведе муцуна и изрева.

Дъхът му разроши косата на Джейк. Миризмата му бе потвратителна дори от тази в съблекалнята на спортния салон в училище.

— Какво правиш? — попита Кейди и се опита да го дръпне назад. — Така само ще го ядосаш още повече.

— Това е идеята!

Той отново насочи вниманието си към входа и наду свирката. Тиранозавърът поклати глава и започна да тъпче объркано на място.

— Какво става? — попита Кейди.

— Черепите на динозаврите — обясни Джейк и си пое отново дъх — или по-скоро техните фосили показват, че са имали огромно средно ухо.

Кейди се намръщи.

— Обясни ми по-просто, Айнщайн.

— Имат огромни уши! Следователно улавят високите честоти и свирката за кучета би трябвало да им причинява болка.

Джейк поднесе отново стоманената свирка към устата си и наду с всички сили. Почувства се така, сякаш главата му щеше да експлодира.

Гигантският хищник най-сетне замахна тежко с опашка и се завъртя с гръб към тях. Нададе последен рев и се затътри обратно към джунглата.

Децата изчакаха, за да се убедят, че опасността е отминала.

Марика проговори първа:

— Мисля, че сега ще се върне при гнездото си!

Джейк обаче държеше свирката в ръка, в случай че момичето грешеше.

Кейди попита Марика:

— Безопасно ли е да излезем?

Момичето сви рамене и погледна към ръката на Джейк.

— Безмълвна флейта, която прогонва страховитите гущери. Ти притежаваш мощна магия.

След като непосредствената опасност бе отминала, водопад от въпроси нахлу в съзнанието на Джейк. Какво беше това място? Как така хора и динозаври живееха по едно и също време, на едно и също място. Как се бяха озовали тук двамата с Кейди?

Преди да успее да зададе дори един-единствен въпрос, Марика каза:

— Трябва да вървим. Целият този шум може да привлече и други животни.

Пиндор мушна с копието си във въздуха.

— Нека вода аз — каза той. — В случай че се появят и други зверове.

Погледът на момчето обаче го издаде. Избягваше да погледне Джейк в очите. След малката демонстрация на сила от страна на Джейк Пиндор предпочиташе да стои на известно разстояние от тези непознати. Изражението му издаваше, че е обзет от подозрения.

Приятелката на Пиндор не изглеждаше толкова предпазлива. След като четиримата се измъкнаха от пещерата, погледът на Марика се спря върху Джейк. На слънчевата светлина очите ѝ грееха с изумруден огън, разкривайки смесица от любопитство и веселие.

Тя посочи с ръка към съседната скала.

— Пътеката минава оттам. Прекосим ли Рухналата порта, ще бъдем в безопасност.

В безопасност?

Джейк хвърли поглед назад към мрачната джунгла, от която долиташе хор от крясъци и жужене. Подозираше, че в този нов свят няма нито едно място, което да се нарече напълно безопасно.

От сърцето на джунглата долетя мощен рев на динозавър.

Джейк потръпна, изведнъж си припомни мрака, който ги бе довел тук. Също и думите, изписани в тъмнината, която разделяше неговия свят от този тук.

Ела при мен...

6. РУХНАЛАТА ПОРТА

Джейк изкачваше тясната пътека с нейните резки зигзагообразни завои, която водеше нагоре по скалата. Марика се движеше най-отпред. Пиндор играеше ролята на ариергард и ги подканяше да стъпват по-тихо, за да не привлекат други чудовища. Движеше се бързо. Темпото, с което напредваха, не оставяше време за въпроси.

Въпреки това Джейк успя да разгледа отблизо нефритеното колие на Марика. Върху него бе изобразен някакъв символ.

Нямаше грешка. Символът определено бе маянски. *Балам*, името на глифа означаваше ягуар. Изображението дори приличаше на огромната котка от джунглите. Марика носеше и бродирана маянска блуза, досущ като онази, която майката на Джейк бе донесла веднъж от Централна Америка. Дори кожата на момичето имаше цвета на сутрешния чай на майка му, примесен с щедра доза сметана.

Нима тя наистина принадлежеше към народа на майте?

Ами Пиндор? Джейк разгледа отблизо сандалите му и бронзовото острие на копието. Изработката им бе римска, най-вероятно от II в. пр.н.е. Дори косата му, привързана на опашка отзад, бе подстригана на бретон отпред, досущ като изображенията на цезарите от онази епоха.

Маи, римляни, тиранозаври.

Какво ставаше тук?

След нови два завоя върхът на скалата най-сетне се показва пред очите им. Тясната пътека минаваше покрай две масивни стражеви кули, иззидани от тъмни камъни, с височина на десететажни сгради. Някога кулите са били свързани от арка, но тя бе рухнала и само тук-

там стърчаха камъни, останали от зидарията. Двете кули изглеждаха отдавна изоставени.

— Рухналата порта — каза Марика.

Докато се катереха през прохода, Джейк забеляза, че камъните, от които са изградени кулите, са порести и тъмночервени на цвят. Вулканични скали.

Марика спря толкова внезапно, че Джейк се блъсна в нея. Разнесе се зловец остър крясък, който заглуши обичайния хор от жужащи насекоми. Той долетя накъде от небето, приличаше на писъка на заек, приклевен от хищник. Марика се обърна, очите и се разшириха от неподправен ужас, много по-голям от ужаса, който бе изпитала при срещата с тиранозавъра.

Джейк също се обърна, а Кейди и Пиндор спряха. Високо в небето се рееше огромно създание с кожени крила. На пръв поглед Джейк реши, че това е птеродактил, още един хищник от епохата на гигантските гущери също като тиранозавъра. Когато присви очи обаче, разбра грешката си. Крилата сякаш бяха изкуствено прикрепени към мършаво създание, което бе кожа и кости. Когато то направи нов кръг, Джейк различи ръцете, краката, плешивата му глава с костен гребен върху черепа.

Джейк потръпна целия, почувствал колко неестествено е това създание. В същото време обаче, то му напомняше на нещо... на нещо, което бе виждал и преди.

— Гракил! — В гласа на Марика прозвучаха ужас и недоумение, сякаш не можеше да повярва на очите си. Откъсна поглед от небето и го насочи към Джейк. За първи път видя подозрение, изписано на лицето ѝ. След миг то изчезна, заменено от угриженост. — Тичайте към портата! Това е единственият ни шанс!

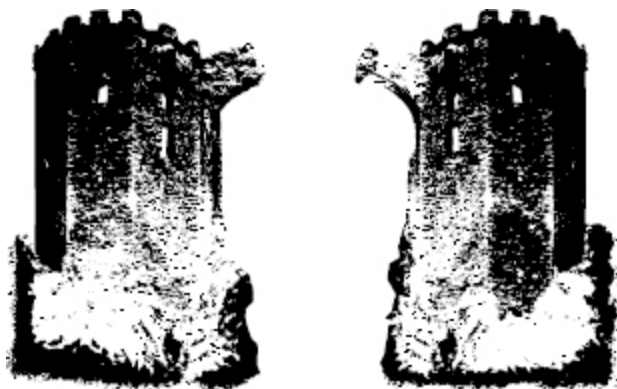
Нов крясък разцепи небето и Марика се втурна към портата.

Джейк хукна подире ѝ, но продължи да следи и какво се случва във висините. Съществуто се завъртя около едното си крило. Джейк усети студеният му поглед да ги обхожда. Съществуто изкрещя отново, прибра криле и се гмурна надолу. Беше ги забелязало.

Марика тичаше по каменистата пътека, която водеше към прохода. Каменните кули ги очакваха. Джейк тичаше след нея, следван по петите от Пиндор и Кейди.

Когато приближиха кулите, кожата на Джейк настръхна, сякаш по нея затанцуваха хиляди мравки. Усещането ставаше все по-силно с всяка нова крачка. Объркан, Джейк се спъна в един камък.

— Мари! — извика Пиндор.

Момичето погледна назад и видя Джейк да залита. Протегна ръка и го хвана за китката. Докосването го прогони паренето и сърбежа, макар усещането, че въздухът е натезал, че е зареден с електричество, да не изчезна напълно.

Джейк позволи на момичето да го замъкне до Рухналата порта в сянката на двете кули. Марика го пушна едва след няколко крачки, когато усещането за тежест изчезна. Той се обърна и видя Пиндор да държи сестра му за лакътя, докато минаваха през портата.

Крилатото създание се спусна надолу с остър вик, опита се да пикира под рухналия свод. Джейк се наведе, но създанието се блъсна в невидима стена. Завъртя се във въздуха, уловено от арката като живо насекомо, приковано към дъска. От тялото му излязоха искри. Явно го възпираше някакво поле.

Джейк отстъпи крачка назад, за да го разгледа по-добре. Крайниците му завършваха с остри нокти. Добре наточени шпори украсяваха колената и лактите му. Най-противно на вид бе лицето му — не защото бе лице на чудовище със свинска зурла и зъбата паст, а защото бе твърде човешко. Джейк забеляза интелект в изпълнения с болка поглед. Очите на съществото се вторачиха в него, сякаш го разпознаха.

Гракилът нададе последен пронизителен крясък и запляска с крила, за да се освободи от невидимата сила, която го бе пленила. Успя да се измъкне от капана на Рухналата порта като отчаяно махаше с

крила. След като се отдалечи на достатъчно разстояние, той като че ли улови благоприятно въздушно течение и полетя обратно към джунглата.

Марика издаде дълга силна въздишка. Погледът ѝ проследи съществуването, сякаш за да се увери, че то наистина си отива. Най-сетне тя се обърна към останалите:

— Гракил — промълви отново момичето. Страхът не бе напуснал гласа ѝ, но сега в него се прокрадваха и нотки на въодушевление и възбуда. — Никога досега не бях виждала гракил... само рисунки... в приказките...

— Но какво, по дяволите, беше това? — попита настоятелно Кейди.

Марика най-накрая забеляза, че продължава да стиска китката на Джейк и я пусна.

Пиндор отговори на въпроса на Кейди. Гласът стихна до шепот, а очите не се откъсваха от небето:

— Гракил. Прокълнатите зверове на Калверум Рекс. Неговите роби. Те...

Марика го прекъсна.

— Трябва да вървим. Слънцето е слязло доста ниско.

Джейк потри китката си на мястото, където Марика го бе хванала. Спомни си настръхването, топлината, сърбежа, съпроводили приближаването на Рухналата порта откъм външната ѝ страна. Джейк подозираше, че ако Марика не го бе хванала за ръка, можеше да сподели участта на онова странно създание. Може би нямаше да е в състояние да премине.

Дали това не бе някаква невидима преграда? Защитно средство, което да не позволява преминаването през хребета? Джейк огледа кулите. Камъните наистина приличаха на вулканични, но пък по зидовете нямаше хоросан. Бяха подредени по сложен начин, приличаха на пъзел, нареден от камъни. Джейк забеляза и избелелите букви, изписани върху панделките, повесени по лявата кула.

F·FLN°ГПФ:KNC°°
Л<ГГ&°:°P°LL†&Г

Знаците не приличаха на нито една писменост, която бе срещал.

Не успя да ги огледа добре, защото Марика тръгна по пътеката, която се отдалечаваше от портата. Джейк нямаше друг избор, освен да я последва.

Отвъд кулите пред тях се разкри просторна долина. Стръмни скали я заобиколяха от всички страни, образувайки нещо като непрекъснат скален гребен. Долината наподобяваше метеоритен кратер, но Джейк забеляза, че скалите са осеяни с дупки, от които излизат серисти газове.

Не, това не бе метеоритен кратер.

Долината бе разположена в конуса на огромен вулкан.

И той не бе угаснал.

— Какво е онова място там? — попита най-сетне Кейди.

Джейк искаше да зададе същия въпрос, но се опитваше първо да осмисли онова, което вижда. В далечината пред тях се простираше обширна част от долината, разчистена от джунглата, която наподобяваше мозайка от разорани ниви и овощни градини. Те заобикаляха голям град с каменни постройки и дървени къщи.

Отдалеч изглеждаше, като че ли сградите са построени без никакъв план или логика. В единия край на града имаше постройка, напояща за средновековен замък. Зад него, вкопчили се в отвесните скали, се издигаха жилища, подобни на тези, които Джейк бе посещавал в пустините на Ню Мексико. А онова там, в центъра на градския площад, не беше ли египетски обелиск? Приличаше на умалена версия на монумента на Вашингтон с тази разлика, че върхът му бе увенчан от бръмбар скарабей, древноегипетският символ на изгряващото слънце.

В това нямаше никаква логика.

— Калипсос — с гордост обяви Марика. — Нашият дом.

Тя продължи по тесния калдъръмен път, който се спускаше под лек наклон към града.

— Почакай... — спря я Джейк, който се опитваше да намери точните думи, но бе толкова объркан, че остана почти безмълвен. — Как... Къде...

Пиндор последва Марика.

— Ще получите отговори в Калипсос.

Думите му прозвучаха почти заплашително.

— Почакай — продължи Джейк, който искаше да каже нещо, каквото и да било. — Ти си римлянин, нали?

Момчето оправи гънките на тогата си.

— Разбира се. Нима поставяш произхода ми под съмнение?

— Не, не... — Джейк трескаво се обърна към момичето. — А, ти, Марика, си мая, нали?

В отговор получи кимване.

— Първите хора от моето племе пристигнали тук преди петнайсет поколения. Пиндор е в състояние да проследи предците си шестнайсет поколения назад. Други от Изгубените племена са пристигнали тук още по-отдавна. Много по-отдавна.

И Марика продължи по пътя.

Джейк зяпна подире ѝ.

Изгубените племена?

Отново огледа Калипсос, този път по-внимателно. Нима онази дървена хижа със сламен покрив бе викингска? Ами онези наколни жилища? Приличаха на африкански. Но не беше сигурен. Струваше му се, че там долу е събрана цялата история, древни племена от различни епохи и различни краища на света.

Но как... и защо?

Джейк искаше да огледа Калипсос по-отблизо.

За разлика от сестра си.

Кейди не помръдваше от мястото си. Беше присвила очи, погледът ѝ бе изпълнен с тревога и подозрение.

— Може би не трябва да се отдалечаваме прекалено много. — Тя хвърли поглед към каменните кули зад тях. — Ако има начин да се измъкнем от този Джурасик парк, може би трябва да стоим до мястото, на което се озовахме тук.

Джейк не я слушаше. Още една постройка бе привлякла вниманието му. Намираше се отвъд странния град и се издигаше в незаселената част от долината, заобиколена от гори. Всъщност по-голямата част от нея оставаше скрита от джунглата. Ето защо Джейк не я бе забелязал веднага.

— Трябва да намерим начин да се върнем у дома — продължи Кейди.

Джейк вдигна ръка и посочи полускритата постройка.

— Какво ще кажеш да започнем търсенето от там?

Кейди проследи ръката му.

Над джунглата се извисяваха само горните две стъпала на пирамидата, но това бе достатъчно, за да позволи на Джейк да види масивната скулптура на върха. Тя изобразяваше каменен дракон, озарен от танцуващите слънчеви лъчи. Драконът бе протегнал врата си към небето и бе разгънал крила, но само донякъде, сякаш се канеше да отлети всеки момент. Фигурата бе същата като онази на върха на златната пирамида в музея, същата, която майка им бе нарисувала в своя скицник, а баща им бе описал в дневника си.

Джейк пипна с ръка дневниците във вътрешния джоб на елека си. Невъзможно бе да сбърка постройката, която се издигаше пред тях.

Това бе *същата* пирамида.

Само че в естествена големина!

Бе толкова смаян, че не можеше да помръдне от мястото си.

— Идвате ли, или не? — нетърпеливо подвикна Марика.

Джейк погледна Кейди. Тя трябваше да разбере. Присви длан върху скритите в джоба дневници. Ако малката пирамида в музея бе успяла, неизвестно как, да ги пренесе тук, сигурно по-голямата пирамида в долината криеше ключа към завръщането им у дома. И не само това. Джейк си представяше на първо място как майка му и баща му са работили в онази гробница в Мексико и са открили малката златна пирамида.

Дали са подозирали истината? Дали са загинали, опитвайки се да опазят тайната?

Пирамидата можеше да им предложи не само път към дома, но и отговор на най-голямата загадка в живота на Джейк и сестра му:

Какво всъщност се бе случило с техните родители?

Разнесе се нов шум: скърцане на колела и подрънкване, съпроводени от тракането на нещо по-голямо. Пиндор изтича напред, за да огледа какво идва зад завоя.

Шумът се усили. Джейк успя да различи няколко приглушени гласа. Пиндор повдигна копието си за поздрав, сетне отстъпи встрани, за да направи място на идващите.

Появиха се две необикновени създания, които теглеха двуколка. Джейк зяпна смаяно с уста. Сиво-зелените животни, които теглеха двуколката, бяха с размерите на впрегатни коне, но не бяха коне. Всяко от тях тежеше по половин тон и се тътреше на четири крака.

— *Europasaurus* — разпозна ги Джейк. — Европазаври или динозаври-джуджета.

В колесницата се возеха трима мъже: един държеше юздите, другите двама носеха копия и мечове. Единият скочи и се запъти към тях. Беше облечен като Пиндор, с тази разлика че носеше бронзова броня и шлем.

— Херонид — каза Марика. Момичето скръсти ръце и произнесе с горчивина. — По-големият брат на Пиндор.

Новодошлият заговори високо.

— Баща ни е бесен, Пин! Какво правиш тук край Рухналата порта?

— Ние бяхме... Исках да покажа...

Херонид посочи:

— О, Юпитер, това да не е копието на баща ни? Пиндор скри оръжието зад гърба си. Вдигна поглед към Марика, която стоеше по-нагоре по пътя, с надеждата момичето да го спаси.

Херонид замръзна от изненада, когато видя Джейк и Кейди. Ръката му мигом се спусна върху дръжката на меча, който лежеше в ножницата. Махна с ръка на втория римски войник да слезе от колесницата.

— Нарушители на границата...

Вторият войник извади меча си.

— Кои...? — попита смело Херонид, който трябваше да се изкашля, за да прочисти гласа си и да постигне високия плътен баритон, характерен за римските командири. — Кои сте вие?

Пиндор пристъпи напред и опря копието си здраво в земята.

— Мисля... — Гласът му го подведе. Погледна към Джейк, сетне заби очи във върховете на сандалите си. Гласът му загрубя, за да заприлича на този на брат му. — Те са шпиони. Шпиони, изпратени от Калверум Рекс, Кралят на черепите.

7.

КАЛИПСОС

Ставаше все по-горещо и пътят през долината се оказа далеч по-дълъг, отколкото им се бе сторил от Рухналата порта. Изглеждаше дори още по-дълъг, благодарение на проточилите се периоди на тревожно мълчание и подозрителни погледи, отправяни от двете по-големи момчета в колесницата. Динозаврите-джуджета опъваха юздите, сякаш усещаха напрежението зад гърбовете си. Водачът непрестанно подръпваше поводите, за да крачат с ритъма на онези, които вървяха пеша.

Движеха се бързо сред нивите, покрили долината. Джейк вървеше зад колесницата, от едната му страна бе Кейди, от другата — Марика. Зад тях се движеха Пиндор и Херонид, единият въоръжен с копие, другият — с меч.

Определено бяха нащрек, все пак движеха се в компанията на шпиони.

Докато гледаше копието и меча, Джейк проигра множество варианти за бягство, но къде щяха да отидат двамата с Кейди? Да се върнат в дивата джунгла, която ги заобикаляше? Нямахше са оцелеят дълго в нея.

Освен това...

Джейк насочи вниманието си напред в далечината.

Марика вероятно бе забелязала интереса му към драконовата пирамида, защото я посочи и каза:

— Това е големият храм на Кукулкан. Той защитава долината и...

Херонид я прекъсна рязко:

— Мари! Не разговаряй с шпионите!

— Ще разговарям с когото си искам. Освен това те не са шпиони! — настоя тя за десети път, сякаш повтарянето на нещо го превръщаше в неопровержима истина. — Те са *новодошли*.

Херонид се намръщи:

— Новодошли? По тези земи не са се появявали пришълци от цяла вечност. Освен това, ако наистина са новодошли, готов съм да се

обзаложа, че черната магия на Калверум Рекс ги е довела тук, за да се промъкнат като шпиони в редиците ни.

Кейди, която крачеше редом с Джейк, въздъхна шумно и с отвращение. Огледа Херонид от главата до петите, без да крие своето презрение. Това бе поглед, който бе отработила до съвършенство в училище и който бе в състояние да смрази някой нов ученик.

По-голямото момче се престори, че не ѝ обръща внимание, но Джейк забеляза червенината, избила около яката на туниката му, забеляза и как размърда нервно ръката си, за да улови по-добре дръжката на меча.

Някаква суматоха привлече погледа на Джейк вляво. Над посевите се надигна змиевидна глава. Започна да се издига все по-високо и по-високо и когато се извиси на шест-седем метра над земята, се наклони на една страна, за да огледа по-добре малобройната група, която се задаваше по пътя.

Джейк гледаше смаяно нагоре, неспособен да си поеме дъх. Кожата на животното бе пурпурна на цвят, очите му бяха големи и влажни, а устата му бе с цвят на боровинки.

Кейди сграбчи Джейк за лакътя.

— Какво беше това?

Той поклати глава, не бе в състояние да пророни дори една думичка. Съществуването приличаше на динозавър-птицечовка.

— Наричаме го тръборог — каза Марика. — Използваме ги да теглят плуговете при оран.

Когато динозавърът изчезна, Пиндор потри корема си:

— Няма ли да спрем, за да похапнем?

Херонид го погледна намръщено.

— Няма да спиране. Не и след като конвоираме затворници. — Изгледа строго Джейк, сетне се обърна отново към Пиндор. — Ще извадиш голям късмет, ако получиш дори чаша вода и къшей хляб, след като татко научи, че си излизал отвъд Рухналата порта... и освен това си взел копието му.

— Едва ли е необходимо да научава за копието, нали? — примоли се Пиндор.

Херонид вдигна рамене и продължи да върви.

— Ще видим!

На по-малко от километър пред тях се простираше град Калипсос. Беше построен върху нисък хълм, който се издигаше над околната равнина. Макар градът определено да привличаше интереса му, вниманието на Джейк бе насочено към онова, което се простираше отвъд неговите предели. Навътре в дивата джунгла, която започваше зад градските стени, високо над заобикалящите го дървета, се издигаше каменният дракон с разперени крила. Погледът му като че ли бе вперен право в Джейк. От този ъгъл се виждаше единствено драконът, пирамидата оставаше скрита в гората.

Джейк погледна Кейди с надежда. Дори от това разстояние драконът изглеждаше напълно идентичен с артефакта, изложен в Британския музей. Пирамидата със сигурност щеше да им подсказва как да се върнат у дома.

Марика трябва да бе прочела копнежа, изписан на лицето му, защото поклати предупредително глава:

— Забранено е да се ходи там. Само тримата магистри на алхимията имат право да влизат в храма и да виждат кристалното сърце на Кукулкан.

Джейк долови копнежа в гласа на момичето, което допълнително разпали любопитството му.

Кристалното сърце на Кукулкан? Какво ли е това?

Херонид изсумтя недоволно.

— Престани, Марика. Вече те предупредих. Не разговаряй с шпионите.

— Те не са шпиони! — отново настоя тя.

Кейди се изкашля. Силно. Всички погледи мигом се насочиха към нея. Дори двата динозавъра-джуджета извиха дългите си вратове към нея.

Джейк се намръщи. Как сестра му успяваше да го направи?

Кейди постави юмрук на хълбока си. Първоначалният ѝ шок бе преминал в раздражение. Помаха с шапка пред лицето си, подобно на ветрило, сетне махна с ръка към групата.

— Нищо не разбирам! Толкова сте странни! Как така всички говорите английски?

Херонид наклони глава и я измери с поглед.

— *Ин-глиски?* Това ли е езикът, който се говори във вашата страна?

Тя кимна.

— Разбира се. Нали и вие го говорите?

— Не, ние говорим на общия език. Както и вие, между впрочем.

Кейди допря пръсти до устните си, изглеждаше объркана.

— Общият език? — попита Джейк.

— Това е дар на боговете от храма — обясни Херонид и посочи с меча към пирамидата, нарушавайки собствената си заповед относно разговорите с шпионите.

Марика им обясни по-подробно.

— Същото защитно поле, създадено от храма на Кукулкан, което закриля нашата долина, осигурява и всеобщ език за всички изгубени племена. За да може съседите да се разбират помежду си. За да живеят в мир и хармония.

Джейк отново погледна каменния дракон. Обяснението му прозвуча така, все едно драконът бе някакъв универсален преводач.

— Не сме забравили обаче езиците на собствените си племена — обясни Херонид и изпъчи бронзовия си нагръдник. — Можем да го говорим, но ни е нужна повече концентрация.

За да илюстрира думите си, Херонид избълва няколко ядни думи, насочени към Пиндор. Пиндор се изчерви, а Марика настръхна. Явно разбираше латински.

— Пиндор не е страхливец! Той е хиляда пъти по-смел от теб!

Единственият отговор, който получи от Херонид, бе презрителен кикот.

Маянското момиче посочи пътя, по който бяха дошли.

— Май си мислиш, че сме ходили само до Рухналата порта? Двамата с Пиндор бяхме *отвъд* нея.

Пиндор се вцепени.

— Мари!

— Отидохме в джунглите, за да откраднем яйце на гръмогущер!

Очите на Херонид се облециха от удивление и той насочи цялото си внимание към по-малкия си брат.

— Ходили сте отгатък Рухналата порта?

— Херон... — Пинтор заекна за миг, явно търсеше подходящите думи. — Трябваше да опитам, защото...

Херонид прекъсна по-нататъшните му обяснение с едно махване с меча.

— Когато татко научи това, ще бъдеш заключен в стаята си чак до следващото пълнолуние! И с пълно право!

Пиндор изгледа Марика и поклати тъжно глава.

Марика трепна и прошепна:

— Съжалявам!

Ускориха крачка и скоро се озоваха пред градските порти. Крепостната стена се издигаше на височината на двуетажна сграда. Тежката железна врата бе отворена.

Херонид изтича напред и обясни нещо на стража, който се подпираше на копието си. Джейк не можеше да чуе какво казва, но видя, че Херонид сочи с ръка към него и Кейди.

Стражът се изправи. Облещи очи при вида на непознатите. Най-накрая кимна, направи крачка назад и махна с ръка. Миг по-късно се показаха два огромни звяра.

Джейк разпозна вида им. *Othnielia*, наричани още отиси.

Всеки от двукраките зверове носеше на гърба си войник с лека броня, която блестеше на слънцето. Единият ездач се приведе от седлото и размени няколко думи с Херонид, който кимна и се върна тичешком.

— Да вървим! — нареди той с грейнало от вълнение лице.

Водена от чудовищния ескорт, групичката им мина през портата и навлезе в самия град. Джейк нямаше представа какво да очаква, но Калипсос се оказа толкова хаотичен, колкото и колоритен.

Улиците му бяха застлани с калдъръм, а къщите се издига една до друга. На един прозорец на втория етаж се показа жена с престилка и подвижна нещо на мъж, който теглеше количка.

— Ще взема два червени пъпеша и една кофа гъби! Надявам се, този път пъпешите да са узрели, Емул!

— Идеално са узрели!

Джейк бе очаквал градът да мирише лошо в резултат на стълпотворението от хора и животни, но през него минаваше мрежа от канали, над къщите се издигаха аквадукти, а всички улици имаха канавки. Всичко това бе плод на изумителни инженерни постижения. Главната улица се виеше зигзагообразно и водеше към върха на хълма, на който се издигаше каменният замък с двете кули, скрит зад високи стени.

— Калакрис — разкри им Херонид името на замъка. — Резиденцията на съвета на старейшините.

Явно бяха се запътили натам.

Докато изкачваха склона, Джейк се обърна и погледна надолу към уличките и тесните булеварди. Накъдето и да погледнеше, откриваше представители на различни култури от всеки континент и всяка епоха: индианско типи, шумерски храм, огромен дървен Буда, а на един от площадите се издигаше изящен египетски обелиск, покрит с йероглифи.

Марика сигурно бе забелязала удивлението в очите му.

— Тук живеят много племена. Всъщност над четирийсет.

— И как са се озовали тук? — попита той.

Този въпрос измъчваше Джейк по време на целия преход към Калипсос. Докато размишляваше върху чудото, свързано със собствената им поява в този свят, той усещаше все по-отчетливо тежестта на монетата около врата си. Сигурно имаше някакъв портал. А монетите действат като ключове. Най-вероятно порталът отвеждаше в различни посоки и това обясняваше присъствието на толкова много племена и народи.

Марика поклати глава.

— Нямаме представа. Преди векове Изгубените племена се озовали в този див свят, далеч от родните си земи. Всички пристигнали тук с разлика от няколко поколения и издигнали домовете си в долината, където Кукулкан ни закриля.

Погледът на Джейк сновеше между Марика и Пиндор. Как бе възможно племена от толкова различни епохи в човешката история да пристигнат на това място приблизително по едно и също време? Ако Марика казваше истината изгубените племена са напуснали не само своята родина, но и своето време.

— Носят се слухове за съществуването и на други градове като Калипсос — продължи Марика. — В други долини, далеч в сърцето на джунглата. Тук живеем по възможно най-добрия начин, в мир и разбирателство, помагаме си едни на други, заедно обработваме земята. Или поне го правихме...

Джейк долови тревожна нотка в последните й думи. Можеше да се досети къде се крие коренът на злото:

— Този Калверум Рекс, за когото спомена... Кой е той?

— Не бива да разговаряте! — намеси се Пиндор и застана помежду им. — И без друго си имаме достатъчно проблеми.

Херонид се обърна назад:

— Побързайте!

Марика въздъхна, но се подчини.

Джейк продължи, но мислите му едва ли можеха да бъдат по-объркани. Изгубени племена. Бе чел за подобни легенди, родили се през различни исторически епохи — за внезапно изчезнали селища, за римски легиони, изпарили се безследно, за цели цивилизации, които просто били погълнати от времето.

Нима всички те са се озовали тук?

Разбира се, че има още много какво да научи.

— Уф! — възкликна Кейди и изостана на една крачка от Джейк. Разтърка енергично подметката на лявата си обувка върху калдъръма.

Джейк погледна през рамо и видя отпечатъка ѝ върху купчинка с цвят на кал. Само че това не беше кал. Миризмата ѝ недвусмислено показваше това. Бяха изпражнения на динозавър. Той сподави усмивката си. След миг сестра му го настигна, а лицето ѝ бе добило бледозеленикав оттенък.

— Мястото ни не е тук — каза тя. — Трябва да се прибираме у дома.

— Ще се приберем — успокои я Джейк и в гласа му прозвуча далеч по-голяма увереност, отколкото всъщност изпитваше.

Кейди въздъхна дълбоко и кимна.

— Може да ни отнеме известно време, докато разберем как да го направим — прошепна тихо Джейк.

Огледа смесицата от култури наоколо, но това само засили притесненията му. Всъщност роди ново опасение. Ако тези хора — при това след толкова векове — не бяха намерили начин да активират портала, който да ги върне у дома, каква надежда имаше да го направи той? Запази страховете си за себе си и взе ръката на Кейди в своята. Тя му отговори с леко стискане. Все пак бяха заедно и можеха да разчитат един на друг.

Процесията им бе започнала да привлича все повече и повече внимание. Хората ги сочеха с пръсти, хлапетата подтичваха, за да подръпнат раницата на Джейк или да огледат с любопитство дрехите на Кейди. Херонид и ездачите непрекъснато ги пропъждаха.

Едно египетско момиченце — едва ли бе на повече от пет години — с обръсната глава и гримирани очи, пренебрегна предупрежденията на Херонид и се втурна към Кейди. Поднесе ѝ цвете с пурпурни венчелистчета:

— Много си красива — каза то.

Кейди прие и подаръка, и комплимента.

— Благодаря!

Джейк забеляза облекчението в гласа ѝ, последвало този толкова обикновен жест на гостоприемство. Кейди пусна ръката на Джейк и хвана цветето с две ръце. На устните ѝ заигра едва забележима усмивка. Може би този дребен жест ѝ бе дал нещо, за което да се хване, сламка, която да ѝ позволи да събере сили.

Дали не е бил основан така Калипсос?

С помощта на един най-обикновен поздрав.

Джейк насочи вниманието си към следващия завой. Право пред тях изникна замъкът Калакрис. Забеляза стражите по стените му. Запита се как ли ще ги посрещнат там.

Погледна към Марика. Лицето ѝ бе угрижено. Това не вещаеше нищо добро.

8.

ЧУЖДИ В ЧУЖДА ЗЕМЯ

Джейк влезе в открития вътрешен двор на замъка с опряно в гърба копие. В средата на двора, в подножието на дърво с размерите на гигантска секвоя, се бяха излегнали войници, които се заливаха от смях. Вляво, долепени до стените на замъка, се издигаха каменни конюшни и кошари с дъсчени огради.

Динозаврите, използвани като ездитни животни от войниците, изпръхтяха тихо, усетили близостта на дома и храната. Двата отиса изпънаха вратове, но ездачите им ги пляснаха леко по хълбоците с къси пръчки, наподобяващи нагайки, подръпнаха поводите и им заговориха успокоително. Ездачите на слонове в Индия контролираха животните си по същия начин.

Когато преминаха през портата, към тях се приближи група войници. Идваха от тренировъчния плац, разположен в другия край на двора, където и в момента се провеждаха упражнения с мечове и копия. Плацът бе заобиколен от двуетажни казарми. Висок мъж с шлем, украсен с пурпурни пера, водеше войниците.

— Кавалерията — прошепна Марика на Джейк. — Херонид се обучава, за да се присъедини към техните редици.

Херонид пристъпи напред и поздрави войника с пурпурния шлем, повдигайки десния си юмрук до гърдите.

— Центурион Гай, водим тези чужденци, за да ги представим пред съвета на старейшините.

Центурионът хвърли бегъл поглед към Джейк и Кейди. Единствената му реакция бе леко трепване на очите.

— Смятаме, че това са шпиони, изпратени от Калверум Рекс — добави Херонид и изпъна гърба си до такава степен, че Джейк се притесни да не счупи някой прешлен.

Центурионът огледа изпитателно Джейк и Кейди. Строгийт му поглед омекна, в очите му заиграха весели пламъчета. Бръчките около въгълчетата на очите му се задълбочиха и издадоха, че мъжът често се

сmee. Джейк хареса Гай, макар центурионът все още да не бе промълвил нито дума.

— Ако това са шпиони — каза той, — тогава Калверум е започнал да ги обучава от невръстни деца.

Херонид отмести поглед. Съмнението, прозвучало в гласа на центуриона, накара лицето му да почервенее като цвекло. Хвърли бърз поглед към Пиндор, сякаш обвиняваше по-малкия си брат. Все пак, в опит да запази достойнството си, Херонид се обърна отново към центуриона и изломоти:

— Не трябва ли съветът на старейшините да реши подобен въпрос и да прецени...

Центурион Гай тупна Херонид по рамото, за да го накара да замълчи.

— Прав си, млади Херонид. Тези двамата трябва да бъдат отведени пред съвета. Странни знамения съпровождат появата им тук. Особено последните новини, които идват от съгледвачите ни в дълбоката джунгла... поне онези, донесени от малцината, успели да се завърнат...

Лицето му помръкна и той кимна към двамата ездачи.

— Аз ще ги отведа пред съвета. Вие двамата се върнете на постовете си при градските порти.

Гай размени няколко думи с малко момче, облечено в тога, препасана с колан, сетне се обърна към Джейк и Кейди. Момчето хукна към замъка. Вероятно бе куриер, изпратен да извести за тяхното пристигане.

— Аз съм Марк Гай, първи центурион на кавалерийската гвардия.

— Джейк... Джейк Ренсъм. Това е сестра ми Кейди.

— Катрин Ренсъм — поправи го сестра му и изпъна гръб, за да изглежда малко по-висока, макар да се поизчерви от вниманието на центуриона.

Гай кимна.

— Имената ви са също толкова странни, колкото странни са и дрехите ви. Ако ме последвате, ще помолим съвета за аудиенция. — Погледна към Херонид, който стоеше редом с Пиндор и Марика. — Вие също трябва да дойдете и да докладвате пред съвета.

Пиндор, който стоеше вдясно от Джейк, изстена тихичко. Очевидно не се радваше, че ще трябва да обяснява къде са ходили двамата с Марика. От друга страна, Марика кимна енергично, готова да помогне с каквото може и да докаже, че е била права по отношение на чужденците.

Всички заедно потеглиха към главния вход на замъка. Когато минаха под сянката на дървото, Джейк чу шумолене над главата си и погледна нагоре. На по-ниските клони бяха накацали дребни създания с кожени криле и остри глави.

Малки птеродактили.

— Някакви новини от ловците, излезли в полето? — попита Гай един от почиващите си войници, който веднага застана мирно.

— Не, центурион Гай. Нито един остропер не се е завърнал от джунглите през последните две седмици. Подготвяме нови, които трябва да заминат днес. — Мъжът посочи войник, който седеше на стол. Между краката си стискаше малък птерозавър и увесваше на врата му миниатюрен сребрист тубус, наподобяващ миниатюрно седло.

— Изпращаме по две ескадрили дневно, както гласят заповедите — каза войникът, който крачеше сковано редом с Гай, — но нито една не се е завърнала.

Седналият войник приключи работата си, стана и подхвърли малкия птерозавър във въздуха. Животното прелетя над двора, плясна силно с крила, прелетя над стените на замъка и се понесе напред.

Джейк проследи полета му, сетне погледна клоните, по които бяха накацали множество птерозаври. Явно ги използваша като куриери. Също като пощенските гълъби в неговия свят.

Загледал се в дървото, Джейк удари коляно в един сандък, оставен на земята. Отвърна му съскане. Сандъкът всъщност бе дървена клетка с решетки от едната страна. В далечния ѝ ъгъл се бе свило някакво животно. Джейк не успя да определи какво е то, но очевидно не желаше да бъде обезпокоявано. Зърна само чифт златисто жълти очи, отразили светлината на залязващото слънце.

Водено от любопитство, момчето пристъпи напред, но съществуването изведнъж се хвърли към решетките. На размери не бе по-голямо от неговото куче Уотсън. Козината му бе настръхнала, а зурлестото му лице бе заобиколено от къса грива. От устата му

стърчаха зъби колкото дланта на Джейк. Съществува се изплю и изсъска. Озъби се и разкри зъбите в пълната им дължина.

Прилича на саблезъб тигър, но е по-малък, помисли си Джейк. Вероятно е ранен предшественик на по-големите саблезъби котки, нещо като *Rhabdofelix*.

— Назад, момче! — предупреди го пазачът.

Суматохата привлече вниманието на центуриона.

Войникът до него обясни:

— Един от нашите патрули го е заловил в Свещената гора. Решили са да опитат да го дресират. Едва ли е на повече от годинка. Най-вероятно е на девет луни.

Гай се наведе.

— Девет? Ще порасне доста едричка!

Войникът до него въздъхна.

— Но е прекалено дива, прекалено опасна. Едва не отхапа ръката на ловемайстор Рул. Пазим я, за да я използваме като примамка по време на учебен лов.

Джейк се напрегна. По време на разговора отново бе пристъпил по-близо до клетката и бе надникнал в нея. Готвеха се да убият животното.

Впоследствие Джейк не бе в състояние да обясни защо го направи. Хвърли поглед през рамо и посегна към резето на клетката. Кейди го забеляза и предупреди безмълвно: *Не!*

Брат ѝ отвърна на погледа ѝ с вдигнати вежди. Понякога Кейди наистина се държеше егоистично и надменно, но станеше ли въпрос за животни, изпаднали в беда, сърцето ѝ омекваше. Миналата година дори бе накара мажоретния си състав да участва в кампания за подкрепа на местния приют за животни.

Кейди подбели отчаяно очи и обърна гръб на Джейк. Посочи към другия край на двора и извика рязко, с нотка на ужас в гласа:

— Какво е онова нещо там?

Както обикновено ставаше, когато Кейди изпищеше, всички поглеждаха в нейната посока.

Джейк използва суматохата, отвори резето и се отдръпна за няколко крачки встрани. Огледа се. Никой не го беше видял. Дори котката. Тя си остана свита в далечния ъгъл на клетката. Джейк рискува и просъска *Тръгвай!*, за да я накара да се размърда.

Най-накрая котката пристъпи към решетките и откряна вратата с нос. Измъкна се тихичко, приведе се ниско към земята и нави опашка като въпросителна; цялата ѝ поза издаваше подозрителност и предпазливост. Не откъсваше поглед от Джейк. Ноздрите ѝ потрепнаха, поемайки неговата миризма. Наострените ѝ уши се въртяха като радиопеленгатори.

— Бягай! — подкани я тихичко Джейк и посочи към отворените врати на замъка.

Котката напрегна мускули и побягна с удивителна скорост. Единственото свидетелство за бягството ѝ долетя откъм дървото, където уплашените остропери размахаха панически крила и отлетяха от клоните.

Крясъците им привлякоха вниманието на войниците — първо нагоре, към небето, сетне надолу, към отворената врата на клетката.

Котката профуча през портата и изчезна в лабиринта от улици на града. Неколцина войници хукнаха подире ѝ, но Джейк се съмняваше, че ще успеят да я хванат.

Наложи му се да положи сериозни усилия, за да запази невинното изражение на лицето си. Долови искрите в очите на Марика. Тя го изгледа в продължение на няколко секунди, преди да отмести поглед.

Дори да бе заподозряла нещо, определено нямаше да го издаде.

Центурион Гай заговори рязко и посочи замъка:

— Достатъчно. Не трябва да караме старейшините да ни чакат.

Замъкът Калакрис заемаше далечната половина от просторния двор. Джейк огледа укрепленията му, докато приближаваха главния вход. Проточи врат и видя нещо лъскаво на върха на дясната кула. Лъчите на залязващото слънце хвърляха ярки отблясъци върху куполовидна постройка от кован бронз. Приличаше на астрономическа обсерватория.

Преди да успее да я разгледа по-обстойно, те преминаха първо през каменен свод, после през огромни врати. Джейк очакваше вътрешността на замъка да бъде мрачна и потискаща. Вместо това се озова в преддверие, чиито пъстроцветни гоблени по стените и килими по пода му придаваха топлина и уют. Въздухът бе приятно свеж, явно бе добре изолиран от жегата навън. Огромен бронзов свещник

осветяваше помещението, но не посредством блещукащи пламъчета на свещи. Светлината, която струеше от тях, не трепваше.

Джейк реши, че става въпрос за електрически крушки, но формата им бе неправилна и ъгловата. Приличаха на парчета кристал, всяко от които излъчваше ярка светлина, от която го заболяха очите.

Джейк се намръщи и отмести поглед. Какво ли захранва тези кристали?

Гай ги поведе надолу по пътеката, която минаваше по средата на продълговатата тясна зала. От двете ѝ страни бяха наредени дървени пейки като в черква, всичките бяха обърнати към далечния край на залата. И всяка пейка беше украсена със символи досущ като рицарски гербове.

Знамена.

Марика забеляза интереса му и каза:

— Знамената символизират всяко едно от Изгубените племена.

Спряха в другия край на залата пред поредица от високи тесни прозорци, от двете страни на които се извисяваха сводове. Под прозорците се издигаше подиум на две нива с разположени върху него маси като в съдебна зала; на всяко ниво имаше три високи стола.

Откъм левия свод се появиха трима мъже с угрижени лица. Това бе общото между тях, но във всичко останало бяха много различни. Единият носеше дрехи като тези на Пиндор и Херонид, а на главата си имаше корона от лаврови листа.

До него крачеше възрастен мъж с азиатски черти, напълно плешив, ако не броим дългите бели мустаци, които се спускаха под брадичката, и тънката му брада. От другата му страна вървеше жена на средна възраст със сплетени червеникави коси, облечена в зелена туника и панталони. На главата си носеше шлем с два извити рога.

— Върховният съвет на Калипсос — прошепна Марика.

Пиндор отстъпи назад с копието в ръка, опита се да се скрие зад гърба на Гай.

Усетила тежките погледи на членовете на съвета, Кейди застана по-близо до Джейк.

Преди някой да каже нещо, от десния свод прозвуча рязък глас:

— Новодошли! Това е невъзможно! Но ако е истина... можеш ли да си представиш?

Мъжът, който говореше, се появи след миг. Беше нисък, със сива, леко разчорлена коса, сякаш току-що бе станал от сън. Парчето плат, привързано около раменете му и наречено *пати*, украсено с пера по ръкавите, определено бе маянско.

Подире му се тътреше друг мъж. Беше толкова широк, колкото и висок. Шишкото бе облечен с дълга роба с качулка, макар качулката да бе свалена и да разкриваше гъста кафява коса, обръсната на темето. Приличаше на средновековен английски монах. Монахът посочи групичката им и моят се обърна. Облеци очи и пристъпи към тях.

— Мари? — попита той. — Какво правиш тук, скъпа? Защо не си на училище?

— Татко, двамата с Пиндор...

Татко? Джейк я погледна.

Прекъсна я силен, плътен глас, който прогърмя от горната маса.

— Пиндор?

Мъжът с короната от лаврови листа стана от стола си. Очите му зашариха из залата. Пиндор се показва неохотно.

— Какво става? Каква беля сте направили пак с твоята приятелка? Пак ли сте погодили номер на някого?... Ако губите ценното време на съвета...

— Не, татко — каза Пиндор със забити в пода очи. — Не е беля.

Преди някой да успее да обясни, през свода зад гърба на монаха се появи трети мъж. Движеше се безшумно и беше слаб като сянката на слънчев часовник. Носеше плътна черна роба, която се влачеше по пода. Главата му бе обръсната, кожата му бе мургава, видът му бе отблъскващ. Очите му бяха студени и безизразни. Погледът му обходи групичката, без да издаде никаква емоция. Това, което правеше вида му още по-страховит, бяха татуировките на челото, нанесени с червено мастило. Татуировките бяха на египетски йероглифи.

Мъжът се присъедини към първите двама и заедно прекосиха пониския подиум и заеха местата си. Джейк забеляза, че всеки от тях носи на врата си сребърно синджирче, на което бе окачено сребърно чукче.

Джейк погледна Марика. Тя прошепна едва доловимо:

— Тези тримата са магистрите... магистрите на алхимията.

Бащата на Пиндор остана прав на горното ниво.

— След като съветът се е събрал в пълен състав, нека разберем кои са тези чужденци и каква опасност представляват за Калипсос.

Джейк усети тежестта на шест чифта очи да се насочва към него и сестра му.

9. СЪВЕТЪТ НА СТАРЕЙШИНИТЕ

— ... и така преминахме през Рухналата порта — завърши Марика.

Членовете на съвета потънаха в мълчание. Бяха разпитали Марика и Пиндор надълго и нашироко, бяха чули коментарите и на Херонид. До момента не бяха обърнали никакво внимание на Джейк и Кейди.

Най-накрая бащата на Марика каза:

— Бих искал да видя демонстрация на тази необикновена алхимия, която е прогонила гръмогущер.

Монахът до него кимна.

— Съгласен съм с магистър Балам. И аз бих искал да я видя в действие.

Третият магистър просто впери поглед в Джейк.

Бащата на Пиндор им махна с ръка от горния ред, знак, който означаваше, че трябва да се подчинят.

Джейк извади кучешката свирка от джоба си.

— Не зная дали ще чуете нещо.

Поднесе свирката до устата си и я наду.

Звукът, който се чу, бе не по-силен от шепот. Старейшините не доловиха дори и това. Поклатиха глави и свиха рамене.

— И *това* е прогонило гръмогущер? — попита бащата на Пиндор, без да прикрива съмнението в гласа си.

— Да, старейшина Тиберий, — заяви Марика. — То притежава необикновена тиха алхимия.

Джейк вдигна свирката в ръка и се обърна към старейшините.

— Това не е плод на алхимия. Това е плод на онова, което ние наричаме алхимия.

Джейк се намръщи недоволено. Искаше да каже *наука*, но думата, изплъзнала се от устата му, бе *алхимия*.

Мъжете, седнали зад масите, се спогледаха объркано. С изключение на египтянина, чието изражение не трепна.

Джейк допря пръсти до гърлото си и си припомни обяснението на Марика. Някаква загадъчна сила му помагаше да превежда думите си на общия език. Да не би този универсален преводач да смяташе, че алхимия и наука е едно и също? Възможно е да е така. Нима древните алхимици не са изучавали химия и физика? Дори Исак Нютон е смятал себе си за алхимик.

Джейк направи нов опит, като този път съсредоточи мисълта си върху думите, които изрича.

— Свирката не е плод на алхимия, а на наука.

Този път изрече това, което трябваше, но му бе необходима силна концентрация. Езикът му с мъка оформи думата. Все едно се опитваше да говори, след като зъболекарят му го е лекувал под упойка.

— *На-ука?* — повтори бащата на Марика.

Джейк се зачуди как да им демонстрира какво представлява науката. Обърна се към Кейди и посочи предния джоб на елека й.

— Покажи им айпода си.

— Моят айпод?

— Пусни им го, нека го чуят.

Тя се намръщи, но се подчини.

Когато сестра му извади айпода от джоба си, Джейк обясни:

— Там, откъдето идваме, използваме различен вид алхимия, наречен *наука*.

Кейди постави една от слушалките на място и включи музикалния плейър. Веждите й подскочиха.

— О, това е „Усмирителна риза“! — шумно възкликна тя. Когато всички погледи се впериха в нея, тя поясни кротко и смирено — Това... това е една от любимите ми песни.

Джейк я подкани с ръка.

— Дай им да послушат.

Кейди пристъпи към банката на долния ред. Старейшините и магистратите се събраха и един след друг взимаха слушалките, за да чуят музиката. Облещваха очи от изненада, но не проявиха страх, както бе очаквал Джейк. След това тримата магистрати сближиха глави и започнаха да обсъждат нещо.

Джейк долови няколко думи, произнесени от бащата на Марика:

— ... някакъв рупор... комбинация от зелени кристали, може би...

Не чу останалото, тъй като бащата на Пиндор удари с юмрук по банката.

— Достатъчно! Искам да науча повече за гракила, който се е опитал да ви нападне край Рухналата порта. Сигурни ли сте, че е бил някой от слугите на Краля на черепите?

— Аз съм сигурен, татко — отговори Пиндор.

Жената с рогатия шлем — най-вероятно викингски по произход — взе думата.

— С всеки изминал сезон Калверум Рекс става все по-дързък. Ако думите на децата са верни, той вече чука на портите ни.

— Това наистина е тревожно, Астрид. Какви са последните новини от твоите ловджийки?

Тя поклати глава.

— Все още нямаме вести от онези, които навлязоха в дълбоката джунгла. Молим се на Один при всеки лунен изгрев да се завърнат живи и здрави.

— Ще добавим и нашите молитви към твоите — увери я азиатецът. Сетне се обърна към Джейк и Кейди. — Преди да решим какво да правим с новодошлите, бих искал да науча повече за страната, от която идват. И за това как всъщност са се озовали тук?

Джейк почувства тежестта на своята половина от монетата, окачена около врата му. Покашля се първо, тъй като се опасяваше да не би Кейди да разкаже истината за монетите. Това не биваше да се случва. Монетите вероятно бяха единственият им път към дома. Ако им ги отнемеха, можеха да останат тук завинаги. Освен това, Джейк просто не желаше да се разделя с тях. Те бяха последният подарък от родителите им.

— Нямаме представа как се озовахме тук — започна колебливо и предпазливо той. — Бяхме в голямата... голямата зала. По време на силна гръмотевична буря.

Обърна се към Кейди, която кимна.

— В следващия миг проблесна светкавица и... бам... светът потъна в мрак. Струваше ни се, че пропадаме... и, хоп... озовахме се в джунглата.

Старейшините посрещаха думите му с кимвания. Джейк чу от горния ред да повтарят думата *светкавица*. Може би част от техните хора се бяха озовали тук по същия начин.

— Идваме от град, наречен Норт Хемпшир — продължи Джейк.
— От страна на име Америка.

— А-Мерика? — попита бащата на Пиндор и сбърчи чело. — Това племе не ни е известно.

Джейк повиши леко глас, за да го чуят по-добре.

— Не знаем как или защо се озовахме тук. Не знаем нищо и за този Крал на черепите и със сигурност не сме ничии шпиони. Кълна се в това. — Джейк вдигна дясната си ръка като бойскаут — макар никога да не бе бил бойскаут.

Старейшина Тиберий го изгледа продължително. Джейк не свали ръката си и отвърна на напрегнатия му поглед. Най-накрая римлянинът махна с ръка на центуриона.

— Отведете тези двамата на някое по-изолирано място, докато обсъдим чутото.

Гай удари гърдите си с юмрук и направи знак на Джейк и Кейди да го последват.

Тиберий се провикна подире им.

— Нека момчето остави раницата си, а момичето — странния музикален инструмент. Ще бъдат изучени от магистрите за евентуални следи от алхимиите на Краля на черепите.

Импровизираната им килия нямаше прозорци и едва ли бе по-голяма от килер за дрехи. Подът бе застлан със слама. Стената в дъното цялата бе покрита с лавици, отрупани с буркани от зелено стъкло, запечатани с восък, които криеха мътното си съдържание. Покрай друга от стените бяха наредени бъчви и високи до кръста глинени делви. Помещението миришеше на мускус и пипер.

Трябва да е кухненски килер, реши Джейк, и мисълта за храна предизвика недоволно къркорене в стомаха му. *Кога се хранихме за последен път?* Лондон му се струваше отдалечен на милиони километри и милиони години. А може би наистина бе така.

Кейди крачеше напред-назад в тясното помещение, скръстила ръце пред гърдите си.

Джейк прекоси килера и застава пред стената, от която грееше единствената светлинка в килията им. В камъка, с помощта на винтове, бе закрепен железен фенер, увенчан с един от онези блещукащи

кристали. Беше прекалено високо, за да успее да го достигне, затова Джейк се огледа за жици или кабели, които да го захранват. Не видя нищо подобно, но въпреки това искаше да го огледа по-отблизо.

Може би ако домъкна тук някоя от онези бъчви...

Кейди изрита една от глинените делви и се обърна към Джейк.

— Как се озовахме на това ненормално място?

В погледа ѝ се четеше ужас. Джейк сви рамене, почувствал, че сестра му се нуждае от отговор, от какъвто и да било отговор.

— Вероятно сме задействали някаква... не знам, може би квантова дупка.

— Каква дупка?

— Пробив във времето и пространството. Пространствена аномалия.

Кейди завъртя очи.

— С други думи... нямаш представа.

Джейк се намръщи, но всъщност тя беше права. Посочи блещукация артефакт.

— Добре, сигурен съм, че има нещо общо със счупената монета, която ни подариха мама и татко.

Кейди посегна към врата си.

— Защо тогава са ни изпратили такова глупаво нещо?

Джейк седна върху една от бъчвите.

— Мисля... мисля, че за да го скрият на сигурно място. Но не зная...

Гласът му потрепери накрая. Единственото, в което бе сигурен, бе, че тревогата му нарастваше с всяка изминала минута. Ами ако съветът вземеше решение да прогонят двамата със сестра му обратно в джунглата? Никога нямаше да оцелеят сами.

Кейди отиде при него и седна на съседната бъчва.

— Може би си прав, Джейк — каза тихо тя. — Мама и татко не биха могли да знаят, че ще пъкнем монетите в онази пирамида.

Тя кръстоса ръце на гърдите. Изглеждаше притеснена.

Джейк си представи озарения от пламъци артефакт в Британския музей. Спомни си и как Морган Дръмонд се бе втурнал към тях, опитвайки се да ги предупреди. Дали пък той не знаеше нещо? Или просто се опасяваше да не повредят това безценно съкровище от древността, докато се намират под неговата опека? Джейк поклати

глава и се опита да сложи някакъв ред във въпросите, които го измъчваха.

— Със сигурност знаем, че не сме единствените, озовали се тук — започна най-накрая Джейк, съсредоточавайки се върху известните им факти. — Някой или нещо събира късчета от древни цивилизации от Земята — от различни епохи и различни континенти — и ги пренася в този свят.

— Цяло щастие е, че тези племена не са се избили помежду си, когато са се озовали тук — каза Кейди.

— Трябвало е да обединят усилия, за да оцелеят. На това опасно място врагът на твоя враг е твой приятел.

— Джейк докосна гърлото си. — Плюс ефекта на универсалния преводач. Възможността всички да разговарят помежду си и да се разбират е средство, което гарантира дълготраен мир тук. Където и да се намира това тук.

— Но къде сме?

Джейк поклати глава.

— Може да е друг свят, друго измерение. Ако успеем да разберем това, може би ще открием и начин как да се измъкнем.

Кейди въздъхна шумно, сякаш я очакваше много работа.

— Не е важно как сме се озовали тук. Важното е как ще се приберем у дома.

Джейк отново забеляза надигащата се у сестра му истерия. Преди това състояние да обхване и него, той заговори на висок глас, за да заангажира съзнанието си и да не позволи на страха да проникне в него.

— Тези две загадки са свързани помежду си. *Как* сме се озовали тук и *как* да се приберем у дома. Няма да успеем да разрешим едната, без да разрешим другата.

Кейди протегна ръка и стисна дланта му.

— Интересуваш се от археология и древна история. Ако някой може да разреши загадките, това си ти.

Джейк поклати глава. Представи си каменния дракон да лети над близката гора. Пирамидата сигурно криеше някои отговори. Трябваше да намери начин да влезе вътре. Спомни си обаче предупреждението на Марика.

Забранено е да се ходи там. Само тримата магистри на алхимията имат право да влизат в храма и да виждат кристалното сърце на Кукулкан.

Джейк вдигна поглед към кристала с размер на юмрук, който блещукаше на върха на железния факел, и започна да съставя план.

— Първо трябва да... — прошепна той.

Кейди се намести по-близо до него и заслуша внимателно.

Джейк продължи с по-уверен глас.

— Първо трябва да съберем *информация*.

— Информация?

— Да разберем колкото се може повече. За да направим това обаче, трябва да изпълняваме разпорежданията им и да не предизвикваме подозрения, докато проучваме това място.

Кейди сбърчи чело.

— Значи трябва да правим това, в което ни обвиняват. Трябва да шпионираме тези хора.

Джейк кимна, беше напълно наясно с рисковете.

— Държим ли се един за друг, всичко ще бъде наред. Би трябвало да можем...

Силен трясък накара и двамата да подскочат стреснато. Вратата на килера се отвори със скърцане и на прага се появи Гай. Гласът му бе твърд и безмилостен.

— Последвайте ме — нареди им той. — Съветът на старейшините реши съдбата ви.

Когато влязоха в залата, всички погледи се впериха в тях. Никой не пророни нито дума. Тишината правеше атмосферата в залата още по-потискаща. Тиберий пристъпи напред, за да ги посрещне. Изражението му бе сурово и негостоприемно.

О-хо!

Първите думи на римлянина не предложиха никаква утеха на двете хлапета.

— Появихте се в Калипсос в трудни времена. Зловещи създания обикалят около границите ни. Носят се слухове за още по-страшни чудовища, които се крият във вътрешността на джунглата, за мрачни

сили, които се надигат като буря срещу ни. Затова и появата ви бе посрещната с подозрения.

Стомахът на Джейк се сви на топка.

— В същото време, от основаването си насам Калипсос винаги е бил място, където всички са били добре дошли и са живели в мир и разбирателство. Ние не бива да нарушаваме тези принципи дори пред лицето на мрака. Освен това, с помощта на вашите необикновени алхимии, вие спасихте не просто едно от нашите деца — Тиберий посочи Марика, — но спасихте и моя син.

Раменете на Пиндор, и без друго провиснали унило, се смъкнаха още по-надолу.

Тиберий продължи:

— Дъщерята на магистър Балам свидетелства за ужаса по лицата ви при появата на гракила, един от слугите на Калверум Рекс. Тя вярва, че страхът ви е бил неподправен.

Джейк си спомни съществото, опитващо се да се измъкне от хватката на полето между двете кули. Страхът му бе съвсем истински. Джейк погледна крадешком към Марика и ѝ благодари безмълвно за това, че е потвърдила разказа им. Тя бе свела смирено поглед и не откъсваше очи от пръстите на краката си.

Тиберий продължи и Джейк насочи вниманието си отново към него.

— Макар съветът да не взе решението си единодушно, мнозинството гласува да ви бъде позволено да останете в Калипсос. Засега.

Джейк въздъхна с облекчение. Това не бе най-топлият прием, с който можеше да го посрещне това необикновено място, но все пак вършеше работа.

Тиберий посочи бащата на Марика.

— Магистър Балам бе достатъчно любезен да отвори дома си за вас, млади Джейкъб. Той прояви желание да научи повече за вашата на-ука.

Джейк беше останал без думи, но все пак успя да каже нещичко.

— Б-б-благодаря. Няма да създаваме проблеми. Обещавам.

Тиберий вдигна ръка.

— Не ме разбра правилно. Сестра ти няма да отиде там заедно с теб.

— Какво? — заекна Джейк. — Почакайте. Смятах, че...

Тиберий смръщи чело и това накара Джейк да замълчи.

— Старейшина Астрид Улфсдотир помоли Катрин Ренсъм да се присъедини към нея в Борнхолм.

Високата жена кимна.

— Тя е здрава и силна. Сигурна съм, че от нея ще излезе добър воин.

Джейк се обърна към сестра си. Кейди беше преbledняла.

Тиберий продължи.

— Последното условие, свързано с престоя ви в Калипсос, е синовете ми да бъдат ваши... придружители. Няма да излизате на улиците без тях.

Джейк разбра значението на тези думи. Бяха се сдобили с *пазачи*.

— Пиндор ще се грижи за теб — Тиберий кимна към Джейк. — А Херонид ще се грижи за сестра ти. Поне за известно време.

Докато преценят, че могат да ни имат доверие, помисли си Джейк.

— А сега, вече е късно — завърши Тиберий. — Най-добре да отидете в новите си домове и да се настаните.

Жената от народа на викингите отиде при Кейди и я тупна с длан по раменете. Марика се втурна към Джейк. На лицето на момичето бяха изписани едновременно съжаление и вълнение.

Джейк обаче гледаше към Кейди. Погледите им се срещнаха. Знаеше какво си мисли сестра му. Тя му се доверяваше изцяло и вярваше, че ще намери начин да ги върне у дома. Думите, с които я бе успокоявал преди малко, отекнаха в главата му.

Държим ли се един за друг, всичко ще бъде наред.

Канеха се вече да потеглят, когато Джейк осъзна, че планът му — планът, който бе съставил преди броени минути — вече се проваля.

Как тогава щяха да намерят пътя към дома?

10. БЕЛИЯТ ПЪТ

Джейк прегърна сестра си, преди да ги разделят. Почувства се неловко. Не можеше да си спомни кога я бе прегръщал за последен път. Освен това всички ги наблюдаваха, което направи неудобството му двойно по-голямо. Прошепна в ухото ѝ, полагайки усилие да изрече думите на английски, а не на общия език, защото не искаше никой да ги чуе.

— Наблюдавай всичко. Събирай знания.

— Какво трябва да правя?

— Забавлявай се. Сприятелявай се.

Това бе умение, което Кейди бе овладяла до съвършенство, а Джейк на свой ред изобщо не владееше. Когато ставаше въпрос за шпиониране обаче, подобна дарба бе от изключително значение.

Тиберий се покашля зад тях.

— Достатъчно. Мръква се, а ни чака още много работа.

Джейк отстъпи назад. Кейди, която вече не прегръщаше брат си, като че ли не знаеше какво да прави с ръцете си. Най-накрая ги скръсти на гърдите, но изражението ѝ издаваше безпокойство.

Астрид пристъпи към Кейди и я докосна по лакътя.

— Борнхолм не е далеч, но ако не тръгнем веднага, вечерята ще изстине.

Кейди се сбогува с Джейк с последен отчаян поглед, сетне тръгна с Астрид към изхода на залата. Джейк ги наблюдаваше как се отдалечават.

— Не се притеснявай, *ah xi'raal* — успокой го бащата на Марика, превключил внезапно на езика на маите. — Ще виждаш сестра си поне веднъж дневно... в краен случай през ден. Дотогава, позволи ни да ти покажем къде ще живееш.

Марика улови крайчеца на елека му и го задърпа към свода отдясно на горната банка.

— Двамата с татко живеем в Кулата на просвещението, както и всички останали магистри в Калипсос. — Нефритените ѝ очи

проблеснаха свенливо. — Ела, нека ти покажа...

— Мари, остави приятеля ти да си поеме дъх — стълча я баща й. — Ще имаш достатъчно време да го разведеш наоколо, но предполагам, че в момента една вечеря би го заинтригувала далеч повече от разходката.

Стомахът на Джейк изкъркори в знак на съгласие.

Марика го поведе към свода, при тясна вита стълба. Когато Джейк се озова пред нея, се поколеба дали да поеме нагоре, или надолу.

— Долу са покоите на магистър Захур. Той живее в приземните етажи на кулата, където държи клетки с малки животни от джунглата за своите изследвания върху алхимията на живота — каза Марика.

Джейк си спомни татуираният египтянин. Забеляза и как устните на Марика се изкривиха в знак на неодобрение; заниманията на магистъра очевидно не й допадаха.

Марика повлече Джейк нагоре по стълбите.

— Първите етажи принадлежат на магистър Осуин. — Тя понижи глас, докато прекосяваха неговите покои и се опита да прикрие усмивката си. — Той не обича да изкачва повече стълби от необходимото — освен ако на върха не го очаква нещо за ядене.

След като изкачиха още няколко етажа, двамата се озоваха пред площадка, от която тръгваше късичък коридор, завършващ пред дървена врата. Марика извади от джоба си дълъг месингов ключ и го пъкна в ключалката. Чу се изщракване, Марика натиска дръжката на бравата и отвори вратата.

— Нашият дом — обяви тя и покани Джейк да влезе преди нея.

Той се озова в просторна дневна с кръгла форма. Други коридори водеха към съседните стаи, а тясна стълба се изкачваше до втория етаж. Тъй като нямаше прозорци, стаята се осветяваше от светещи кристали с кехлибарен цвят, които висяха на железни вериги, закачени на дървените греди по тавана.

В центъра на помещението имаше кръгла маса, отрупана вече с бели керамични съдове — от краищата на капаците им излизаше пара, разнасяше се аромат на подправки и къкреща яхния. От едната страна се издигаше купчинка питки. От другата — голям съд, пълен с плодове с бодлива кора с размерите на малки пъпеши.

Джейк пристъпи към масата, но с периферното си зрение забеляза някакво движение вляво. Обърна се навреме, за да види как безшумно се затваря тясна врата, малко по-широка от дъска за гладене.

— Кой...? — обърна се към Марика и баща ѝ. — Някой друг живее ли с вас?

— Сега сме само ние двамата... — каза магистър Балам с тъга в гласа. — Ела, да вечеряме, докато храната не е изстинала.

Докато се настаняваше на масата, Джейк изви глава към тясната врата. Може би му се бе привидяло. Обърна се към масата и се зае с храната, следвайки примера на Марика, която използваше питките като тортили, отрупвайки ги с парчета месо от една от керамичните купи.

Хлябът бе мек и топъл, а месото се топеше върху езика му. Ядеше бързо, не си даваше сметка колко гладен е бил всъщност. След няколко хапки обаче, лицето му почервения и той започна да маха с ръка пред устата си. Това като че ли подсили лютенето.

Марика посрещна с усмивка страданието му.

— Огнени чушки.

Паренето стихна достатъчно, за да може да говори.

— Те са... вкусни са.

Бащата на Марика го потупа по гърба, без да спира да дъвче. Очите на мъжа се напълниха със сълзи.

— Много са люти! — едва успя да изрече.

Марика започна да подканя Джейк да опита всички блюда на масата. Взе един малък керамичен чайник и му наля в чашка гъста тъмна течност. Той се намръщи при вида на топлата напитка с цвят на кал, но взе чашката и я помириша. Очите му се разшириха от изненада, характерният познат аромат му напомни за дома.

— Шоколад! — Всъщност не би трябвало да се изненадва. Именно маите бяха изобретили шоколадовите напитки. Отпи мъничко. Шоколадът бе по-горчив и по-гъст, отколкото бе свикнал. Може би няколко бели ружи щяха да го подсладят...

— Ние го наричаме *какао* — каза Марика.

Джейк кимна и отпи отново. Усети, че бащата на Марика го изучава отстрани и си придаде равнодушен вид. Не искаше никой да разбере колко добре познава обичаите на маите. И без друго изпитваха подозрения към него.

Когато приключиха с вечерята, стомахът му бе толкова пълен, че той се облегна назад на стола си. Бащата на Марика, който седеше вдясно от него, стори същото и се оригна толкова силно, че чиниите издрънчаха.

Марика изглеждаше ужасена.

Баща ѝ се престори, че нищо не се е случило, намигна на Джейк и стана.

— Трябва да прочета някои неща в кабинета си, преди да си легна. Мари, защо не покажеш на младия Джейкъб стаята му.

— Татко, а може ли преди това да му покажа Астромикона? Гледката оттам може да му се стори интересна.

Когато баща ѝ се съгласи, Марика скочи на крака и буквално измъкна Джейк от стола му.

— Но няма да пипате нищо, нали, Мари?

— Разбира се, татко.

— И не се бавете прекалено! — извика баща ѝ, докато отваряше една от вратите. Джейк успя да надзърне над рамото му и да види писалище, отрупано със свитъци и листове пергамент, и лавици с наредени по тях още книги и книжа.

Джейк отправи изпълнен с копнеж поглед към кабинета. Вероятно някъде в онези купчини с книги се криеше отговорът на въпроса къде се намира, как бе попаднал тук и как можеше да се върне у дома.

Марика го поведе към вратата, която водеше към спираловидната стълба. Преди да се усети, вече се катереше след нея.

— Къде отиваме? — попита Джейк, опитвайки се да сдържи прозявката си. След като напълни корема си, чувстваше тялото си два пъти по-тежко.

— Ще видиш.

Докато се изкачваха, един въпрос започна да го измъчва. Все още усещаше топлия шоколад по устните си, затова попита:

— Мари, как успявате да пригответе какао тук, в Калипсос? Не ви ли трябва какаови дървета от родината?

Тя кимна.

— Научихме се да се храним с това, което расте на този свят, но не сме забравили напълно нашите традиции. Някои от хората ни пристигнаха тук със семена, които посадихме. Това е обичай, който

датира от основаването на Калипсос. Всички заедно работим в хармония, но всяко племе почита родината си и се надява един ден да му бъде позволено да се върне в нея.

Джейк си представи града и започна да разбира малко по-добре това място. Калипсос не бе толкова сплав, колкото мозайка от различни култури и всяка от тях бе запазила своите уникални особености и вкусове.

Докато им бъде позволено да се върнат в родината си.

Джейк разбираше този копнеж добре, твърде добре.

— Пристигнахме — обяви Марика и взе тичешком последните стъпала.

Бяха достигнали края на спираловидната стълба. Марика бутна вратата на върха и свеж полъх на бриз погали лицата им. Горещият задух от деня бе отстъпил място на приятна вечерна прохлада. Ветрецът помогна на Джейк да прочисти паяжините, появили се в главата му след обилната вечеря.

Той се покачи на върха на кулата и се огледа с широко разтворени от изненада очи. Небето над главите им бе обсипано със звезди — с повече звезди, отколкото той бе виждал някога. Опита се да открие някое познато съзвездие, но не успя да различи нито едно. Все пак познанията му по астрономия бяха сравнително ограничени. У дома прекарваше повече време, вперил поглед надолу, а не нагоре към небосвода — издирваше фосили, четеше книги, търсеше разни улики в калта или пръстта.

Но в нощното небе грееше нещо, което не можеше да бъде сбъркано — звездна ивица, образувала бляскав свод от светлина.

— Млечният път — прошепна Джейк по-скоро на самия себе си, отколкото на Марика. Почувства по тялото му да се разлива топла вълна, обзе го онова приятно усещане, свързано с познатите неща, с дома.

Марика стоеше редом до него и също гледаше нагоре. Тя повдигна ръка и проследи светлата ивица.

— *Sak be* — каза тя на маянски.

Когато проумя значението на думите ѝ, сърцето на Джейк заби учестено. Същите думи бяха изписани като символи на двете

половинки от златната монета: *sak be*, което означаваше „бял път“.

Продължи да се взира в небето.

Млечният път, това бе *Белият път* на маите.

Марика продължи:

— Народът ни вярва, че Белият път води към този свят. Така сме се озовали тук.

Джейк изучаваше яркия звезден низ. Онова, което само допреди миг му се бе сторило приятно познато, сега му изглеждаше студено и необяснимо. Пръстите му стиснаха връвчицата около врата му. Поне що се отнася до двамата с Кейди, Белият път наистина ги бе довел тук.

Дали обаче щеше да е в състояние да ги върне обратно?

— Всяка вечер татко наблюдава небето, търси отговори на въпроси, свързани с времето и с този свят.

— А търси ли път към дома?

Марика кимна и понижи глас.

— Прекарва прекалено много време тук. Особено през последните години.

Посочи му покрива на кулата. По ръба ѝ се издигаше каменна стена с височина един човешки бой, но в средата на открития покрив се издигаше огромен бронзов купол. Джейк го бе забелязал още отдолу. Беше с размерите на гараж за две коли. Бронзът бе кован и излъскан като огледало. Повърхността му отразяваше светлината на звездното небе, единствено тесни отвори близо до върха, наподобяващи резки върху слънчев часовник, нарушаваха гладките му контури.

— Астромиконът — каза Марика. — Тук работи баща ми, картографира движението на слънцето, луната, звездите. Той предсказа голямото затъмнение от вчера.

Любопитството и желанието подтикнаха Джейк да пристъпи към отвора в купола. Трябваше да надникне във вътрешността му. Когато направи първата крачка, над главата му прелетя черна сянка и скри за миг отражението на звездите. Марика също я видя и ахна от уплаха. Джейк мигом се сети за отвратителния крилат гракил. Дали противното създание не бе успяло да ги намери?

Той задърпа Марика към вратата, която водеше към стълбите. Двамата не откъсваха поглед от огромното крилато създание, което кръжеше около върха на кулата, килнало се към едното си крило. Луната го освети и стана ясно, че това не е гракил. Съществуването беше прекалено голямо, покрито с тъмни пера. То сви крила, гмурна се надолу и кацна тежко, пляскайки трескаво с крила. Настани се на каменния парапет на кулата.

Марика спря да отстъпва уплашено.

— Това е един от патрулите на Калипсос.

Съществуването наведе глава и разкри ездач, настанил се в седло, привързано на гърба му. С ловкост, характерна за многократно отработвано движение, мъжът развърза ремъците и взе в ръце спътника, който бе настанил зад гърба си. Сетне се измъкна от седлото и скочи върху покрива на кулата.

Патрулът направи две неуверени крачки, но изтощението го събори на колене. Положи грижливо спътника си върху каменния под.

— Доведете помощ... — дрезгаво пророни той.

Марика се обърна към вратата, която водеше към стълбите. Разнесоха се викове. Някой бе забелязал патрула и бе повикал помощ.

— Стой тук — каза Марика и хукна надолу по стълбите.

Джейк остана, ако можеше да помогне с нещо.

Крилатото създание дишаше тежко с отворен клюн, очевидно бе също толкова изморено, колкото и ездачът му. Огромната птица изглеждаше достатъчно силна да вдигне цяла крава във въздуха.

Патрулът пристъпи към простряната върху камъните фигура. Джейк направи същото и видя, че спътничката на ездача е жена. Беше облечена също като старейшината на викингите, която бе отвела Кейди — със зелена туника и ботуши до коленете. Ако съдеше по русите ѝ коси, определено бе от племето на Астрид Улфсдотир. Джейк си припомни разговора за изчезналите ловджийки.

Явно патрулът бе намерил една от тях.

— Ела насам, момче — нареди му ездачът с железен глас, който не търпеше възражения. — Стой при нея.

Джейк се втурна напред и приклепна край плаща на жената. Патрулът стана и отиде при птицата. Погали я с ръка, сякаш за да я успокои, после отиде и взе ведрото, оставено под една ръчна помпа. На главата си носеше корона от пера със същия цвят като тези на птицата. Ако се съдеше по острите черти на лицето му, ездачът приличаше на северноамерикански индианец.

Мъжът подаде ведрото с водата на огромната птица, сетне отново протегна ръка, за да я погали.

Джейк насочи вниманието си към жената. Очите ѝ бяха отворени, но той подозираше, че тя нищо не вижда. Гърдите ѝ се надигаха и спускаха, но никоя друга част от тялото ѝ не помръдваше. Дори когато Джейк улови дланта ѝ в ръката си и я стисна лекичко — искаше да ѝ покаже, че не е сама — тя изобщо не реагира.

От едното ѝ рамо стърчеше стрела с перо накрая. Туниката около нея бе потъмняла от кръв. Джейк посегна към стрелата...

— *He nupai tova!* — прогърмя глас зад гърба му и той замръзна на място.

Гласът бе долетял откъм стълбите. Джейк се обърна и видя магистър Захур да се носи към него като черен гарван. Татуировките на челото му грееха в червено, озарени от звездната светлина.

Захур коленичи на каменния под и отпрати Джейк с ръка, сякаш бе досадна мушица. Едва сега Марика се завърна с баща си. Магистър Балам се присъедини към своя колега, но застана от другата страна на жената. Захур вече бе започнал да я преглежда. Докосна гърлото и устните ѝ, сетне се приведе, за да се взре в очите ѝ.

Патрулът се присъедини към тях.

— Намерих я заедно с две от посестримите ѝ отвъд Костен връх. Мъкнеха я на носилка. Командирът на патрула ги отведе в Борнхолм, а на мен нареди да доведе ловджийката тук, за да видите дали има някаква надежда...

— Това е ловджийката Ливия. — Каза мрачно магистър Балам.

Марика се присъедини към Джейк. На лицето ѝ бе изписана тревога.

— Това е кръвната сестра на старейшина Улфсдотир. Някога двете с майка ми бяха много близки. Чела ми е приказки...

— Трябва да я свалим долу, в моите покои — каза Захур, а думите излизаха от устата му подобно на пара от тяло, изгарящо от гняв. — Всичките ми лечебни отвари са там. Но преди това... острието на стрелата е останало в тялото ѝ. Трябва да го извадим. При това веднага.

Балам се обърна към Джейк и Марика:

— Помогнете ни.

Магистрите обърнаха жената на една страна. Джейк хвана главата ѝ, а Мари седна върху бедрата ѝ, за да помогне на мъжете да я удържат.

Захур улови стрелата.

— Трябва да натисна острието на стрелата, така че да излезе обратно през рамото — тогава ще го отчупим. — Захур погледна Джейк. — И никой да не го докосва!

Балам хвана здраво жената, а Захур сви пръсти.

— Сега! — извика той и натисна.

Стрелата изскочи от гърба на жената. За миг на Джейк му се стори, че тя прилича на озъбена змийска глава, сетне видя, че това е най-обикновено острие на стрела, само че по-черно от най-тъмната сянка досущ като парче обсидиан.

— Побързай! — предупреди Захур.

Балам извади от джоба си къса пръчка. Върхът ѝ сякаш гореше, но Джейк видя, че това всъщност е парче кристал. Балам протегна ръка и докосна върха на стрелата с кристала. Писък прониза нощта и се понесе към небето. Тялото на жената подскочи в ръцете им, но писъкът не бе излязъл от нейното гърло. Джейк бе сигурен, защото придържаше главата на ловджийката. Бе дошъл от върха на стрелата.

Когато Балам се отдръпна назад, Джейк видя, че върхът на стрелата вече не е черен, а е късче прозрачен кристал. Балам обви върха с парче кожа, което държеше в ръката си, и го отчупи от стрелата.

Сега вече Захур позволи да обърнат жената по гръб. Тялото ѝ отново бе станало безчувствено и неподвижно. Очите ѝ бяха затворени, но дишането ѝ се бе успокоило.

— Ще оживее ли? — попита патрулът.

— Рано е да се каже — отвърна Балам. — Кръвният камък я е отровил. Възможно е в тялото ѝ да са останали парченца, които са се отчупили от острието.

Прекъсна ги шумната поява на магистъра-англичанин. Той едва провря туловището си през вратата.

— Чух за... какво мога да направя?

— Спокойно, Осуин. — Балам отиде при него и показа на шишкавия магистър върха на стрелата, увит в парчето кожа. — Извадихме го.

Осуин пребледня, но посегна към острието.

— Трябва да го изследваме, преди алхимията му да изчезне напълно.

Захур се нахвърли върху тях подобно на ураган.

— Да не сте полудели? Трябва да го унищожим!

— Но това може да ни даде отговори относно природата на кръвния камък...

Следващите думи на магистрите преминаха в шепот. Джейк не успя да чуе какво си говорят. Продължаваше да придържа главата на жената и в един момент забеляза, че устните ѝ помръдват едва-едва. Наведе се към нея. С всеки свой немощен дъх, тя повтаряше едни и същи думи.

Той идва... той идва... той идва...

Внезапно отвори очи. Впери поглед в Джейк и здраво стисна китката му.

— Помогни ми...

Преди момчето да успее да реагира, тя се отпусна в ръцете му, затвори очи, устните ѝ останаха безмълвни, отново изгуби съзнание.

Захур, който не бе забелязал станалото, отиде при жената и каза:

— Достатъчно. — Сетне посочи към патрула. — Помогни ми да я свалим долу! Трябва да използвам най-добрите си отвари и мехлеми, за да спася живота ѝ.

Джейк се изправи.

— Но тя...

Захур го избута встрани. Патрулът и тримата магистри използваха плаща на ловджийката като носилка, за да я повдигнат.

Бащата на Марика каза:

— Мари, покажи на Джейкъб спалнята му. Мисля, че емоциите бяха достатъчни за една вечер.

Марика кимна. Джейк отстъпи встрани, за да направи място на групичката, запътила се към стълбите. Отиде до парапета и зарея поглед над Калипсос. Видя главната улица, която се виеше спираловидно от замъка към главната порта в крепостните стени. Градът изглеждаше толкова тих, мирен, спокоен. Достатъчно бе да се обърне и да види кръвта по камъните, за да разбере колко илюзорно е това спокойствие.

Той идва... той идва... той идва...

Джейк си спомни и ясните сини очи на ловджийката. В краткия миг, в който в тях се появи блясък, те му напомниха очите на майка му — също толкова весели, интелигентни, изпълнени с любов. Очи, които никога повече нямаше да види.

Помогни ми...

Джейк потръпна. Не бе успял да спаси майка си, но в този миг даде мълчалива клетва да направи всичко по силите си, за да спаси тази жена. *Но как?* Не знаеше нищо за този свят. Започна да се отчайва и тогава погледът му се спря на онова място, където се криеше последната му надежда.

Озарен в сребристо от лунната светлина, каменният дракон се извисяваше над заобикалящите го, потънали в мрак гори. Беше вперил поглед някъде отвъд каменните ридове, заобикалящи долината, и приличаше на куче пазач, което бди на своя пост.

Джейк усещаше, че отговорите, които търси, са скрити там.

Дали обаче щеше да ги открие навреме?

11.

ЧИРАКЪТ НА АЛХИМИКА

Джейк се събуди с оплетени около тялото си завивки. Нужен му бе само един миг, един миг, изпълнен със страх и ужас, за да се опомни къде се намира. Бе сънувал родителите си. Изправи се и разтърка очи. Сърцето му биеше силно като сърце на състезателен кон, който току-що е пресякъл финалната права. Сънят бе толкова реален, че продължаваше да го плаши.

Беше се спуснал в каменната кариера зад имението и копаеше за фосили, когато майка му и баща му започнаха да го викат. Паниката в гласовете им го бе накарала да зареже всичко и да тръгне да се катери по ръба на ямата, но стените ѝ бяха станали два пъти по-високи от обичайното и той не можеше да се измъкне. През цялото това време родителите му продължаваха да го викат, а той не можеше да ги види. Докато търсеше начин да се измъкне от каменната кариера, вниманието му привлече миниатюрна точица в небето. Джейк разбра, че това е причината за страховете на родителите му. Той наблюдаваше как точицата става все по-голяма и по-голяма, как добива очертанията на крилато създание, по-черно от катран, със змийски врат и копиевидна глава. То се устреми право към него, крилата му се разперваха все по-широко и по-широко и накрая закри слънцето. Сянката му падна върху Джейк и цялата кариера потъна в мрак. Температурата изведнъж падна и Джейк усети мразовит зимен студ.

Тогава един глас го повика, сякаш крилатото създание носеше на гърба си ездач, който Джейк не бе в състояние да види.

— *Ела при мен...*

Думите — същите, които бе чул, докато пропадеше в мрака, преди да се озове в този чужд свят — го бяха стреснали и сложили край на кошмара, който сънуваше.

Джейк остана в леглото още няколко минути, докато сърцето му се успокои. Тялото му се обливаше в пот, като при остър пристъп на треска. Продължаваше да чува онзи глас, дрезгав и стържещ, сякаш се

опитваше със зъби и нокти да изпълзи от гроба. Накрая изрита завивките и юргана и отиде по боксерки до прозореца.

Отвори капачите и утринното слънце изпълни стаята. Една от онези малки птици от рода на птеродактилите, които тук наричаха остропери, прелетя покрай прозореца му. Нададе пронизителен писък и изчезна от погледа му.

Джейк задиша дълбоко, опитваше се да се успокои.

В Калипсос, прострял се в подножието на замъка, вече кипеше живот. Тракаха каруци, хора изпълваха улиците, тромави животни топуркаха по широките булеварди. На Джейк му се прииска да излезе навън и да се запознае по-отблизо с този нов свят.

Отдалечи се от прозореца, отиде до мястото, където предната нощ бе съблякъл дрехите си и ги бе захвърлил на пода. След дългия ден, необикновения прием в Калипсос и вълненията на върха на кулата, той едва бе успял да се добере до леглото.

Стаята му бе малко по-голяма от каменен килер, но пък бе уютна. В нея имаше легло, масичка с настолна лампа, стол и дървен гардероб, покрит с маянски йероглифи.

Докато прекосяваше помещението, Джейк мигом забеляза две неща. Дрехите, които бе захвърлил на пода, лежаха грижливо сгънати на стола и изглеждаха току-що изпрани. Взе елека си. Още беше топъл, сякаш преди минута-две го бяха извадили от сушилнята.

Това обаче бе невъзможно, нали?

Второто нещо, което му направи впечатление, бе откренатата врата на гардероба. Разтвори я докрай и видя, че някой е върнал раницата му. Отвори ципа и провери съдържанието ѝ. Като че ли всичко беше тук, но той провери по-обстойно, за да бъде сигурен. Пръстите му напипаха нещо необичайно на дъното.

Какво е това?

Опипа един от вътрешните джобове. Сигурно се бе скъсал по време на вчерашното бягство. В него обаче откри сребристо копче с размерите на монета от десет цента. Джейк го обърна. Нокътят му зачовърка миниатюрна антена.

— Това е... *бръмбар*... — изрече на глас смаяният Джейк.

Навъси се. Раницата, както и всички дрехи, бяха подарък от корпорацията „Бледсуърт“. Очевидно му бяха „подарили“ и още нещо.

Кипна от гняв. Прекоси стаята и изхвърли устройството през прозореца. То проблесна във въздуха, а един остропер се гмурна надолу, улови го с клюн, все едно бе истински бръмбар, и отлетя.

Джейк поклати глава.

Защо корпорацията — същата, която бе финансирала разкопките на родителите му — ще поставя бръмбар в раницата му?

Облече се бързо. Нямахше отговор на въпроса, но трябваше да отложи всяко проучване в тази посока. Точно сега имаше неотложни грижи.

Джейк огледа стаята си. Вратата на спалнята бе затворена, но очевидно някой бе влизал в помещението, докато бе спал.

Присви тревожно пръсти в юмрук. Предната вечер бе взел една допълнителна предпазна мярка. Прекоси стаята и приклепна до ръба на леглото. Пъхна ръка под рамката и напипа дневниците на родителите си. Беше ги скрил там на сигурно място.

Взе ги в ръце, но веднага изпита усещането, че нечии очи се взират в него, а нечии уши се ослушват за всяка негова дума. Прибра дневниците в джоба на елека си и ги потупа лекичко; сега се чувстваше малко по-спокоен. Метна раницата на гръб.

След като се приготви, отиде до вратата и я отвори. Стаята му бе разположена на втория етаж в дома на Балам. Стълбите, които водеха към дневната, се намираха в края на късичкия коридор. Джейк долови приглушени гласове, но разговорът се водеше прекалено тихо, за да чуе каквото и да било. Стигна площадката на стълбите, когато чу един глас да казва на висок тон:

— Просто го събуди, Марика!

Джейк надникна надолу и видя Марика да седи на масата с разтворена книга пред себе си. Беше отбелязала страницата си с пръст. Край масата се въртеше момче с римска тога и сандали. Беше Пиндор. Джейк си спомни, че старейшинът Тиберий възложи на момчето да бъде негов водач. Очевидно Пиндор бе дошъл, за да пристъпи към изпълнението на своите задължения.

Марика трябва да бе усетила присъствието на Джейк. Вдигна поглед към него, а той се изправи и леко се изчерви, смутен, че са го заловили да подслушва. Вдигна ръка, поздрави момчето и слезе по стълбите.

Марика се изправи.

— Има малко каша — каза тя и посочи купичката, покрита с капак. — Още е топла.

Пиндор завъртя очи.

— Нямаме време...

Тя го накара да замълчи само с един поглед.

— Само защото ти вече изяде три купички.

— Бях гладен! — Пиндор погали стомаха си. — Снощи си легнах, без да вечерям. — Последните му думи бяха придружени от сърдит поглед, отпращан към Джейк, сякаш вината за това бе негова.

Марика въздъхна и се обърна към Джейк. Имаше сенки под очите, изглеждаше уморена. Очевидно не бе спала добре.

— Татко помоли да му се обадим, преди да тръгнем.

Джейк погледна към затворената врата на кабинета.

— Не — каза тя. — Той е горе в Астромикона. Магистър Осуин е при него. Двамата прекараха там цялата нощ.

— Изучаваха върха на стрелата? — попита Джейк.

— Така мисля.

Пиндор пристъпи към тях.

— Настина ли видя кръвния камък?

Джейк присви вежди:

— Кое?

— Стрелата, която е ранила ловджийката Ливия и я е отровила.

Джейк си спомни смъртоносното парче кристал, толкова черно, сякаш бе късче от най-черния мрак. Обзе го хлад само при спомена за него.

— И двамата видяхме върха на стрелата — каза Марика. Тя улови погледа на Джейк. — Татко я обезвреди бързо и отне силата ѝ.

— Съжалявам, че съм го пропуснал — каза Пиндор.

— Не — изрекоха Марика и Джейк едновременно, при което стреснатият Пиндор отстъпи назад.

— Никога не съжалявай за подобно нещо — завърши Марика. Тя посочи с ръка към масата, за да смени темата.

— Джейкъб, искаш ли да закусиш? Днес кашата е с горски плодове. Много е вкусна.

Той поклати глава. Споменът за снощното кръвопролитие уби апетита му.

— Не, благодаря..., а и можеш да ме наричаш Джейк — добави той.

Марика посрещна думите му с усмивка, след което се обърна и тръгна към стълбите.

— Тогава да си вземем довиждане с баща ми и да тръгваме.

— Къде ще ходим? — попита Джейк.

— Татко предположи, че ще пожелаеш да посетиш сестра си. Да се увериш, че всичко с нея е наред. Също както при теб.

Джейк кимна бавно. Не всичко при него беше наред, но не каза нищо. Почувства се леко гузен. Изобщо не се бе замислил как се справя Кейди. Нищо чудно да се бе скрила под леглото от страх.

Горе, на върха на кулата, слънчевата светлина хвърляше отблясъци върху бронзовия купол на Астромикона. Джейк присви очи срещу ярките слънчеви лъчи и забърза след Марика, която се бе отправила към вратата.

Момичето почука и след миг пантите мазно проскърцаха. Магистър Балам надникна навън. Посивелите му коси бяха още поразрошени от предната нощ, а очите му изглеждаха уморени. Въпреки това се усмихна, като видя кой стои на прага.

— А, добре. Искан да разменя няколко думи с младия Джейкъб, преди да излезе. — Той отстъпи назад и махна с ръка на Джейк да влезе. — Ела. Магистър Осуин отиде да подремне... и да хапне малко каша, предполагам. Което е добре, защото в противен случай нямаше да има къде да се завъртим.

Джейк влезе през ниската врата. Марика и Пиндор понечиха да го последват, но Джейк замръзна на място, вперил поглед в купола.

Цялото пространство над главата му бе изпълнено с плетеница от медни тръби и накъдрени спирали от стъкло с цвят на кехлибар, а от време на време от медните клапани излизаха със съскане облачета пара. Още повече го обърка обстоятелството, че целият този механизъм се въртеше бавно около централната си ос. По-малките му части обаче се въртяха с по-голяма скорост. Все едно се бе озовал в сърцевината на огромен часовник. С тази разлика, че този механизъм съскаше, въздишаше, къкреше, проскърцваше тихичко все едно бе живо същество.

Необикновената гледка се подсилваше от обстоятелството, че цялата тази машинария бе украсена с парченца кристали във всички цветове на дъгата. Висяха като коледна украса, но не върху елха, а върху метално дърво. Дали кристалите не служеха за баланс или пък задвижваха механизма?

Най-вероятно и двете, реши Джейк.

Каквато и да бе целта им, тази астрономическа лаборатория съвсем не беше примитивна.

Бащата на Марика го подкани да влезе по-навътре. Джейк спря погледа си върху долната секция на купола. Тя беше празна, ако не броим бронзовия работен плот, който опасваше в кръг цялата стена. Извитата като полумесец маса бе отрупана с всевъзможни странни на вид инструменти и прибори: най-различни тръби, купчини метални отпадъци, дървени лавици с парченца кристали. Навсякъде бяха разпилени книги с кожени подвързии, крехки на вид свитъци, листа пергамент, натрупани един върху друг. Част от работната маса бе заета от каменна плоча с височината на Джейк. Всеки сантиметър от повърхността ѝ бе покрит със ситни редове. Знаците приличаха на онези, които бе видял изписани върху Рухналата порта.

Магистър Балам поведе Джейк към нещо, което момчето мигом разпозна. Айподът на Кейди бе разглобен на части. Сестра му би се хванала за косата при вида му.

— Ние, магистрите, се събрахме вчера и разговаряхме — каза Балам и посочи разглобения електронен уред. — Намираме тази ваша *на-ука* за изключително интересна. Не открихме в кутията нито един кристал и не можем да си обясним тази алхимия, която пренася гласове и звуци на голямо разстояние. Изглежда има какво да ни научиш, да споделиш... както и ние с теб.

Балам се обърна към него със скръстени ръце.

— Затова взехме решение да станеш мой ученик. Мой чирак. Също като дъщеря ми.

Марика изпищя зад гърба на Джейк, беше изненадана и развълнувана.

— Чирак? — попита Джейк.

— Ще започнеш да изучаваш алхимията.

Джейк не знаеше какво да каже, но си спомни предупреждението на Марика по отношение на пирамидата с дракона — как на всички

било забранено да влизат там, освен ако не са магистри, господари на алхимията. Дали пък това не бе начинът да влезе в пирамидата? Надеждите му обаче бързо бяха разбити на пух и прах.

— Ако започнем сега, кой знае, — продължи Балам, — като навършиш трийсет, може да станеш и магистър.

На трийсет години?

— Не е ли чудесно? Ще бъдеш най-младият магистър в историята на Калипсос! — усмихна се широко Балам.

Джейк преглътна стона си. Не можеше обаче да откаже предложението.

— Кога... Кога започваме?

Балам изправи снага.

— Няма защо да прибързваме, ще започнем утре сутрин. Зная, че сега искаш да видиш как се справя сестра ти. Преди това обаче исках да ти дам този отличителен знак, символ на чираците на магистъра на алхимията.

Балам бръкна в джоба си и извади оттам тънка сребърна плочка — квадрат с височина колкото палеца на Джейк. Възрастният мъж пристъпи напред и я закачи на елека му като значка. Джейк погледна плочката. В среброто бяха инкрустирани четири парченца кристал. В средата искреше прозрачен кристал, ярък като диамант. Този диамант обаче блестеше със собствена светлина. Джейк позна, че това е същият камък, който кара да светят лампите и свещниците в Калипсос. Около него бяха разположени три други камъка, образуващи триъгълник: рубин, изумруд и ледено син сапфир.

— Четирите основни кристала в алхимията — поясни Балам, забелязал интереса на Джейк към камъните. — Четирите крайъгълни камъка, на които е построен нашият свят.

Бащата на Марика се обърна към работната си маса и взе в ръка рубинено червен кристал с размерите на яйце. Потри го между дланите си и той заблестя със свой вътрешен огън. Балам подаде камъка на Джейк.

Изгарящо от любопитство, момчето взе кристала и започна да го трие с бързи движения на ръцете. Камъкът бе горещ — и ставаше още по-горещ.

Балам му го взе с усмивка. Почука кристала със сребърно чукче, подобно на онова, което носеше на врата си като символ на магистърския си сан. Кристалът звънна като звънче и огънят в него угасна.

— Подобни кристали ни осигуряват топлина, докато сините камъни... — Балам взе друг кристал, този път с цвят на светъл сапфир. Присви устни и подухна върху повърхността на камъка. Студеният блясък във вътрешността на кристала засия по-силно.

Джейк можеше да отгатне предназначението му. Протегна длан над кристала.

— Студен е.

Балам кимна, почука камъка и го остави. Взе следващия, който бе с цвят на изумруд.

— Използваме тези два камъка, за да разговаряме на големи разстояния. Ако разделим зеления кристал на две, всяка половина вибрира в унисон с другата. Например...

Прекъсна го глас, който долетя от другия край на работната маса. Звучеше като през тенекия.

— Магистър Балам, трябва да говоря с вас. Спешно е.

— Извинете ме.

Балам взе някакъв предмет, който приличаше на дървена ракета за тенис на маса, но в средата ѝ имаше дупка. Там, разположен в центъра на фина мрежа, подобно на паяк в своята паяжина, бе монтиран зелен кристал.

Джейк видя как мрежичката започва да вибрира, когато от камъка долетя глас.

— Магистър Балам...

Балам докосна камъка с пръст, накара го да замлъкне, сетне доближи устни и заговори като по радиостанция.

— Тук съм, Захур. Какво има?

Джейк усети напрежението в гласа му. Обичайното спокойствие бе заменено от тревога.

— Става въпрос за Ливия. — Последва продължително мълчание. — Състоянието ѝ се влошава. Моите отвари и мехлеми трябваше вече да са ѝ подействали. Опасявам се, че се нуждая от помощта ти, за да потърсим парченца от стрелата, останали в тялото ѝ.

Джейк си представи ловджийката. Прониза го тревожно чувство. Спомни си какво се бе зарекъл предната вечер — да направи всичко възможно, за да ѝ помогне.

Балам въздъхна и затвори очи. Позата му издаваше отчаяние, сякаш прогнозата, която бе направил, бе мрачна. Приведе се към кристала.

— Ще дойда в твоето подземие.

Сложи край на разговора с едно докосване с пръст. Сетне се обърна към Джейк и останалите. Опита се да си придаде изражение, което да бъде изтълкувано като надежда, но то се получи доста фалшиво.

— Ще продължим разговора си по-късно. Виж се със сестра си, Джейкъб.

Бащата на Марика ги отпрати с уморен жест. Джейк обаче не помръдна. Може би имаше начин да помогне, макар и с мъничко, на ловджийката.

— Магистър Балам — каза той. — Снощи, след като извадихте стрелата от ловджийката Ливия, аз я чух да шепне нещо. Не зная дали е важно, но това бяха последните ѝ думи...

Гласът на Джейк заседна в гърлото му. Преглътна с мъка, но това бе най-малкото, което можеше да стори за жената, да сподели последните ѝ думи.

Балам смръщи буйните си вежди.

— Чул си я да говори?

— Да. Макар че изглеждаше изпаднала в делириум, като че ли не съзнаваше какво става...

— Какво каза тя?

— Помоли за помощ, но каза и две други думи. Прошепна ги няколко пъти. *Той идва*. Сетне замлъкна.

— *Той идва* — повтори Балам. Сивите му очи проблеснаха угрижено. — Благодаря ти, Джейкъб. Не казвай нито дума за това пред

никого. А сега, иди да видиш сестра си. Ще поговорим повече утре сутрин.

Трите деца бързо се изнизаха през вратата.

Навън, под ярките лъчи на утринното слънце, Марика и Пиндор впериха погледи в Джейк. Очите на Пиндор бяха огромни, а тези на Марика бяха присвити тревожно. Джейк не се нуждаеше от кристална топка, за да прочете мислите им, знаеше какво си мислят.

Той идва.

Само едно същество можеше да предизвика подобен страх.

Калверум Рекс.

12. БОРНХОЛМ

— Кой, по дяволите, е този Крал на черепите? — попита Джейк, докато тримата прекосяваха двора на замъка. Отдавна искаше да зададе този въпрос, но не сметна за уместно да го стори, преди да се озоват под ярката слънчева светлина.

Пиндор направи гримаса и захапа палеца си. Погледна към Марика.

Тя снижи гласа си до шепот и се приближи до Джейк. Пиндор направи същото.

— Името му е Калверум Рекс. Бил е магистър в Калипсос преди половин век. Баща ми е бил сред неговите чираци. — Марика посочи сребърния знак, който Джейк носеше. — По онова време Калверум бил най-надареният алхимик в Калипсос, несравнимо по-добър от останалите двама магистри. Но също като магистър Захур, той се настанил в подземията и забранил на останалите да влизат в тях. Държал там същества от джунглата.

Марика потръпна.

Пиндор продължи:

— Казват, че извършил всевъзможни ужасии там долу, експериментирал с нов вид кристал — кръвния камък — черен кристал, който отравя и уврежда плътта.

— Възможно е тази отрова да е увредила и него — продължи Марика. — Усамотявал се за все по-дълго време, понякога не излизал навън в продължение на месеци. После започнали да изчезват деца...

Стомахът на Джейк се сви на топка.

— Баща ми никога не би ни казал какво са открили в онези подземия. Един от магистрите загинал. Кулата едва не се срутила при пожар. Но Калверум избягал. Преминал през Рухналата порта и се скрил в джунглата. Неколцина избягали с него. Времената били трудни за народа ни. Останали сме само с един магистър, а той бил много стар и немощен и с трима чираци.

— Баща ти — предположи Джейк, — заедно със Захур и Осуин?

Тя кимна.

— Изгубили сме ценни познания, но поне сме се отървали от чудовището.

— Или поне така са смятали тогава — добави Пиндор.

Марика продължи:

— Двайсет години по-късно от джунглата започнали да пристигат слухове за необикновени зверове — като гракила, който ти видя. Уловили сме един от тях и сме го довели тук. Магистрите го изучили и установили, че е плод на зловещата алхимия на Калверум Рекс. Смята се, че той е построил крепост сред чукарите на Гръбнака, планините, които лежат на север от Блатото на огнените плевели. През годините изчезнаха доста ловци и патрули, а други, завърнали се от покрайнините на блатото, разказват за зловонен дим, издигащ се над заснежените склонове на Гръбнака.

— Значи още е там — каза Джейк.

— И става все по-силен — завърши Марика. — През последните няколко години противните му зверове идват все по-близо и по-близо до нашите граници.

Джейк си спомни гракила, пленен от силовото поле на Рухналата порта, неспособен да преодолее силата, закриляща долината.

— Ами този кръвен камък? — попита, сетил се за стрелата. — Какво всъщност представлява?

— Никой не знае със сигурност. След пожара в кулата изучаването на черната алхимия било забранено. Най-добре попитай баща ми...

Прекъсна я нечий вик:

— Ха! Я вижте, братчето на Херон!

Джейк се обърна и видя в другия край на двора групичка поголеми момчета. Седяха на оградата около корала. Зад тях конярите оседлаваха няколко отиса.

— Ей, Пин, още ли се страхуваш от големи гуцери? — извика един от тях.

Друг се приведе към него и каза:

— Да не повярваш, че е брат на Херон. Страхува се дори от сянката си.

Лицето на Пиндор стана алено червено. Марика докосна приятеля си по лакътя, но той се дръпна рязко. С бърза крачка пое към

вратите на замъка, а Джейк и Марика нямаха друг избор, освен да го последват.

— За какво е всичко това? — тихо попита Джейк.

— Пиндор искаше да се присъедини към ездачите, които патрулират из града, също като брат си и като баща си преди него. — Марика поклати тъжно глава. — Не се получи. Уплаши се, докато се опитваше да се качи на седлото. Всички бяха там. Дори баща му. Сега ще трябва да почака до следващата година.

— Какво се случи?

— Пин... ами, той се плаши от големите животни. Забелязал ли си как куцука с левия крак? Стариият гущер на баща му — един свадлив бързоног — счупи пищяла на Пин, когато той беше на пет години. Влязъл в бокса му, за да му даде шепа сладка папрат. Никой не го видял.

Джейк се загледа в гърба на Пиндор. Момчето вървеше сковано, но изглеждаше така, сякаш едва се сдържа да не хукне към портата, да избяга по-далеч от младите ездачи, събрали се край плаца за упражнения.

— Всички разбраха как се е изложил и всеки, който разказваше историята, я украсяваше все повече и повече — каза Марика. — Ако Пин не беше син на старейшина Тиберий, едва ли щяха да обърнат толкова внимание на случката. Хората могат да бъдат толкова жестоки. Това бе една от причините да отидем отвъд Рухналата порта — където намерихме теб и твоята сестра.

— Какво искаш да кажеш?

— Ако бяхме успели да се завърнем с парче от яйцето на гръмогущер — или още по-добре с цяло яйце! — това щеше да докаже смелостта на Пин и да сложи край на историите. Може би дори щяха да му дадат нов шанс да стане ездач.

Наближиха портите и последваха Пиндор, който пое по главната улица. Най-сетне той забави крачка и им позволи да го настигнат. Вървеше мрачно по улицата, забил поглед в пръстите на краката си.

Джейк закрачи редом с него. Не знаеше какво да каже, но определено разбираше какво изпитва Пиндор.

Момчето подсмръкна и рече тихичко:

— Вчера, когато онзи гръмогущер ни нападна, ти го прогони с твоята флейта.

— Всъщност това е свирка. — Джейк извади стоманената свирка от джоба на елека си. Подаде я на Пиндор да я разгледа. Момчето я взе в ръка и я загледа замечтано.

— Тя издава звук, който ние не можем да чуем — обясни Джейк, — но някои животни могат. Искаш ли да я задържиш за известно време.

Пиндор не откъсваше поглед от свирката.

— Наистина ли?

— Разбира се. — Джейк сви рамене, добре съзнаваше, че някой трябва да ободри Пиндор.

Пиндор сви пръсти около подаръка.

— И това може да контролира зверовете в полето?

— Нямам представа, но определено привлича вниманието им. Ако се поупражняваш, можеш да я превърнеш и в средство за дресура.

Пиндор кимна. Болката в очите му бе изчезнала, отстъпвайки място на удивление.

— Благодаря — промълви той и продължи надолу по улицата с далеч по-лека стъпка.

Марика се изравни с Джейк и му се усмихна.

— Какво? — попита я той.

Тя се извърна, сетне го погледна крадешком с крайчеца на окото си. На устните ѝ играеше усмивка.

— Какво? — отново попита той.

— Нищо — отвърна момичето. — Абсолютно нищо.

Пред тях изникна Борнхолм, домът на викингите. Приличаше на боен кораб, който се носи над покривите на Калипсос. Горната половина на сградата определено някога е била нос на дървен кораб. Носовото украшение — издялана от дърво глава на чудовище с озъбена паст — стърчеше над улицата. Под нея се намираха портите, сковани от тежки греди, взети вероятно от самия кораб.

Пиндор хвана желязното чукало с формата на вълча глава и удари силно.

Отвори се дървен капак с желязна решетка.

— Кой иска да влезе в Борнхолм?

— Аз... — Пиндор се покашля, защото гласът му прозвуча плах и дрезгав. Опита отново, този път далеч по-уверено. — Идвам по

заповед на магистър Балам. С мен е новодошлият Джейк Ренсъм, за да посети сестра си.

Миг по-късно отвътре отвориха едната половина от двойната порта. На прага застана висока русокоса жена и огледа гостите. Ако се съди по дълбоката бръчка между веждите ѝ, не хареса особено това, което видя.

— Влизайте — рязко ги подкани тя.

Озоваха се в огромно помещение, с оголени мертеци под покрива, което стигаше чак до другия край на сградата, а там друг чифт врати отвеждаха в слънчев двор. Когато Джейк пристъпи прага, остана смаян от залата, наподобяващата пещера. В железни свещници с формата на еленови рога блестяха късчета бели кристали. Те осветяваха фреските, изписани на стената срещу камината. Викингски кораб пореше разпенените вълни на бурно море, квадратните му платна бяха издути от вятъра, а от бордовете му стърчаха гребла.

Тяхната домакиня забеляза интереса на Джейк.

— Това е „Валкирия“ — каза тя, а когато мина покрай нея, целуна върховете на пръстите си и докосна с тях кораба.

Джейк разпозна името от скандинавската митология.

— „Валкирия“? Не бяха ли те жените войни, които носили щита на Один?

Жената се обърна към Джейк с ръка на кръста.

— Явно знаеш нашите легенди.

Той я погледна право в ледено сините ѝ очи.

— Някои от тях.

Тя кимна доволно.

— Аз съм Брунхилдр и се грижа огъня в Борнхолм никога да не угасва. Добре дошъл — сега вече гласът ѝ прозвуча по-приветливо. — Сестра ти е навън. Следвай ме.

В мига, в който тя се обърна, от стълбите пред тях долетя тропот на ботуши. От последните стъпала скочиха две момичета, и двете чернокоси с еднакви смугли лица. Близначки. Трябва да бяха поголеми от Кейди.

Брунхилдр спря пред тях.

— Как е старейшината? — попита тя.

Едно от момичетата поклати глава.

— Старейшина Улфсдотир изкара нощта в Калакрис, край леглото на сестра си. Отказа да си легне и прекара цялата сутрин, отправяйки молитви към Один.

— И освен че отказва да легне, отказва и да се храни — добави второто момиче. — Но ние видяхме кой идва и се надяваме да носи новини за Ливия.

Всички погледи се насочиха към Джейк, Марика и Пиндор.

— Това са Христ и сестра ѝ Мист — поясни Брунхилдр. — Те са носили ловджийката Ливия по целия път от бреговете на Блатото на огнените плевели насам.

Марика пристъпи напред и заговори с тих глас:

— Опасявам се, че не носим радостни вести. Баща ми и магистър Захур продължават да се грижат за Ливия с цялото си умение, но се страхуват, че в тялото ѝ може да са останали късчета от кръвния камък, които да я държат на границата между този свят и отвъдния.

Близначките се спогледаха тревожно. Мист едва сдържаше сълзите си. Христ се опита да я успокои.

— Направихме всичко, което можахме.

Сетне се обърна към Джейк и останалите.

— Ливия прекоси блатото с малък сал. Остави ни на брега, а тя се приближи до леговището на Калверум Рекс. Отсъства пет нощи и се върна полужива с прясна рана от стрела. Изгуби съзнание, щом кракът ѝ стъпи на сушата. Не каза нито дума.

Марика погледна Джейк и поклати съвсем леко глава. Баща ѝ ги бе предупредил да запазят в тайна онова, което Джейк бе чул на върха на кулата.

Мист закърши ръце.

— Тя трябва да оживее.

— Магистрите ще направят всичко по силите си — обеща Марика.

Христ въздъхна.

— Ще предадем тези новини на старейшина Улфсдотир. — Тя улови сестра си за лакътя и двете хукнаха нагоре по стълбите.

Брунхилдр продължи към другия край на помещението и оттам към слънчевия двор.

— Живеем в мрачни времена — процеди тя през зъби. — Съжалявам, че сестра ти дойде в Борнхолм при такива трудни

обстоятелства.

Тревогата на Джейк нарасна. Зачуди се как ли се спогажда сестра му с тези корави жени. Когато пристъпи под слънчевите лъчи, забеляза сестра си в центъра на двора. В двете си ръце държеше мечове!

— Вижте сега! — подкани Кейди събралите се около нея жени. Беше облечена в зелена туника и чифт ботуши, високи до коленете.

Кейди се отдалечи от жените с танцова стъпка и започна да върти късите мечове край тялото си в смъртоносен танц.

Какво правеше тя?

Джейк ахна, когато сестра му подхвърли единия меч във въздуха. Той се завъртя, проблесна на слънчевите лъчи и падна. Кейди го улови ловко за дръжката и го завъртя с елегантен жест.

Джейк изведнъж проумя, че е виждал този танц и преди. Това бе обичайното упражнение с палки на нейните мажоретки. Сестра му го бе репетирала толкова пъти, че сигурно бе в състояние да го изпълни и насън, а също и с мечове.

Изпълнението ѝ бе посрещнато с аплодисменти.

Пейката, разположена край далечната стена на двора, бе изпълнена с мъже с викингски шлемове и плащове. Те се смееха и си шепнеха. Накрая на пейката Джейк забеляза познато момче с туника. Херонид май се наслаждаваше на назначението си като охрана на Кейди. Не откъсваше поглед от нея, следеше всяко нейно движение.

— Кейди! — извика Джейк, за да привлече вниманието ѝ.

Тя го забеляза и се усмихна още по-широко.

— Джейк, ето те и теб! Чух, че си дошъл!

Кейди подаде мечовете на една от зрителките и отиде при брат си. Той видя още, че тя е вързала косата си с панделка, какъвто бе обичаят сред ловджийките, но косата на Кейди бе сплетена на модерна френска плитка.

Тя забеляза погледа му и потупа косата си.

— Как ти се струва? Не исках да я връзвам на опашка. Щях да заприличам на Хайди.

Но това не беше всичко. Две от викингските жени също бяха вързали косите си френски плитки. Вгледа се по-внимателно. Какво бе това? Да не би едната да си бе сложила сенки на очите?

Олеле, Боже!

А той си въобразяваше, че сестра му страда и се къса от плач.

— Как си... какво...? — заекна Джейк.

— Добре съм, ако това искаш да ме попиташ. Грижат се добре за мен. А ти как си?

Джейк не знаеше откъде да започне. Изминалата нощ бе свързана с болка, кръв, слухове за вражеска армия, която се събира в джунглата. А какво правеше Кейди? Връзваше панделки в косите на своите приятелки и споделяше с тях козметичните си тайни. Нима нищо не се бе променило?

Кейди се засмя.

— Какво? Нали ми каза да си създавам приятелства.

Така си беше.

След което сестра му понижи глас.

— Ами ти? Успя ли да научиш нещо?

Джейк огледа останалите. Всички погледи бяха вперени в тях. Затова зашепна тихичко.

— Ще ти разкажа по-късно. Засега се опитвам да намеря начин да стигна до пирамидата. Там трябва да има някакъв енергиен източник.

Той докосна сребърния знак, закачен на елека си.

— Нещо свързано с кристалите.

Кейди се приближи и разгледа значката.

— Красива е.

Джейк се изчерви.

— Не е красива... тя е... важна.

Кейди се изправи и сви рамене.

— Добре, ако пирамидата е толкова важна, какво правиш тук?
— Тонът ѝ казваше *Защо ми досаждаш?*

— Защото исках да видя как си.

Кейди се намръщи на проявената от него загриженост, очевидно разкрила подтекста ѝ.

— Не съм толкова безпомощна, Джейк.

— Никога не съм казвал подобно нещо.

Добре, де, може да ми е минало през ума...

Разговорът обаче не вървеше в желаната от Джейк посока. Той направи последен опит и махна с ръка към Борнхолм.

— Освен това реших, че ще искаш да разгледаш града с нас.

— С вас? — В гласа ѝ се прокрадна познатата нотка на надменност. — Херон ще ме заведе на плаца за упражнения.

Херон! Откога Кейди и Херонид бяха толкова близки?

Кейди продължи:

— Очевидно след два дни ще има някакво голямо състезание. Нещо като шампионат с участието на римляните и... — Тя сбърчи нос. — Някакви сумисти или нещо подобно.

Сумисти? Джейк премисли всички възможности, припомняйки си различните култури, които бе забелязал тук.

— Да не би да имаш предвид *шумери*?

— Сигурно. Както и да е. Херон се опита да ми разкаже за играта. Прозвуча ми като поло. Както и да е, ще ме заведе на някоя тренировка. — Тя махна с ръка на своя придружител или пазач, който ѝ отвърна със същия жест, но съпроводен от глуповата усмивка.

Джейк накрая се предаде.

— Ако нямаш нищо против, аз ще тръгна с Марика и Пиндор.

Тя сви рамене, но в гласа ѝ прозвуча остра нотка. Погледна го строго.

— Внимавай какво правиш. Не се разсейвай прекалено.

Джейк разбра какво се крие зад това подмятане. С други думи, *Не се разматавай... намери пътя към дома.* И докато той работеше именно по този въпрос, Кейди продължаваше да си играе на Барби в страната на викингите.

Сестра му му обърна гръб и се запъти към останалите от своята компания, а Джейк я изпрати със смръщен поглед. Кейди оставяше всичко на него, той трябваше да разбере какво става тук и как да се приберат у дома.

Щеше ли да се справи?

В съзнанието му отекнаха страховитите думи, сякаш за да му напомнят, че не разполага с много време.

Той идва, той идва...

13.

ПЪРВОТО ПЛЕМЕ

Джейк излезе на улицата и се озова под фигурата, украсила носа на викингския кораб. Обърна се към Марика и Пиндор:

— А сега накъде?

Бе си въобразявал, че ще му бъде необходим цял ден, за да измъкне Кейди изпод леглото. И беше сгрешил. Както обикновено, сестра му се бе превърнала в център на вниманието. Това едновременно го дразнеше и успокояваше. Стоеше на улицата, не знаеше какво да прави, откъде да започне своите проучвания.

— Можем да ти покажем още от Калипсос — каза Марика.

— Хайде да отидем на пазара — предложи Пиндор. Той погледна към слънцето и погали корема си с длан. — Умирам от глад.

— Но ти току-що закуси — учуди се Марика.

— Беше преди цяла вечност.

Тя завъртя очи.

— Първо ще видим колкото се може повече от града.

Марика поведе групичката им по улиците. Във въздуха около тях се носеше радостна възбуда, цялото това стълпотворение от хора, техните викове и смях сякаш наелектризираха атмосферата. Пред една китайска пагода се бяха събрали съвсем малки дечица, които се упражняваха с цимбали и хорни.

— Настъпва пролетното равноденствие — обясни Марика. — Всъщност след два дни целият град ще го отпразнува с голям пир и тържества.

— И освен това е денят на олимпиадата — добави Пиндор с ентузиазъм в гласа. — Последната битка, която ще определи кое племе ще носи Вечния факел през тази година. Виж там!

Пиндор забърза напред. Няколко семейства си бяха организирали пикник в малък парк край крепостните стени. Момчето мина покрай тях и се насочи към една издадена тераса, от която се разкриваше обширна панорама. Посочи северния край на града. Там се издигаше голям стадион от камък, досущ като миниатюрен римски колизеум,

който стигаше чак до вулканичните скали, заобикалящи долината, всъщност част от него бе вдадена в скалата.

— Там се поставят пиеси и други представления — добави Марика. — Не го използваме само за игри и борби.

Някакво раздвижване вдясно от колизеума привлече вниманието на Джейк. В почти отвесния ръб в непосредствена близост до стадиона бяха вкопани скални жилища. От най-високите им етажи отлетя ято огромни птици, които се понесоха над града в строга V-образна формация.

— Народът на вятъра — обясни Марика, проследила погледа на Джейк. Гласът ѝ изразяваше удивление. — Единствените, които знаят как да опитомят големите пернати гущери. Взимат ги за отглеждане, веднага след като се излюпят, привързват ги към най-малките си деца. Казват, че така между тях се създава връзка, по-силна от тази между братя и сестри.

Когато птиците — всъщност гигантски археоптерикси — прелетяха над главите им, Джейк зърна мъжа, който бе кацнал на върха на кулата — беше облечен изцяло в дрехи от кожа, а на главата си носеше корона от пера. Разбира се, хората от племето му не наричаха себе си индианци или коренни жители на Америка. Това бяха имена, измислени от пришълци.

Джейк не откъсна поглед от небето чак докато птиците не се отдалечиха, издигайки се във висините с помощта на топлия въздух, който излизаше от един страничен канал на вулкана. Народът на вятъра. Името определено им подхождаше.

Тримата проследиха птиците, които се носеха в небето, прелитайки високо над замъка. Когато най-сетне се скриха от погледа им, Марика въздъхна:

— Закъсняваме. Трябва да се прибираме.

Джейк погледна отново към скалите, когато една сянка, прокрадваща се в храсталака, привлече вниманието му. Тъмната сянка се прокрадна бавно, сетне изскочи от скривалището си с бърз скок, грабна кокал, останал след нечий пикник, и отново се скри в храстите.

Огромните котешки очи проблеснаха в златисто, озарени от лъчите на залязващото слънце.

Саблезъбата котка. Същата, която Джейк бе освободил. Значи бе успяла да избяга и да си намери местенце, откъдето да се снабдява с

храна.

— Ей, вижте... — Джейк се обърна, за да я покаже на Марика, но котката вече бе изчезнала.

— Какво? — попита Пиндор.

Джейк поклати глава и махна с ръка.

— Няма нищо.

Заобиколиха стените на замъка и се озоваха пред главната порта. Тук Пиндор се сбогува с тях, оставяйки Марика и Джейк да прекосят двора и да влязат в кулата.

Марика мълчеше, потънала в собствените си мисли, затова Джейк също не пророни дума, докато изкачваха спираловидната стълба. Когато стигнаха площадката пред дома на магистър Балам, Марика отключи вратата и най-накрая рече:

— Чудя се как ли е ловджийката Ливия...

Джейк ахна от изненада и тя замълча. Когато прекрачи прага, той видя, че стаята не е празна. Малко момче, може би с година по-малко от него, поставяше купа с плодове на масата. Джейк зяпна непознатия. И момчето го зяпна, след което бързо излезе през тясната странична врата. Скри се и затвори след себе си. Преди то да стори това обаче, Джейк зърна за миг тесни стълби, които приличаха на тайно стълбище, предназначено за прислуга.

Марика се намръщи, като видя изненадата му.

— Това беше Бач'ук. Помага ни да поддържаме домакинството.

Джейк не можеше да забрави лицето на непознатото момче. То имаше широки скули и силно издадени вежди, които стърчаха от плоското чело, полускрито зад дълги черни коси. Преди да се скрие, сините му очи не се откъсваха от Джейк, сякаш го бе познал отнякъде.

Джейк определено го бе познал... или най-малкото бе познал племето, към което принадлежеше момчето.

Бач'ук беше *неандерталец*.

— Те наричат себе си *ур* — обясни Марика, след като поведе Джейк към масата.

Покани го да седне и му показа как да обели един от плодовете в купата. Приличаше на банан, но формата му наподобяваше тирбушон. Не се белеше лесно. Марика го нарече *квармабоб*, но вкусът му не приличаше нито на банан, нито на боб, а на презряла праскова.

Марика все още бе под впечатление на объркването и изненадата на Джейк; явно я бе разтълкувала погрешно.

— Не се страхувай, макар *ур* да изглеждат странни, те са кротки и безвредни същества.

Джейк кимна, умът му работеше трескаво. Значи на този свят бяха прехвърлени не само човешки племена — *Homo sapiens*, — но и други. Племена от най-ранната история на човечеството също бяха откъснати от родните си земи и уловени в капана на този свят.

— Не се отличават с особен интелект — продължи Марика. — Въпреки че алхимията, дарила ни с общия език, помага и на тях, *ур* говорят рядко, а дори когато го правят, говорят бавно и използват най-прости думи. Татко смята, че мисълта им тече бавно, но иначе са силни и изпълняват прости команди.

Джейк обели още един квармабоб в опит да прикрие реакцията си. Не искаше да възрази на Марика, но си спомни, че мнозина археолози, сред които и неговите родители, смятаха неандерталците за не по-малко интелигентни от съвременните хора.

Марика продължи да говори, като внимателно претегляше думите си:

— В същото време, миналото лято група шумерски писари влезе в пещерите им, разположени по скалистия хребет, и се върна с описания на невероятни скални рисунки.

— Дело на *ур*?

Марика кимна.

— Иска ми се някой ден и аз да видя тези пещери. Писарите разказват, че по стените са били изобразени животни, които никой не е виждал. От друга страна обаче, *ур* първи са дошли в долината и вероятно са видели куп невероятни неща.

Това привлече вниманието на Джейк.

— *Ур* първи са дошли тук?

Марика се замисли и почеса долната си устна преди да отговори:

— Казват, че са дошли много преди да се появи което и да било от Изгубените племена. Най-древните истории за Калипсос твърдят, че *ур* живели в сянката на големия храм на Кукулкан и първи приветствали новодошлите в тези сурови земи, помогнали им да поставят основите на бъдещия Калипсос. Продължават да ни помагат и

до днес като домашна прислуга или като миньори, които търсят в недрата на скалите кристалите, които използваме в нашата алхимия.

Джейк впери поглед в тясната врата, спомни си как снощи някой бе подредил масата, изпрал и върнал дрехите му. Нима неандерталците се бяха превърнали в слуги — или, в нещо още по-лошо, в роби? Последната мисъл лиши от блясъка му образа на мирните и задружни жители на Калипсос.

Марика въздъхна.

— Ур обаче предпочитат да стоят в пещерите си. Много са затворени и срамежливи. Домовете им са разположени от другата страна на скалистия рид, обърнати са с лице към джунглата. Няма защо да се боиш от Ба'чук. И той, и баща му служат на семейството ни от много години. Когато майка ми се разболя... когато тя...

Гласът на Марика потрепери. Тя поклати глава и впери поглед в своя квармабоб. Почукването на входната врата я избави от необходимостта да продължи разговора.

— Не можем да направим нищо повече, Осуин. — Това бе гласът на магистър Балам; звучеше смъртно уморен и дълбоко разтревожен.

— Но знаем, че в рамото ѝ трябва да са останали късчета от кръвния камък, в противен случай досега да е дошла в съзнание. Ако успеем да извадим няколко парченца и да ги изучим, тогава може би ще успеем да разберем заплахата, срещу която сме изправени.

— Рискът е прекалено голям. И за Ливия, и за Калипсос. Кръвните камъни са в състояние да отровят всичко и всеки около себе си.

— Но не може да живеем в мрак завинаги, не и когато сянката надвисва над нашата долина. Захур е прекалено предпазлив. Може би това не е случайно.

Настъпи продължителна пауза, след което Балам изрече с твърд глас:

— Не вярваш в това, което казваш, нали, Осуин?

Последва тежка въздишка. Марика и Джейк се спогледаха. Знаеха, че не бива да подслушват, но никой от тях не помръдна.

— Предполагам, че не. Но не мога да забравя, че едно време Захур беше чирак на Калверум.

— Така е, но по едно или друго време всички сме учили при него.

Джейк погледна Марика.

— Ами какво ще кажеш за опитите на Захур? — настоя английският монах, понижил глас. — Използва подземията на Калверум. Експериментира със зверове, затворени в клетки, следва път, сходен с пътя, по който вървеше онова чудовище.

— Това е така, защото той изучава изкуството на изцелението. Знаеш каква голяма част от познанията си в тази област изгубихме след прогонването на Калверум.

— Да, да, да, зная, че си прав — призна Осуин. — Предполагам, че недоспиването ме изнервя, кара ме да се стряскам при вида на собствената си сянка. Много ми се иска Захур да напредваше по-бързо. Онези думи, които момчето е чуло... *Той идва*. Не можем само да седим и да кършим ръце.

— Разбирам те, Осуин. Уважавам научните ти методи. Смелите ти опити откриха безброй полезни алхимии, които подобриха живота ни. Но съм съгласен със Захур. Трябва да сме изключително предпазливи, когато си имаме работа с кръвни камъни, даже с парченца от тях, дори това да означава смъртта на ловджийката Ливия.

— Надявам се да си прав, приятелю — каза Осуин. — Очакват ни мрачни времена.

— И в този мрак — подчерта Балам, — трябва да се доверим на светлината.

Кратък, уморен смях разведри настроението им.

— Не беше честно. Цитираш собствения ми баща.

— Той беше мъдър човек.

Последва още една въздишка.

— По всичко личи, че е бил по-мъдър от сина си.

Двамата магистри се сбогуваха тихичко и вратата се отвори широко. Марика се извърна на другата страна и се престори на изключително съсредоточена в бележенето на квармабоб.

Балам влезе в стаята. Като ги видя, веждите му подскочиха изненадано.

— А, вече сте се върнали. — Погледна към вратата, после отново към масата. Прокара пръсти през косата си, но успя само да я разчорли още повече. — Значи сте чули всичко.

— Съжалявам, татко — каза Марика и го погледна в очите. — Истина ли е? Ливия наистина ли ще умре?

Балам погали нежно дъщеря си, сетне пристъпи към масата. Джейк видя лицето му да унива, когато мина зад гърба ѝ, чудеше се дали да ѝ каже истината, или не. Накрая, той се обърна и погледна дъщеря си в очите.

— Да — каза. — Въпрос на време е. Не можем да направим нищо повече.

Марика пребледня, но само кимна и се изправи. Прегърна баща си. Той също я притисна в прегръдката си.

Джейк почувства остра болка да пронизва гърдите му, изведнъж усети липсата на майка си и баща си толкова силно, че едва успя да си поеме дъх.

Марика се отдели от баща си, но не пусна ръкава му.

— Татко, изобщо не си спал. Имаш нужда от вана и почивка.

Магистър Балам хвърли поглед към вратата на своята библиотека.

— Имам още работа...

— Тя може да почака, докато дремнеш поне мъничко. — Марика го задърпа, както майка дърпа непослушно дете. — Позволи ми да ти приготвя ваната. И ще те събудя за вечеря.

Балам се остави дъщеря му да го отведе до стълбите.

Когато двамата се скриха от погледа му, Джейк насочи вниманието си към вратата на кабинета. Спомни си купищата папируси, свитъци, книги. Какво ли можеше да научи от тях?

Преди да осъзнае какво прави, вече бе на крака. Не разполагаше с много време. Втурна се към вратата и натисна бравата. Вратата се откряна с леко скърцане, което го стресна мъничко. След като се успокои, Джейк се промъкна през отвора и влезе в библиотеката.

Стаята беше с триъгълна форма като се разширяваше в посока към двата прозореца, които гледаха към града. Под прозорците имаше бюро. От двете му страни се издигаха библиотеки, чиито лавици бяха отрупани с прашни томове и навити на руло пергаменти. На един от рафтовете бе подредена странна колекция: скелет на непознато животно, чиито кости бяха съединени една с друга с помощта на тел, стройна редичка полирани камъни, сбирка от малки дървени кубчета, покрити с маянски знаци. Да се озове в библиотеката бе, като да се разходи покрай витрините с артефакти и чудати предмети в семейното имение в Норт Хемпшир.

Джейк обаче не разполагаше с време да се любува на експонатите.

Отиде до бюрото и го огледа, без да докосва нищо. Книгите бяха натрупани на купчини, които стигаха до раменете му, и той се боеше да не ги бутне. Насочи вниманието си към разтворената книга в средата на бюрото. Кориците ѝ бяха изработени от дърво, а страниците ѝ бяха груби и плътни.

Това беше рядък маянски кодекс, една от техните велики книги, събрали древни познания. Испанските конкистадори бяха изгорили повечето от тях още преди векове. Оцелелите маянски кодекси се брояха на пръсти.

Джейк надзърна в отворения кодекс. На страницата бе изобразена карта на долината. Назъбен кръг очертаваше вулканичния кратер, а в центъра му бе нарисувано не много точно изображение на пирамидата. От върха на храма се издигаше стилизирана спирала, която опираше на четири места в скалния рид около долината — север, юг, изток и запад.

Джейк се наведе още по-близо. Над западната точка бе нарисувана арка. Въпреки че изображението бе доста схематично, Джейк разпозна Рухналата порта или поне видя как е изглеждала преди да рухне. Рисунката в точката на източната порта изглеждаше позната. Това бе двуглавата змия, свила се на осморка.

Джейк се напрегна, разпозна изображението, въпреки че рисунъкът бе груб. Бързо бръкна в джоба си и извади дневника на баща си. Отвори го на страницата, която беше прочел в Британския музей.

От начина, по който змията образува тази изящна осморка, можем да съдим, че реликвата би трябвало да символизира представата на маите за вечната природа на вселената...

Докато четеше, сякаш чуваше гласа на баща си, който описва артефакта от музея, златната змия с рубиновите очи, маянското съкровище, открито при разкопките, извършени от неговите родители.

Джейк преглътна и отново погледна картата. Това бе рисунка на същия артефакт, който отбелязваше източния вход в долината. Как бе възможно това? Джейк разсъждаваше трескаво. Можеше да се сети само за едно логично обяснение: *Някой трябва да е видял този вход и да се е върнал в своето собствено време, за да разкаже за него.*

Усети прилив на надежда. Впери поглед в пирамидата, разположена в средата на грубо нарисуваната карта. Предположи, че спираловидната линия представлява полето, което защитава долината.

Трябваше да разбере повече.

Някакъв шум за гърба му, драскане като че ли, го накара да подскочи. Толкова се бе съсредоточил върху откритието си, че се бе застоял в кабинета на Балам повече, отколкото трябваше. Ако Марика го откриеше тук...

Джейк се обърна и видя на прага позната фигура. Това не беше Марика. Малкият неандерталец Ба'чук стоеше на прага на библиотеката. Лицето му не показваше нито изненада, нито друга емоция затова че заварва Джейк в библиотеката. Просто стоеше и го гледаше. После момчето се обърна и се насочи към масата в дневната. Носеше подноси с вечерята.

Джейк го последва и затвори вратата на библиотеката.

— Просто разглеждах — промърмори той.

Ба'чук не му обърна никакво внимание.

Няколко секунди по-късно от горния етаж долетя гласът на Марика.

— Татко, ще те извикам за вечеря. — Марика заслиза по стълбите. — А, Ба'чук, дай да ти помогна — каза Марика и взе последния поднос с чинии.

Неандерталецът наведе глава и отстъпи към вратата за прислугата. Когато Марика му обърна гръб, Ба'чук погледна Джейк и вдигна пръст пред устните си в универсалния жест, който означава запазване на мълчание. Сетне затвори вратата зад себе си и изчезна.

14.

СРЕДНОЩНО ПОКУШЕНИЕ

Трудно е да се каже какво точно го събуди.

В един момент Джейк бе потънал в дълбок сън, в следващия — бе съвсем буден в малката си спалня. Стаята бе потънала в непрогледен мрак. Прозорецът бе леко открянат, а вратата — здраво затворена. Не се чуваше никакъв звук.

И все пак нещо го бе събудило.

Увит в завивките си, Джейк се опита да разбере защо се чувства толкова напрегнат. Всяка фибра, всеки нерв от тялото му бяха опънати до краен предел. Обходи с поглед стаята, като в същото време не смееше да диша. Успя да види очертанията на гардероба, разположен в съседство с леглото му. Но нищо друго. Нито някоя сянка помръдна, нито нещо прошумоля.

И въпреки това Джейк *знаеше*, че не е сам. Не бе в състояние да обясни откъде идва тази увереност, но беше сигурен. Косъмчетата по ръцете му настръхнаха. Някой — или *нещо* — се намираше в стаята с него. Усещане как нечий поглед го следи от мрака.

Сетне го чу — тихичко жужене, досущ като това от пчелен кошер. Започна, след което мигновено спря. Джейк не бе в състояние да определи откъде бе дошъл звукът, но кръвта му замръзна. Този звук бе плашещо непознат. И идваше от неговата стая.

Очите му го заболяха от опитите да проникнат в най-тъмните ъгълчета. Сърцето му биеше до пръсване. Тогава чу тих, потаен шум.

Звучеше като драскане с нокти по дърво. Джейк не *знаеше* какво издава този звук, но бе сигурен, че приближава. Пръстите му сграбчиха одеялото и го повдигнаха по-близо до брадичката му. Събра крака към гърдите си.

На малката масичка до леглото му имаше лампа. Марика му бе показала как да включва и изключва кристала. Той обаче се страхуваше да извади ръка от одеялото и да я протегне към лампата.

Звукът определено приближаваше. Сетне отново започва онова странно жужене.

Какво беше това?

Джейк напрегна поглед. Очите го заболяха. Откъм края на леглото му се надигнаха тъмни сенки и затанцуваха във въздуха. Не бе в състояние да го понесе. Протегна рязко ръка към нощната лампа и драсна с нокът кристалната крушка. Тя иззвъня и светна ярко. Джейк затвори очи за миг, непривикнал със светлината, сетне впери поглед в онова, което бе кацнало на таблата на леглото му.

Беше огромно черно насекомо с размерите на малко куче и с рачешки щипки отпред. От двете му страни бяха разперени крила като на водно конче. Когато Джейк отстъпи леко назад, крилата забръмчаха и издадоха познатото вече жужене. Насекомото се вдигна във въздуха подобно на хеликоптер.

Изневиделица от гърба му изникна извита опашка като на скорпион, завършваща със зловещ шип, дълъг колкото показалеца на Джейк. На светлината на лампата Джейк видя, че от шипа капе отрова, а гигантските щипци изщракаха.

Искаше да изпищи, но ужасът бе сковал гърдите му.

Огромният скорпион полетя напред и внезапно се хвърли към Джейк. Момчето реагира инстинктивно, припомняйки си разказа на майка му за това как канибалите в Папуа Нова Гвинея улавяли жертвите си в капан.

Когато страховитият звяр пикира към него, той сви ръце и крака, сетне изрита одеялото във въздуха и то полетя като мрежа, която падна върху скорпиона, омота се около него и го свали на земята. Джейк стана от леглото, както си беше бос и гол. Не разполагаше с никакво оръжие.

Огромното насекомо падна между него и вратата. Замята се и заподскача под одеялото. Джейк трябваше да го прескочи. Тогава една от черните щипци проряза плата и скорпионът я размаха диво. Още малко и щеше да се освободи. Джейк отстъпи назад и се блъсна в нощната масичка, а лампата едва не се претъркули на земята.

Лампата!

Джейк посегна зад себе си и я хвана.

Скорпионът започна да се промъква през дупката в одеялото. Джейк скочи напред, вдигна лампата над главата си и замахна силно. Нещо изпращя, изстреля течност и опръска босия му крак.

За секунда-две Джейк замръзна от погнуса.

Скорпионът разкъса одеялото и измъкна над него опашката с жилото, насочи го право към прасеца на Джейк. Момчето замахна с лампата и го отблъсна встрани. Жилото успя само да одраска десния му крак, след което удари каменния под. От острието покапа отрова.

Въпреки това изгаряща болка прониза мястото, където жилото го бе одраскало.

Опашката се надигна отново.

Джейк не се поколеба и заудря с лампата по одеялото отново и отново, сякаш се опитваше да забие колче за палатка в замръзнала земя. Изпод одеялото почете черна течност. Джейк продължи да удря, докато отровното насекомо не престана да мърда.

Тогава той пусна лампата и отстъпи неуверено назад.

Десният му крак гореше като запален факел, но все пак успя да доуца до вратата, да я отвори и да извика:

— Помощ!

Викът му прозвуча по-скоро като стон. Трополенето обаче би трябвало да е събудило Марика и баща ѝ.

Вратите на техните стаи се отвориха. Марика бе облечена в дълга нощница, а баща ѝ излезе с роба, дълга до глезените. Балам направи знак на Марика да остане на място и се втурна към Джейк.

Джейк се опита да обясни, но беше изпаднал в шок. Посочи с ръка към спалнята, към купчината на пода.

Балам надникна под одеялото.

— Отровна опашка! — Той се обърна към Джейк и го улови за раменете. Огледа цялото му тяло. — Ужили ли те?

— Одраска ме — каза Джейк и посочи десния си прасец.

От раната се бе процедила тънка струя кръв, но кожата около драскотината вече бе станала яркочервена. Джейк се почувства замаян и ако Балам не го държеше за раменете, сигурно щеше да се свлече на пода.

Балам извика на Марика:

— Донеси одеяло! После ми помогни да го свалим долу!

Джейк махна с ръка, опита се да им каже да не се притесняват толкова, може и сам да слезе. Тогава светът се завъртя пред очите му и той пропадна в мрака.

— Събужда се — прошепна нечий глас; прозвуча толкова слаб и далечен, почти като радиостанция, която не е добре настроена.

Когато Джейк простена и отвори очи, мракът постепенно се разсея, прогонен от светлина. Той си пое дълбоко дъх, толкова дълбоко, че целият потрепери, за да прогони замайването. Едва тогава погледът му се проясни.

— Помогни ми да го изправим — изрече глас досами ухото му. Принадлежеше на бащата на Марика. Ръката му го улови за рамото.

Когато Джейк се посъвзе, двамата успяха да го изправят в седнало положение. Видя, че се намира в дневната, увит в одеяло и положен върху масата. Марика стоеше на няколко крачки встрани. Разтревожена, тя бе притиснала устата си с ръка. Магистрите Осуин и Захур също бяха тук. Пълничкият магистър бе облечен в раирана нощница, която достигаше върховете на пръстите му и носеше нощна шапка от същия плат. Приличаше на уголемена версия на някое от джуджетата на Снежанка. Очевидно бе дошъл тук направо от леглото си.

Под очите на Захур имаше тъмни кръгове. Той бе приклепнал до масата и държеше глезена на Джейк.

Балам продължи да го придържа за рамото.

— Как се чувстваш?

Устата на Джейк беше пресъхнала. Едва успя да кимне.

Балам стисна рамото му, за да му вдъхне кураж.

— Голям късметлия си, Джейк Ренсъм. Малцина оцеляват след ужилване от отровна опашка. Ако острието се бе забило малко по-дълбоко...

Джейк разбираше, че магистърът се опитва да го успокои, но очевидно не се справяше добре със задачата си.

Захур продължаваше да го държи за глезена. Прасецът му бе увит с дебела кафява превръзка, която изглеждаше влажна. Сигурно бе намазана с някаква отвара, която да извлече отровата от раната.

Превръзката обаче помръдна. Джейк почувства пристягане около прасеца, сетне хватката се отпусна.

— Блатните пиявици стават неспокойни — каза Захур. — Това е сигурен признак, че кръвта е изчистена от отровата.

Той се пресегна и взе купчината пиявици, увили се около крака на Джейк. Една по-голяма пиявица не искаше да го пусне и се наложи

магистърът да я дръпне по-силно. Тя се отдели с влажно мляскане. Тръпки побиха Джейк при вида на пиявиците, които се гърчеха в ръката на Захур. Магистърът ги пусна в буркан с мътна вода, където те продължиха да се извиват и гърчат.

Стомахът на Джейк правеше същото.

Кракът му обаче изглеждаше добре, ако не броим следите от смукалата на пиявиците около драскотината. Зачервяването бе изчезнало, Джейк не усещаше и изгарящото парене.

— Ще се оправи — каза Захур. — Остави го да почива до обяд и ще се оправи.

Магистър Осуин пристъпи на дебелиите си като дървесни дънери крака.

— Остава да изясним въпроса как отровната опашка се е озовала в стаята на момчето.

Балам помогна на Джейк да слезе от масата и го настани на един стол. Марика пъкна чаша горещ шоколад в ръцете му. Пръстите на Джейк я обвиха, наслаждавайки се на топлината. Отпи от шоколада, стори му се най-вкусното нещо, което някога е слагал в устата си.

Осуин скръсти ръце.

— Проверих стаята му горе. Капаците на прозореца бяха затворени.

— Възможно е да е влязла през прозореца по-рано през деня — каза Балам. — Вероятно е искала да избяга от обедната жега и е потърсила прохлада в стаята, а когато се е стъмнило, е излязла от скривалището си — изпод леглото, зад гардероба...

Джейк присви пръсти около чашата. Оттук насетне щеше да проверява хубаво всяко ъгълче на стаята си.

Балам се обърна към Джейк.

— Отварял ли си прозорците през деня?

Джейк се замисли за миг. Спомни си, че ги отвори сутринта, след като се събуди от кошмара, който бе сънувал. Кимна бавно.

— Мисля, че да.

Осуин присви очи, очевидно не бе доволен от отговора.

— Въпреки това е изключително необичайно отровна опашка да се озове толкова далеч от джунглата.

— Понякога летят над града — каза Балам.

Захур се изправи и каза:

— Опасявам се, че вината е моя. Когато чух какво животно е нападнало момчето, проверих клетките си. Държа долу шест отровни опашки, за да изследвам свойствата на тяхната отрова. Заварих една от клетките празна, с отворена врата. Нямам представа кога е успяла да избяга. Бях прекалено зает с грижи за ловджийката Ливия.

Изражението на египтянина стана още по-мрачно.

— Сега трябва да се върна при нея. С всеки изминал час отпада все повече.

Той взе буркана с пиявиците и тръгна към вратата.

— Благодаря ти за грижите — извика подире му Балам.

— Да... благодаря — каза и Джейк.

Захур не пророни нито дума и излезе през вратата.

Осуин махна пренебрежително с ръка.

— Не ме интересува какво казваш. Цялата история вони като скункс. Отровната опашка може да е долетяла, но може и да е подхвърлена от някого.

— Подхвърлена? — намръщи се Балам.

— За да убие момчето.

Балам погледна строго Осуин и му даде знак с леко поклащане на главата, сякаш искаше да каже *Не пред децата*.

Джейк се изправи на стола си.

— Кой ще иска да ме убие?

Осуин сви рамене.

— Вероятно някой от шпионите на Краля на черепите. Възможно е да се бои от твоята *на-ука*. Във всеки случай, ти си нов, неизвестен фактор в играта, която Калверум играе. Може би иска да те отстрани от игралното поле.

— Осуин, достатъчно — каза Балам. — Ще уплашиш момчето и ще го накараш да се страхува дори от собствената си сянка.

Осуин въздъхна.

— Може би е време всички да станем малко по-предпазливи. — Той поклати глава и се затътри към вратата. — А може би съм преуморен. Събудиш ли се посред нощ, всичко ти се струва мрачно и потискащо.

След като Осуин си тръгна, Балам докосна Джейк по рамото.

— Не го слушай. Сигурен съм, че става въпрос за нещастно стечение на обстоятелствата. Абсолютна случайност.

Думите на пълничкия магистър не излизаха от ума на Джейк. Баща му веднъж каза: *Думите са като куршуми, веднъж изстреляни, не могат да се върнат обратно.* И тези куршуми го бяха поразили дълбоко.

Ако не ставаше въпрос за зловеща случайност, кой би могъл да остави скорпиона под леглото му? Джейк си представи египетския магистър в тази роля, но той сам бе признал, че отровната опашка е избягала от подземните му лаборатории. Погледна и към тясната врата в далечната стена на дневната. Сети се как бе намерил дрехите си изпрани и сгънати. Ба'чук бе идвал през нощта, без да го събуди. Кой още знаеше за стълбището на прислугата, което се виеше тайно във вътрешността на кулата? Убиецът можеше да бъде всеки.

Джейк остави чашата си на масата. Обзеха го нови страхове и той изгуби интерес към топлия шоколад. Ако не става въпрос за случайност..., ако някой наистина се опитваше да го убие...

Балам забеляза безпокойството на лицето му.

— Какво има?

— Кейди... сестра ми...

Не бе необходимо да казва нищо повече. Очите на Балам се разшириха. Той веднага разбра какво го тревожи и това уплаши Джейк още повече. Въпреки опита на Балам да омаловажи нападението и да го представи като случайност, магистърът явно бе стаил подозрение, което не бе изрекъл на глас.

— Ще се кача в Астромикона и ще се свържа с Борнхолм. Ще се погрижа сестра ти да е в безопасност. — Магистърът тръгна към вратата, както бе облечен в робата си. Джейк понечи да го последва, но се олюля. Балам го посочи с ръка. — Остани тук. Мари, погрижи се да си почива. Притопли му какаото.

— Да, татко.

След като тръгна, Марика придърпа един стол по-близо до Джейк и седна. Настъпи неловко мълчание, което продължи повече от обичайното, може би защото Джейк беше полугол под одеялото. След това обаче тя се обърна към него и заговори уверено.

— Видях какво си направил с тази отровна опашка — каза тя. — Ба'чук ми помогна да почистим, докато пиявиците те лекуваха от отровата.

Марика бръкна в джоба си, извади нещо и го остави на масата. Беше жилото на скорпиона.

— Народът на *ур* вярва, че трябва да отдава почит на убитото животно, затова ловецът трябва да запази късче от него.

Джейк отказа да го докосне.

— Сварих го, така че е чисто от всяка отрова — каза момичето, след като видя изражението на Джейк. — Безопасно е.

Той подаде предпазливо ръка изпод одеялото и докосна жилото. Това нещо едва не го бе убило. Взе го и го огледа. Един ден щеше да го постави в своя собствена витрина с артефакти, куриози и трофеи. Идеята му помогна да потисне прилива на ужас. Дори отслаби тревогата му по адрес на Кейди. Тя сигурно беше добре.

— Благодаря, Мари.

Тя отмести поглед прекалено бързо дори мъничко се изчерви.

— Ба'чук предложи да ти го дам. Идеята беше негова. Изглежда много те харесва.

Джейк си спомни как неандерталчето бе допряло пръст до устните си.

Марика внезапно се изправи.

— Искаш ли да ти стопля какаото?

Преди да успее да отговори, тя грабна чашата му и я отнесе до един бюфет край стената. Върху триножник, поддържан от четири искрящи рубинени кристала, бе поставена керамична стомна. От нея се вдигаше лека пара. Марика взе стомната и внимателно доля чашата му.

Върна се при масата. Червенината бе изчезнала от лицето ѝ, заменена от тревога. Погледна към входната врата, сетне отново към Джейк. Докато той топлеше ръцете си на чашата, Марика седна до него. Беше сбърчила замислено чело.

— Какво? — попита Джейк.

Тя поклати глава.

— Не, кажи ми.

Тя се замисли за миг, сетне заговори:

— Не съм казала на баща ми това, а може и така да ми се е сторило, не знам. Но си спомням, че през нощта се събудих по някое време. Не беше много късно. Стори ми се, че чувам шум в хола, но

когато се заслушах, беше тихо. Не му обърнах повече внимание. Заспах. А може и нищо да не съм чула.

А може и да си чула.

Преди да продължат разговора, вратата се отвори рязко и в стаята нахлу бащата на Марика, останал без дъх, с хриптящи от задух гърди. Явно бе тичал по стълбите.

Джейк скочи на крака, обзет от страх за съдбата на сестра си.

Балам му махна да седне.

— Тя... тя е добре — едва изрече той. — Свързах се с Борнхолм, разтревожиха се много, но там всичко е наред. — Балам стигна до масата и се опря с ръка на нея. — Виждаш ли, сигурно е случайност, както предположих.

Вълна на облекчение, че Кейди е в безопасност, обля Джейк, но не успя да прогони напълно подозрението, затаило се в сърцето му. Не можеше да забрави думите на магистър Осуин.

А думите са като куршуми...

Джейк стисна в дланта си жилото на скорпиона. Погледна Марика и прочете същото съмнение в очите ѝ. Кой каквото ще да казва, но Джейк бе сигурен, че нападението не е било случайно.

Кой обаче искаше смъртта му?

15.

КРИСТАЛНОТО СЪРЦЕ НА КУКУЛКАН

На следващата сутрин Джейк отиде в Астромикона, за да постави начало на своето чиракуване. Чувстваше се хиляда пъти по-добре.

Балам му подаде дървена табла, разделена на множество отделения, в които имаше кристали, във всички цветове на дъгата. Сигурно имаше повече от сто различни нюанса.

— Всеки цветен кристал притежава уникално свойство — обясни Балам, застанал до Джейк. — В някои случаи то ни е известно, като например при този.

Той взе един кристал от таблата и го вдигна, така че да го огреят слънчевите лъчи, които проникваха през един от дванайсетте отвора в купола. Кристалът имаше цвят на тъмночервено вино.

Балам се обърна към Марика, която седеше на стола до Джейк. Магистърът повдигна вежда.

— Какво е названието на този кристал?

Тя сбърчи чело замислено.

— Железен блясък?

— Много добре — отвърна Балам с горда усмивка. — Когато намокрим този кристал, той започва да привлича желязото.

Балам близна кристала и постави до него малък железен гвоздей. Гвоздеят подскочи върху масата и се залепи за кристала.

Джейк се приведе смаяно напред. Неизвестно как, но кристалът изведнъж се бе сдобил с магнитни свойства.

Балам се усмихна на реакцията му, доволен от малката демонстрация, сетне почука кристала със сребърно чукче. Железният гвоздей падна обратно на масата.

— Други кристали остават загадка и аз прекарвам дните си именно в опити да разбуля тези загадки. — Балам постави ръка на рамото на Джейк. — В повечето случаи алхимията е една част знания, девет части шанс. Освен това, в повечето случаи е и опасна. — Балам

докосна сребърната значка върху елека на Джейк. — Това са четирите основни камъка в алхимията. Трябва да ги изучиш добре.

Джейк се взря в кристалите, инкрустирани върху значката му. Рубинът, изумрудът и сапфирът образуваха триъгълник около диаманта. Балам почука всеки един от камъните.

— От тези камъни произтича силата на останалите. — Махна с ръка над таблата с кристалите. — *От тези четири е родена цялата сила на Кукулкан.*

Докато Джейк оглеждаше значката си, някаква мисъл започна да се оформя в съзнанието му, свързана с нещо, което бе научил отдавна. Но какво точно беше то? Нещо свързано с трите цветни камъка, които образуваха триъгълник: червен, зелен, син...

Изведнъж се сети. През главата му сякаш премина мълния. Веднъж баща му бе показал нещо, докато бяха на къмпинг... Джейк се извърна на стола си и се наведе към раницата, която лежеше на пода. Порови в съдържанието ѝ и откри това, което търсеше, почти на дъното.

Трескавите му движения привлякоха вниманието на Балам.

Джейк извади парче кварц с формата на триъгълна призма.

— Червено, зелено, синьо — каза той. — Трите основни цвята на светлината.

Баща му бе обяснил как телевизорите и компютрите използват фосфори с червен, син и зелен цвят, за да възпроизвеждат на екрана милиони различни цветове. Баща му му беше показал и още нещо.

Преди някой да успее да отговори каквото и да било, Джейк вдигна кварцовата призма, така че слънчевите лъчи да я огреят. Когато те минаха през нея, светлината образува малка дъга, която се разми върху стената отсреща.

— Това е алхимия за напреднали — обясни Балам. — Малцина проумяват, че в сърцето на светлината са скрити всички цветове на света. Всъщност слънцето е в основата на цялата алхимия. — Той посочи отворите в купола, сетне насочи вниманието си към Джейк. — Къде си научил това?

— От родителите ми — обясни момчето. — Те ме научиха как можеш да получиш нов цвят като смесваш различни цветни светлини. — Джейк посочи дъгата на стената, където червената и зелената ивици се припокриваха в един участък и образуваха жълта лента. —

Червената светлина и зелената светлина правят жълто. А смесиш ли червено и синьо, получаваш виолетово. Колкото повече смесваш, толкова повече цветовете получаваш.

Джейк свали призмата си и дъгата изчезна.

Балам стоеше вперил поглед в стената, сякаш дъгата продължаваше да стои там. Бавно поклати глава.

— Такова познание е достъпно за помощник-магистри трета степен — каза той. — Не за чираци, едва започнали първата година на своето обучение. Подобно познание лежи в основата на създаването на нови кристали, на създаването на нови цветни камъни.

Той посочи таблата с разноцветни кристали.

— Почакайте! — възкликна Джейк. — Казвате, че сте *направили* всички тези кристали? Как?

Балам протегна ръка към Джейк.

— Нека ти покажа. — Той извади от таблата парче кристал с изумруден цвят и късче рубин. Отиде до средата на помещението, където постави двата камъка в малко бронзово котле, което висеше, окачено на веригата за часовниковия механизъм, изпълнил подножието на купола. Балам дръпна друго синджирче, което издигна котлето към механизма.

Джейк се опита да проследи движенията на механизма, но бързо изгуби ориентация сред многобройните завъртания, извършвани в

сложни лабиринти от машинни части. Някаква течност изпълни редица от стъклени тръби, а слънчевата светлина, която навлизаше през дванайсетте отвора в купола, огряваше определени части от механизма.

Джейк си припомни думите на Балам: *Слънцето е в основата на цялата алхимия.*

Дали слънчевата енергия не зареждаше кристалите по някакъв начин?

Докато Джейк се опитваше да разбере какво точно прави часовниковият механизъм, главата му се замая от взирането във въртящите се части.

Най-накрая котлето завърши своя цикъл. Балам го наведе към Джейк и му показа, че вътре е останал само *един* кристал. Той грееше в наситено жълто, приличаше на късче от самото слънце.

— Червено и зелено правят жълто — промълви Джейк. Той се взираше смаяно в механизма, чиито части се въртяха и скърцаха, движеха се нагоре, надолу. Двата камъка се бяха превърнали в един.

Как се бе случило това?

Балам заяви:

— С течение на вековете нашите алхимици са успели да създадат кристали с всеки цвят, с всеки нюанс на слънчевата светлина.

Един въпрос обаче продължаваше да измъчва Джейк. Този въпрос се въртеше в главата му от мига, в който бе зърнал кристалния полилей в голямата зала на замъка.

— Какво кара кристалите да *светят*? — попита той. — Откъде черпят енергия?

Балам се усмихна топло.

— Имаш доста любопитен ум, млади Джейкъб. Нищо чудно, че си натрупал подобно познание. — Балам се обърна към дъщеря си. — Може би Марика ще успее да те просветли по този въпрос.

Джейк се обърна към момичето, а Марика сведе срамежливо поглед към пръстите на краката си.

— Цялата енергия идва от кристалното сърце на Кукулкан.

Балам кимна.

— Джейкъб, хвърлял ли си някога камък в средата на езерце? Наблюдавал ли си вълните, които се образуват и се понасят към брега във всички посоки?

Джейк кимна. Разбира се, че го бе правил.

— Същото се случва и с кристалното сърце в центъра на големия храм. То тупти, пулсира, създава вълни също като камък върху спокойната повърхност на някое езеро. То изпраща вълни, които захранват нашите полилеи и свещници, които подхранват пламъка във вътрешността на всеки кристал. То позволява племената да говорят на един език. Вълните му се разбиват в скалистите ридове, които заобикалят нашата долина, и я закрилят.

Джейк си представи как енергията струи навън от храма, захранва кристалите и защитава долината.

Марика заговори:

— Отвъд долината обаче, вълните се размиват бързо. Отдалечим ли се на повече от километър от долината, не можем да се разбираме помежду си, а зелените кристали губят способността си да предават звуци на далечни разстояния. Затова се нуждаем от остропери, които да пренасят съобщения във вътрешността на джунглата, затова и ловците или патрулите напускат долината само в компанията на хора от собственото си племе.

Джейк разбра. Защитното поле имаше определен обхват на действие. Нищо чудно, че изгубените племена бяха останали в тази долина.

Балам въздъхна тежко и погледна слънцето, което проникваше през отворите в купола.

— Трябва да се срещна с магистър Захур и да видя как е ловджийката Ливия.

Джейк се размърда неловко на стола си. Изгаряше от любопитство по отношение на един кристал, който бащата на Марика бе пропуснал да спомене.

— Камъкът, който отрови Ливия. Кръвният камък...

Лицето на Балам помръкна.

— Не говорим за подобни злодейства. Забранено е да се правят подобни камъни.

Джейк вдигна поглед към въртящия се механизъм.

Балам сякаш прочете мислите му.

— Това проклето нещо не е създадено тук в Астромикона. Чистотата на слънчевата светлина не е родила този камък. Той е роден в далеч по-мрачни пламъци.

С тези сурови думи Балам се отправи към вратата. Спря с ръка на дръжката и се обърна за миг:

— Мари, вероятно е най-добре да ограничим днешното обучение само до имената на камъните. Не искаме да претоварваме Джейк след снощната случка.

Балам отвори вратата и излезе навън, под ярката слънчева светлина.

Когато вратата се затвори зад гърба му, Марика въздъхна дълбоко. Погледна извинително Джейк.

— Татко отказва дори да произнесе думата кръвен камък.

— Не разбирам. Това е основата, на която е изградена силата на Калверум Рекс. Не трябва ли да научите повече за този камък?

Марика завъртя стола си и премести таблата с кристалите между тях.

— Може би първо трябва да научим повече за тези?

Въпреки колебанието в думите ѝ, Джейк видя в очите ѝ да гори пламъчето на любопитството. И то не по-малко от неговото. Загледа се в ярко искрящия бял кристал на тавата. Бялата светлина съдържаше в себе си всички цветове на спектъра, докато черното бе отсъствие на светлина. Джейк потръпна, припомняйки си как кръвният камък, като че ли успяваше да засмучи лунната светлина.

В главата му отекна предупреждението на Балам. Кръвният камък не е бил изкован в чистотата на слънчевата светлина, а *в далеч по-мрачни пламъци*.

Джейк помръдна на стола си. Какво всъщност го интересуваха кръвните камъни? Те не бяха негов проблем. Единственото, което искаше, бе да намери начин да се прибере у дома. Да, но нямаше друг начин да направи това, освен да научи колкото се може повече за пирамидата, а това означаваше да изучи тези необикновени кристали.

И имаше само един начин да го направи.

Джейк кимна към дървената табла.

— По-добре да започваме.

Няколко часа по-късно Джейк вече почиваше навън. Седеше с кръстосани крака върху одеяло, простряно на върха на кулата. Макар

да бе горещо, слънчевата светлина като че ли прогонваше натрупалото се в него напрежение.

Пиндор стоеше на няколко крачки от него, приседнал на ръба на каменния парапет. За момче, което се страхува от гущери, той изглеждаше доста равнодушен към бездната, която се простираше зад гърба му. Поклащаше се напред-назад върху самия ръб, докато дъвчеше нещо, което приличаше на пилешко крилце. Цялата му уста бе омазана със сос.

— Малцина са оцелели след ужилване от отровна опашка — каза Пиндор и посочи Джейк с пилешкото крилце. — Сигурно Аполон те закриля.

— Не мисля, че е бил Аполон — каза Марика. Тя коленичи на одеялото до Джейк и надникна в плетената кошница, която Пиндор бе донесъл. Размести хлебчетата и парчетата сушено месо, подобно на бекон, намери квармабоб и започна да го бели.

— Магистър Захур има по-голяма заслуга за спасяването на Джейк, от който и да било бог от планината Олимп.

Пиндор сви рамене и скочи от стената.

— А ти смяташ, че някой е подхвърлил отровната опашка в стаята ти?

Марика погледна Джейк. Той кимна.

— Че кой би го направил? — попита Пиндор. — Чух баща ми да говори с магистър Осуин. Всички смятат, че е станало случайно, че една от гадините на Захур се е измъкнала от клетката си и се е озовала в стаята ти.

Марика поклати глава.

— Сигурна съм, че през нощта чух някой да минава през дневната. Но не мога да го докажа.

— И защо някой ще иска да го убива? — зачуди се Пиндор.

Марика продължи бавно да бели квармабоба.

— Възможно е някой да се страхува от него. От това, което знае. Или пък от неговата *на-ука*.

Пиндор не изглеждаше убеден, но смени темата.

— И какво прави тази *на-ука*? — Той се облегна назад и погледна Джейк. — Покажи ни още нещо.

— Пиндор, Джейк не е дресирана маймунка, която да танцува за шепа орехи.

Джейк обаче забеляза, че Марика се опитва да прикрие собственото си любопитство. Забеляза и как зелените ѝ очи проблеснаха като изумруди.

— Мога да ви покажа някои неща — предложи той.

— Не е необходимо — каза Марика, но лицето ѝ светна.

Джейк почувства необичайна топлина да се разлива по тялото му. Изправи се на крака. Беше оставил раницата си в Астромикона.

— Елате.

Поведе ги през дървената врата и ги отведе под купола. Раницата му лежеше под масата, близо до стола му. Извади я и прерови съдържанието ѝ. Намери малко фенерче с размерите на отвертка.

— Наричаме това фенер.

Натисна бутончето, насочи фенерчето към стената и кръгчето от светлина затанцува по извитата бронзова повърхност на купола.

Погледна Марика и Пиндор.

Пиндор стоеше със скръстени ръце.

— Ние също имаме светлинни камъни. Те са навсякъде, осветяват цял Калипсос.

Марика обаче присви очи заинтригувано.

— Може ли да го разгледам?

— Разбира се — отвърна Джейк и ѝ подаде фенерчето.

Тя го повъртя в ръце, сетне почука с пръст стъклото отпред.

— Това да не би да е някакъв плосък кристал? То ли излъчва такава силна светлина.

— Не, работи с помощта на... — Джейк се съсредоточи, за да изрече английската дума. — ... батерии.

— *Бат-ери* — каза Пиндор. — Какво е това.

Джейк взе фенерчето от Марика и го отвори. Изсипа в дланта си двете батерии размер ААА.

— Тези неща създават енергията, която кара крушката на фенерчето да свети. Тя използва *електричество*. — Отново трябваше да заповяда с мъка на езика си да изрече последната дума.

Подаде едната батерия на Марика, другата — на Пиндор. Момичето разгледа нейната с усърдието на учен, който изследва непознато насекомо. Пиндор подуши неговата, сякаш се чудеше каква ли е на вкус. Накрая посочи с батерията към Джейк.

— Направи нещо друго с нея.

— Пиндор! — смъмри го Марика.

— Искам просто да видя какво още може да прави. Например какво могат да направят тези *бат-ери* на нашите кристали?

Преди някой да успее да го спре, той се обърна към подноса с кристалите и пъкна батерията в купчината камъни. Джейк се напрегна. Марика блъсна ръката на Пиндор. Но нищо не се случи.

Въпреки това на Джейк му хрумна една идея. Може би Пиндор имаше право. Дали неговата наука и тяхната алхимия не биха могли да се съчетаят по някакъв начин?

— Червеното и зеленото правят жълто — промълви той, спомнил си демонстрацията, която бащата на Марика направи.

Джейк взе батерията от Пиндор и се наведе да вземе парченце син кристал, паднало на пода.

Направи крачка встрани, повдигна се на пръсти и положи батерията и синия кристал в бронзовото котле.

— Джейк — предупреди го Марика, — не трябва да пипаме това.

Джейк я погледна. Думите ѝ бяха прозвучали неуверено.

Пиндор съвсем не бе толкова предпазлив.

— Нищо няма да стане.

Джейк не отмести поглед от Марика. Ако тя кажеше не, той щеше да я послуша. Любопитството ѝ обаче растеше с всеки изминал миг. В това отношение приличаше на баща си.

— Алхимията е... *девет части шанс* — каза Джейк, цитирайки магистър Балам.

Марика въздъхна дълбоко и отиде до вратата. Джейк се уплаши да не би да си тръгне, но момичето просто затвори вратата, която бяха оставили откритата. След което се обърна към Джейк и кимна.

Той се усмихна и дръпна синджира. Котлето се издигна във въздуха.

Джейк отстъпи назад. Проблесна светлина и грейна още по-ярко, когато се отрази от стотиците кристали, инкрустирани в механизма над главите им. Отначало като че ли не се случи нищо, после механизмът започна да се върти по-силно. Хвърли върху стените отблясъци във всички цветове на дъгата.

— Джейк... — предупреди го Марика.

Котлето се завъртя още по-бързо. Миниатюрните клапани изпуснаха пара и засвириха. Зъбчатите колела се завъртяха толкова

бързо, че очертанията им се размиха.

— Трябва да го спрем! — извика Марика.

— Как? — попита Джейк.

Всички се приведоха, когато механизмът се превърна в една шеметно въртяща се маса от стъкло и бронз. Частите му се тресяха и скърцаха, трополяха и виеха. Нямаше никакво намерение да спре.

Механизмът продължи да се ускорява и цялото помещение започна да се тресе. Инструментите и кристалите затракаха върху работната маса. Купчина книги се срути. А механизмът продължаваше да се върти по-бързо и по-бързо.

Джейк отстъпи назад към масата. *Какво направих?*

— Джейк! — извика Марика. Тя повдигна ръката си, в която все още стискаше втората батерия. От единия ѝ край изскачаха искри и политаха във въздуха, за да бъдат погълнати от въртящия се механизъм.

Джейк се втурна към нея и грабна батерията. Тя го жегна, все едно го бе пернал скъсан ластик. Хвърли я на масата, където тя се претъркули и се блъсна в парче червеникав кристал с размерите на гъше яйце. От батерията изскочиха искри и удариха кристала. Той грейна мигновено, запламтя като алено слънце. Преди Джейк да успее да направи и крачка, червеният кристал прогори бронзовия плот на масата. Той не само бе ярък като слънце, но и също толкова горещ.

Кристалът падна през дупката в масата и се удари в каменния под. Джейк въздъхна с облекчение — докато гранитът около кристала не започна да се нагорещява, да образува мехурчета и да се топи. Кристалът се опитваше да прогори каменния под!

Джейк си представи как кристалът ще прогори първо този етаж, после следващия. Кога щеше да спре? И щеше ли изобщо да спре?

Марика бе изпаднала в шок и не помръдваше.

Джейк се втурна и грабна едно от сребърните чукчета. Ако успееше да удари с него кристала, да го изключи, както бе сторил бащата на Марика преди това...

Обърна се към Марика. Тя кимна, мигом схванала какво е намислил.

Двамата клекнаха и запълзяха на колене. Джейк закри лице срещу ярката светлина и горещината. Успя да види камъка през

присвитите си очи. Беше се смалил до размерите на яйце на червеношийка — и плуваше в локвичка разтопена скала.

Когато Джейк протегна ръката с чукчето, кристалът започна да се свива по-бързо и по-бързо, сякаш някакъв вътрешен огън го поглъщаше, както умираща звезда, която се свива все повече и повече. Джейк спря. За някакви си две секунди кристалът бе станал колкото главичка на топлийка. Сетне проблесна за последен път и изчезна.

— Няма го... — каза Марика и отстъпи назад. Изражението на лицето ѝ бе едновременно на страх и любопитство.

Разтопеният гранит бързо изстина и се втвърди, сякаш камъкът съзнаваше собствената си сила и бързаше да си върне обичайното състояние. Скоро единствено свидетелство за случилото се бе едно обгорено петно на пода.

За масата обаче не можеше да се каже същото.

Джейк допълзя на колене и огледа идеално кръглата дупка в бронзовия плот. Можеше да види през нея. Металът бе изстинал, но белята бе сторена.

— Вижте! — каза Пиндор.

По време на цялата тази суматоха около камъка, те не бяха забелязали, че механизмът над главите им е започнал да се върти по-бавно. Вече не се тресеше и не скрибуцаше, а се въртеше както обикновено. Джейк огледа финия механизъм. Дали не скърцаше по-силно от обичайното? Или виеше, докато се въртеше? Дали не го бе повредил?

От сърцевината на механизма се показва бронзовото котле и започна да се спуска надолу. Очите и на тримата бяха насочени към него.

Пиндор посочи Джейк.

— Това е твоята *на-ука*. Ти виж!

Прав беше.

Джейк се протегна нагоре, наведе котлето и батерията падна в разтворената му длан. Изглеждаше същата, като че ли нищо не се бе случило. В котлето обаче нямаше нищо друго. Джейк провери внимателно, но парчето син кристал бе изчезнало.

Джейк погледна обгорялото петно върху гранита. Нима кристалът бе изчезнал по същия начин? Нима бе изгорял в механизма, вероятно осигурявайки енергия за шеметното му въртене?

Марика попита:

— Какво се случи?

Джейк само поклати глава. Нямаше представа.

Марика се намръщи. Взе батерията от масата и я подаде на Джейк. Изражението ѝ подсказваше, че е силно разтревожена. Никога вече нямаше да си прави шеги с неговата наука. Погледът ѝ помръкна, изпълнен от чувство за вина, а когато погледна към бронзовия плот, прехапа долната си устна.

Нейното объркване и страдание причиниха болка на Джейк. И само подсилиха чувството му за вина. Спомни си думите, които бе изрекъл, цитирайки баща ѝ — че *алхимията е девет десети шанс*. Бе забравил обаче да спомене какво бе казал магистър Балам след това — че *алхимията обикновено е свързана с опасности*.

Джейк погледна двете батерии в ръката си. Цялата кула можеше да изгори по негова вина. Взе фенерчето си, сложи ги и завъртя капачето. Натисна копчето по навик. Крушката светна. Фенерчето работеше. Изключи го и го пхна в един от джобовете на панталоните си.

— Какво ще правим? — попита Пиндор, който не откъсваше поглед от разтопената дупка. — Магистрите ще ни разпънат на кръст.

— Съжалявам — каза Джейк.

— И би трябвало! — сопна му се Пиндор.

Марика погледна намръщено и двамата, сетне сложи ръце на кръста и каза:

— Ти му каза да го направи, Пиндор. Никой от нас не каза: *спри!* Всички сме виновни!

Пиндор не възрази. Лицето му помръкна, но не оспори истината в думите ѝ.

— Утре е денят на равноденствието и на олимпиадата. Всички ще бъдат там! Разбере ли баща ми, ще имам късмет, ако видя слънцето преди следващото равноденствие.

— Това не може да бъде поправено — въздъхна тежко Марика. — Но може би ще успеем да отложим разкритието за случилото се тук.

Лицето на Пиндор светна.

— Какво искаш да кажеш? Баща ти прекарва тук цялото си време. Не може да не види дупката.

Марика пристъпи към купчината книги, която се бе срутила по време на експеримента. Взе две от тях, отиде до повредения участък от плота и покри дупката с книгите. Постави ги една върху друга, след което нареди:

— Донесете и останалите.

Джейк и Пиндор бързо събраха всички книги. Купчината отново се издигна на застрашителна височина. Джейк и Пиндор се усмигнаха. Дупката не се виждаше, а черното петно под масата лесно можеше да бъде пропуснато.

Марика огледа работата им.

— Татко непрекъснато оставя подобни купчини и после забравя за тях.

— Значи може да открие дупката чак след няколко месеца! — възкликна Пиндор.

— Не, ще разбере много по-скоро — отвърна Марика, сбърчила упорито чело.

— Как? — попита Пиндор.

— Защото аз ще му кажа. Но ще изчакам да отминат празника на равноденствието.

— Мари!

— Не, Пин. Трябва да му кажа. От друга страна обаче, не е необходимо да му развалям празника. Това беше любимият ден на мама и тате. А сега, когато останахме само двамата... — Гласът ѝ заглъхна, но тя не отмести поглед от Пиндор. — Няма да разваля празника на равноденствието! Но след като отминат празненствата, трябва да кажа на татко.

Момчето измърмори сърдито. Явно не бе съгласно с нея. В този миг Джейк бе на страната на своя римски приятел. Боеше се, че ако някой разбере какво са сторили, с кариерата му на чирак алхимик ще бъде свършено.

— Добре, поне няма да пропусна игрите — примири се Пиндор.

Когато излязоха от Астромикона, слънцето вече се устремяваше към хоризонта.

Пиндор надзърна за последен път през вратата, преди Марика да я затвори.

— Нищо чудно, че някой се е опитал да те убие — каза той на Джейк. — Твоята *на-ука* създава само неприятности.

— Не зная. — Джейк погледна Марика. — Иска ми се да можем да върна времето назад.

— Баща ми винаги казва: *огледай се два пъти, преди да направиш една крачка, защото можеш да поемеш по път, от който няма връщане назад.* — Тя натисна дръжката на бравата и затвори вратата на Астромикона. Събраха остатъците от пикника мълчаливо, всеки бе потънал в собствените си тревоги и съжаления.

Огледай се два пъти, преди да направиш една крачка...

Джейк си спомни как в Британския музей бе поставил половинката на Кейди в златната пирамида. Тогава също бе направил нещо, без да се замисля, и последствията от постъпката му се бяха стоварили не само върху него, но и върху сестра му.

Можеш да поемеш по път, от който няма връщане назад.

Джейк се изправи, в ръцете си държеше сгънатото одеяло за пикник. Погледна над стените на замъка и видя каменния дракон, кацнал сред горите, застанал на стража на големия храм. Джейк отказваше да повярва, че път към дома не съществува. Усещаше обаче, че времето го притиска сякаш стоманени ленти, стягащи гърдите му. След като магистър Балам научеше за случилото се, Джейк щеше да изгуби всяка надежда да проучи пирамидата. В най-добрия случай разполагаше с още един ден.

Той обаче можеше да се окаже достатъчен.

Спомни си болезненото притеснение на Пиндор за възможността да пропусне олимпиадата. *Всички ще бъдат там!* Джейк присви очи, докато се взираше в пирамидата. След като вниманието на целия град щеше да бъде насочено към стадиона, кой щеше да гледа в другата посока?

Това можеше да се окаже единственият му шанс. Трябваше да се промъкне там и да разкрие тайната, скрита в кристалното сърце на Кукулкан.

Думите на Марика обаче продължаваха да отекуват в главата му.

Огледай се два пъти, преди да направиш една крачка...

Ако се провалеше в този си опит, нямаше да има връщане назад. Сигурно щяха да го хвърлят в затвора или да го прогонят от града. Ами Кейди? Тя вероятно щеше да сподели съдбата му.

— Готов ли си? — попита Марика.

Джейк кимна.

Трябваше да бъде готов.

ТРЕТА ЧАСТ

16.

ДЕНЯТ НА ИГРИТЕ

Когато на следващата сутрин Джейк слезе по стълбите, видя, че Марика и баща ѝ вече са в дневната. Те се движеха като добре смазана машина: поставяха купички на масата, проверяваха с пръст дали шоколадът в каната е достатъчно топъл, режеха розов пълпеш на парчета. Балам прошепна нещо в ухото на Марика, в отговор момичето се ухили глуповато. Разсмя се, когато баща ѝ откри, че шоколадът е прекалено горещ и засмука опарения си пръст. Движенията им носеха белега на дълбока привързаност и любов. Това бе безгрижен и щастлив утринен танц, споделян от баща и дъщеря.

Джейк спря по средата на стълбището; припомни си подобна сутрин в имението Рейвънсгейт: как майка му помага на леля Матилда да изпържи яйцата и бекона, как баща му седи край масата по халат и чорапи, заровил нос в своите списания. Спомни си смеха, прегръдките и топлите усмивки.

— О, някой най-сетне се е накарал да се присъедини към нас!

Джейк се отърси от спомена и неохотно прогони образите на своите родители. Вдигна ръка за поздрав към бащата на Марика и продължи надолу по стълбите.

През нощта Джейк състави план, дълго време лежа в мрака, обмисляйки своите ходове и комбинации. Стегна се и се подготви за първата стъпка от замисъла, която изискваше известна доза актьорско майсторство.

Джейк прескочи последното стъпало, изохка от престорена болка и си придаде нещастно изражение на лицето. Изпитваше дълбоки угризения, че се налага да излъже Марика и баща ѝ, но нямаше друг избор. Закуцука към масата.

— Какво има? — попита го момичето.

Джейк се наведе и разтърка десния си крак.

— Като се събудих, кракът ми се схвана. И... и... — при тези думи той постави ръка на челото си. — Не мисля, че съм добре.

Балам отиде при него начаса, провери челото му, накара го да седне.

— Дай да видя крака ти. Ужилването от отровна опашка не е шега работа.

Джейк нави крачола на панталона си. Балам огледа зарасналата драскотина на прасеца му.

— Няма зачервяване. Няма оток — каза с облекчение възрастният мъж. — Изглежда добре. Явно отровата все пак е засегнала мускулите и е предизвикала този спазъм.

Джейк кимна. Прозвуча му логично и пасваше идеално на плановете му. Трябваше да остане самичък, докато всички останали са на стадиона, за да наблюдават голямата надпревара. След като останеше сам, щеше да се възползва от шанса си да проникне в големия храм.

— Мисля, че е най-добре да останеш още един ден в кулата — каза Балам. — Жалко, че ще пропуснеш олимпиадата.

Джейк си придаде изражение на разочарование.

— Ще полежа малко. Може вечерта да се почувствам по-добре и да отида на празненствата по случай равноденствието.

Марика докосна ръката на баща си.

— Татко, мога да остана с Джейк. Не бива да го оставяме сам. Ами ако се нуждае от нещо... или състоянието му се влоши.

Джейк се изправи на стола си.

— Не, ще се оправя. Настина. Ще бъда разочарован, ако пропуснеш олимпиадата. Ще се почувствам виновен.

Балам сбърчи чело. Преди да успее да отговори, тясната врата за прислугата се отвори. В стаята влезе нечия дребна фигурка. Беше Ба'чук, който едва носеше огромна купа в ръце.

— А, кашата... — възкликна Балам. — Остави я на масата, Ба'чук. Благодаря.

След което бащата на Марика отново насочи вниманието си към Джейк.

Докато Ба'чук оставяше купата на масата, на Марика изведнъж ѝ хрумна нещо.

— Какво ще кажеш Ба'чук да остане с теб, Джейк? Той и без друго няма да ходи на игрите. Така няма да се чувстваш виновен за нищо.

Преди Джейк да успее да отговори, Марика каза:

— Ба'чук, Джейк не се чувства добре. Имаш ли нещо против да останеш с него, докато ние се върнем от олимпиадата?

— Мога да го направя — отговори Ба'чук. Той впери в Джейк напрегнат поглед.

Джек се изправи. Определено не се нуждаеше от бавачка, не и от това момче с надвиснали вежди. Джейк не бе забравил предишните си подозрения относно това кой би могъл да остави отровната опашка в стаята му. Ба'чук би могъл да се прокрадне в спалнята с лекота.

Бащата на Марика каза:

— Ако има някакъв проблем, Ба'чук може да изтича долу до подземията на магистър Захур. Магистърът ще остане в кулата, за да се грижи за ловджийката Ливия.

Стомахът на Джейк се сви на топка. Планът му се разпаднаше пред очите му. Не само че щеше да бъде поверен на грижите на това странно момче, ами единственият друг човек, останал в кулата, щеше да бъде онзи, който бе позволил на отровната си опашка да избяга. Ако направеха нов опит да го убият?

Прецени бързо ситуацията. Може би щеше да има по-голям шанс, ако отидеше с тях на стадиона. Сред това гъмжило от хора и хаоса лесно можеше да се отдели от останалите и пак да се промъкне сам до храма на Кукулкан. Може би в крайна сметка щеше да успее да реализира плана си.

Джейк протегна десния си крак и направи няколко крачки из стаята.

— Мисля, че не е необходимо. Сега като се пораздвижих, чувствам крака си много по-добре. — Обиколи около масата, за да им покаже. — Може би да се излежавам цял ден, не е чак толкова добра идея. По-добре да се движа. Да поупражнявам крака си. И... аз също не бих искал да пропусна игрите.

— Сигурен ли си? — попита го колебливо бащата на Марика.

— Наистина се чувствам по-добре. Сигурно е било най-обикновен мускулен спазъм.

Лицето на Балам светна от задоволство.

— Тогава трябва да тръгнем по-рано. Ще вървим бавно. Но ако се умориш или кракът ти отново се схване...

Джейк кимна енергично.

— Ще ви кажа, обещавам.

— Тогава да си изядем кашата, да вземем знамената и да потегляме към стадиона.

Марика се подчини охотно и подаде на всеки по една димяща купичка топла каша, в която плуваха парченца сушени плодове, канелени люспи и мед.

Забравен от останалите, но очевидно разбрал, че присъствието му не е необходимо вече, Ба'чук се оттегли през тясната врата.

Джейк го наблюдаваше с периферното си зрение. Разчете изражението на лицето му — разочарование... и мъничко гняв.

Джейк бе доволен, че Ба'чук си отива.

— Яжте! — подкани ги весело Балам. — Очаква ни вълнуващ ден!

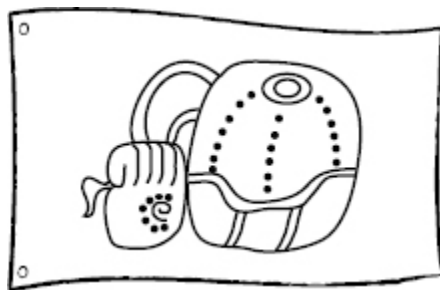
Улиците отвъд портите на замъка вече бяха изпълнени с народ. Множеството размахваше знамена, пееше, а някои дори танцуваха и образуваха малки шествия.

Марика дръпна Джейк настрани, когато покрай тях притича тумба деца, които надуваха хорни и биеха цимбали, преследвани от китайски копринен дракон, понесен от развеселени възрастни. Джейк разпозна хлапетата, беше ги видял да репетират край своята пагода преди два дни.

Колкото повече се отдалечаваха от замъка, толкова по-гъста ставаше тълпата. Задачата да достигне пирамидата тегнеше над Джейк. Той трябваше да намери подходящия момент за бягство. Само че множеството около него бе толкова гъсто.

Имаше и още нещо.

Веднага след като преминаха портите на замъка, Марика го хвана за ръка. Явно се боеше да не го изгуби или пък се опасяваше да не му прилошее случайно. Освен това момичето често поглеждаше към него. Лицето ѝ бе поруменяло от вълнение, докато слънцето танцуваше в очите ѝ. В другата си ръка Марика стискаше аленочервено знаменце с изобразен върху него маянски глиф.

Марика улови погледа му.

— Това е знамето на отбора на майте. Изгубихме предишната надпревара, но това не се е отразило на гордостта ни.

Магистър Осуин пуфтеше и хриптеше подире им.

— Трябваше да остана при Захур — оплака се английският монах на Балам. — Ако ловджийката умре, бих искал да извадя парченцата кръвен камък от тялото ѝ.

— Още първата нощ извадихме всички парчета, които видяхме — каза спокойно Балам. — Но тя продължава да отпада. Ако в нея са останали парченца от стрелата, те са прекалено малки, за да ги извадим, а и рискуваш да се отровиш, ако случайно докоснеш някое късче с голи ръце.

Балам потупа тежката кесия, която висеше на колана му.

— Взел съм кристала на Захур за разговори на далечни разстояния. Ако възникне проблем, ще ни уведоми. Дотогава нека не помрачаваме този прекрасен ден.

— Прав си — съгласи се Осуин и постави широката си длан върху закръгления си корем. — Пропуснах закуската, за да оставя място за вечерята в двореца на Тиберий. Римляните най-добре от всички ни знаят да пируват!

— Но първо трябва да спечелят — каза Балам с искрица надежда в гласа. — Шумерите ни победиха, без дори да загубят точка. Те са силен противник и са твърдо решени да спечелят Вечния факел за своето племе.

Групичката им вече бе достигнала края на града, а човешкият поток бе станал още по-гъст. Без да изпуска ръката на Марика, Джейк се понесе по течението, насочило се към северните градски порти.

От това място добре се виждаше градският стадион, който определено приличаше на римски колизей. Беше белосан целият, а тук-

там бе украсен със златен бронз, в резултат на което блестеше ослепително под лъчите на обедното слънце.

Стадионът бе построен върху масивни арки, подслонили огромни каменни фигури. Докато следваше тълпата, Джейк забеляза статуя на Зевс, подпрял се на една гръмотевица. Раменете му като че ли носеха тежестта на цялата горна трибуна на стадиона. Джейк зърна и друга статуя — Один, върховният бог в скандинавската митология. Предположи, че всяко едно от Изгубените племена е поставило тук свой символ, издялан от камък.

Продължиха да крачат към стадиона, когато някой извика:

— Хей! Ето къде сте!

Пиндор махаше с ръка и приближаваше към тях. Когато се присъедини към групичката им, Марика най-сетне пусна ръката на Джейк. Той изтри длан в елека си, почувства облекчение, че вече е свободен, но и мъничко разочарование. Ако се съди по изражението на Марика, тя бе държала ръката му не само от страх да не го изгуби в тълпата.

Тази мисъл го ободри и придаде повече лекота на стъпките му, но дневниците на неговите родители в джоба на елека му напомняха за дълга. Не биваше да се разсейва. Днес трябваше да влезе в храма.

Джейк погледна назад към града, сетне огледа множеството около себе си. Може би щеше да успее да избяга, след като влезне на стадиона. Там натискът на тълпата щеше да му предостави добра възможност да се измъкне.

— Сестра ти Катрин е вече вътре — каза Пиндор и привлече вниманието му.

Джейк кимна. Може би щеше да е най-добре да изчака, да поговори с Кейди, преди да се опита да избяга. Тя трябваше да знае какво възнамерява да направи. Може би дори щеше да му помогне.

Джейк извърна очи при последната мисъл — да, явно се чувстваше доста отчаян.

17.

ПРЕДВАРИТЕЛНА ИГРА

Джейк излезе от късия мрачен тунел и се озова на озарения от слънчевите лъчи стадион. Той вече кънтеше от възбудената глъчка на прииждащите зрители. По всички трибуни, разположени на три етажа една над друга, се вееха знамена. Те образуваха пъстроцветен килим около игралното поле, тъй като всяко племе бе заело определен сектор от стадиона. Дори външният ръб на върха на стадиона бе зает от накацали по него гигантски археоптерикси и техните ездачи от Народа на вятъра.

— Насам! — подкани ги Пиндор и задърпа Джейк след себе си. Марика забърза след тях.

Пиндор ги поведе към предните редове на римския сектор, където ги очакваха няколко празни места. Джейк и Марика се настаниха на първия ред. Двамата магистри седнаха зад тях и въздъхнаха щастливо, доволни, че няма да им се наложи скоро да стават.

Пиндор отказа да седне и застана край оградата, заобикаляща арената. Джейк и Марика се присъединиха към него.

В другия край на стадиона се подготвяха два отбора отиси, които хората тук наричаха бързоноги. Всички зверове бяха оседлани, а край тях се суетяха мъже и жени, проверяваха кожените ремъци и юзди. Отборът на римляните носеше широки бели пояси с извезана върху тях в червено гръмотевица на Зевс. От другата страна на арената бяха шумерите. Те носеха плътно прилепнали черни кърпи, които покриваха долната половина на лицата им. Вече се качваха по седлата.

— Скоро започва — каза Пиндор.

Марика погледна слънцето в небето и се съгласи.

— Наближава пладне в деня на равноденствието.

На стъпалото до тях внезапно застана центурион Гай. Той повика Джейк.

— Наредено ми е да те отведа при сестра ти преди началото на олимпиадата.

Джейк знаеше, че викингите са заели места в съседния сектор. Размахваха морскосини знамена със сребърно око в средата.

Джейк последва едрият мъж по тесните стълби. Докато вървяха по пътеката край арената, под краката им хрущеше пясък. На другия край на сектора, зает от викингите, Джейк забеляза група по-големи момичета с рогати шлемове, зелени туники и зелени бричове.

Когато Гай приближи към тях, някои от момичетата изпънаха туниките си или сведоха глави и зашепнаха нещо, сочейки към високия, широкоплещест войник. Джейк се огледа за Кейди.

След миг групата момичета се раздели пред центуриона и Джейк я видя. Кейди се бе облегнала на стената край един от входовете. До нея стоеше един от римските ездачи, подпрял се с ръка на стената. Беше се привел напред сякаш се канеше да я целуне.

— Херонид! — изрева Гай.

Братът на Пиндор се обърна и застана мирно. Гай посочи входа.

— Не трябва ли да се погрижиш за твоето животно, вместо да се опитваш да завъртиш главата на тази млада жена?

— Не... тоест, да, центурион Гай.

— Тогава предлагам да се заемеш със задълженията си.

Херонид удари гърдите си с юмрук, обърна се и се отдалечи. Кейди се изправи. В ръката си държеше навито около дръжката знаме, вероятно подарък от Херонид. Тя поне прояви благоприличието да се изчерви, когато се присъедини към тях.

Джейк поклати глава. *Нищо не се променя.* Дори в този необикновен свят, Кейди вече излизаше с капитана на футболния отбор.

— Джейк — поздрави го тя и пристъпи по-близо. — Чух, че те е ужилило нещо. Добре ли...

Той я прекъсна.

— Няма време за обяснения. Мисля, че някой се опита да ме убие. Постави гигантски скорпион в леглото ми.

Очите ѝ се облециха от учудване, цялата се напрегна.

— Какво? — Вкопчи се в ръкава на ризата му. — Какво се е случило?

Той превключи на английски.

— Дълга история... с много бели петна. Нуждая се от помощта ти.

— Какво трябва да направя?

— След като всички са тук, на стадиона, това е най-добрата — и вероятно единствената — възможност да се промъкна в онази пирамида и да я поогледам. Трябва ми нещо, което да им отвлече вниманието. Някаква суматоха. Каквото и да е, стига да ми позволи да се измъкна незабелязано.

— Добре.

— Какво добре?

Тя кимна.

— Аз и моите момичета ще измислим нещо.

— Твоите момичета?

Джейк погледна към шумната група викингски момичета. Едва сега забеляза, че всичките носят френски плитки.

— Какво ще...

Тя го прекъсна с жест.

— Не съм сигурна още. Но гледай да не пропуснеш сигнала ми, после действай.

Преди Джейк да зададе следващия си въпрос, прозвуча гонг, последван от биене на барабани.

Центурион Гай дойде при тях.

— Най-добре да се върнете по местата си. Олимпиадата започва.

След като се присъедини към Пиндор и Марика, Джейк загледа с интерес как двата отбора оформят редици в противоположните краища на полето. Всеки отбор се състоеше от седем играчи. Големите гуцери пръхтяха и протягаха дългите си вратове. Ездачите си подвикваха последни инструкции. Тълпата се смълча в очакване. Джейк почувства ритъма на четирите огромни барабана — по един във всеки ъгъл на стадиона — да го удря в гърдите.

Пиндор се надвеси над оградата. Марика захапа пръст.

Приятелите му бяха направили опит да му обяснят правилата на играта, но Джейк почти не им бе обърнал внимание. Разбра само, че тази първа част от олимпиадата се нарича предварителна игра.

Прозвуча рог, който изсвири една-единствена нота и от най-високия сектор на стадиона излетя могъщ археоптерикс. Той пусна

върху покритото с пясък игрално поле пурпурна топка с размерите на тиква.

Това, което последва, приличаше на хаос, лавина от хора и животни се устреми към топката, но в движенията им сигурно имаше някаква стратегия.

— О, не! — простена Пиндор. — Ще направят гамбита на протакането, не вижда ли Херон!

Откъм секторите на шумерите и техните поддръжници се разнесоха гръмогласни възгласи на одобрение. Феновете им развяха знамената като луди. Римляните на свой ред започнаха да охкат и пъшкат.

Пиндор обаче продължаваше със същия ентузиазъм.

— Това е само предварителна игра! Ще определи кой ще играе първи с топката — явно шумерите! Съвсем не е краят на играта, а само началото.

Римляните обаче не се представиха по-добре и когато започна същинската игра.

— Виж онзи отляво! — извика Пиндор. — Ще пресече паса!

Пиндор отново показва, че знае какво говори. Херонид хвърли топката, но тя се озова в ръцете на противника. Шумерът слаломира между двама римляни, използва ръцете си като бутала и изстреля топката във вратата на римляните. Над римския сектор се понесоха стенания.

Пиндор седна на мястото си, докато двата отбора се прегрупират.

— Защо никой не ме слуша?

— Защото не могат да те чуят — отвърна му Марика, която също седна на мястото си заедно с Джейк.

Пиндор кръстоса ръце. Може да не се чувстваше комфортно в компанията на големите гуцери заради онзи отдавнашен инцидент, но определено разбираше стратегията и развитието на играта. Вероятно по-добре от брат си. Това обаче не бе в състояние да му осигури място в отбора.

Тримата седяха мълчаливо, потънали в лошо настроение, когато Джейк долови приглушен дрезгав глас:

— *Магистър Балам, чувате ли ме...*

Извърна се на мястото си. Бащата на Марика бръкна в кесията, която висеше на колана му. Дръпна връвчицата и извади малката

рамка, в която държеше парчето зелен кристал в нещо като сребриста паяжина.

— *Магистър Балам...* — този път гласът прозвуча по-настоятелно.

Балам и Осуин се приведоха към кристала. Новата поза на телата им позволи на Джейк да чува по-добре.

Той се изправи на мястото си и се престори, че не подслушва, но Марика се пресегна и го хвана за ръка. Обаждането бе от магистър Захур. И двамата напрегнаха слуха, не искаха да пропуснат нито дума.

— Чувам те, Захур. Какво има?

— Ловджийката Ливия. През последните няколко минути изпадна в бяс, мята се в леглото, стене... Буйства ужасно. Между стоновите изрича някакви неразбираеми звуци, дави се, думите къкрят в устата ѝ като прегрята купичка каша. Бълнува, вкопчава се в мен сякаш се опитва да каже нещо, но не успява да се измъкне от сенките, които са я обладали.

Осуин измърмори недоволно:

— Казах ти, че трябва да настояваме по-категорично за изваждането на онези парченца от стрелата.

Захур не го чу и продължи:

— Като че ли съзнава, че смъртта ѝ приближава, но се бори до последен дъх, за да ни каже това, което знае.

Последните думи пронизаха болезнено Джейк. Той си спомни как Ливия лежеше, положила глава в скута му, спомни си и сините ѝ очи, които толкова приличаха на тези на майка му. Все още се чувстваше обвързан с нея — и заради пролятата кръв, и заради клетвата, която бе дал.

Балам докосна кристала:

— Захур, нищо повече ли не можеш да направиш?

— Не. Всичко свърши. Смъртта ѝ бързо приближава.

Осуин се изправи и бутна неволно Джейк по гърба.

— Край. Връщам се в Калакрис.

Балам кимна и заговори на кристала:

— Двамата с Осуин идваме при теб, Захур. Не зная какво друго можем да направим, но ще ти предложим подкрепата си и ще останем край смъртния ѝ одър. Тя няма да оздравее, освен ако тези парченца от

кръвния камък не бъдат извадени по някакъв чудодееен начин от тялото ѝ.

— Разбирам.

Балам сложи край на разговора и прибра кристала в кесията си. Наведе се и прегърна Джейк и Марика.

— Трябва да се върна в Калакрис — каза той.

— Но, татко...

Баща ѝ се изправи.

— Останете и се забавлявайте на олимпиадата. Ще се опитам да се присъединя към вас за пиршеството в двореца на Тиберий. — Той махна с ръка на Гай. — Центурион, ще бъдете ли така любезен да наглеждате дъщеря ми и младия Джейк? И да ги придружите след игрите?

— Разбира се, магистре. За мен ще бъде чест.

— Татко... — Марика се опита отново да привлече вниманието му, но баща ѝ вече се отдалечаваше заедно с Осуин.

Центурион Гай зае едно от местата зад Джейк и Марика.

Откъм игралното поле прозвуча рог и ездачите се качиха по седлата си в очакване да започне втората четвъртина на мача.

Пиндор отново скочи на крака. Той единствен сред римляните проявяваше такъв ентузиазъм. Джейк се опита да се присъедини към него край оградата, но Марика го улови за ръката, дръпна го да седне и се приведе към него:

— Чу ли какво каза баща ми?

Джейк се намръщи, но отвърна:

— Нещата не отиват на добре.

— Не, не това. Онова, което каза накрая. Когато баща ми спомена, че единствената надежда на Ливия е да се случи чудо. Че ако парченцата от кръвния камък изчезнат, тя може да оживее?

Погледът ѝ пронизваше Джейк, но той продължаваше да не разбира какво се опитва да му каже. Тя прочете недоумението, изписано на лицето му и въздъхна.

— Твоите *ба-тери* и *електро-чество*. Те унищожиха рубинения кристал в Астромикона.

Джейк примигна, опитвайки се да улови насоката на мислите ѝ. Спомни си как червеният кристал с размери на гъше яйце се бе смалявал, смалявал, докато накрая изчезна съвсем. Но си спомни и

пораженията, които бе нанесъл преди това: разтопения бронзов плот, обгорения камък.

Марика се приближи още повече до Джейк.

— Можеш ли да насочиш силата си към тялото ѝ и да накараш парченцата от кръвния камък да изчезнат?

— Може би. — Джейк разсъждаваше трескаво. Какво би станало, ако пусне ток през раната на ловджийката? Отново си спомни дупката в бронза. — Но това би могло да я убие.

— И без друго ще умре.

Дори да беше така, Джейк не искаше той да бъде причината за нейната смърт. Ами ако нещо се обърка?

— Можем поне да кажем на баща ми — настоя Марика. — Нека той вземе решението.

Джейк се поколеба. След като магистър Балам научеше, че Астромикона е бил на ръба на катастрофата, той можеше да се сбогува с всяка надежда да посети пирамидата. Но можеше ли да позволи някой да умре, за да опази тайната си? Освен това бе дал клетва. Ако съществуваше дори най-нищожният шанс да спаси живота на ловджийката...

Марика видя решителността, изписала се на лицето му.

— Значи, ще кажем на баща ми.

Джейк кимна. Двамата се изправиха едновременно и заслизаха надолу по пътеката, когато една широка длан се стовари върху рамото му. Джейк се обърна и видя центурион Гай. Другата ръка на римлянина държеше Марика.

— Няма да ходите никъде — каза Гай и ги побутна обратно към местата им.

Марика погледна въпросително Джейк.

Какво ще правим сега?

18.

БЯГСТВО ПРЕЗ ГРАДА

Джейк усещаше погледа на центуриона — очите на римлянина пронизваха гърба му, докато се опитваше да измисли начин да се измъкне. Гай нямаше да се остави да бъде заблуден лесно. На всичко отгоре, мачът се превърна в истински разгром за римляните.

В този миг внезапно прозвуча хор от гласове.

— Хайде! Всички на крака! Няма да приемем загуба сега!

Джейк се подчини, но не защото се почувства длъжен да го направи, а защото бе обзет от леденостуден ужас. Застана до Пиндор край оградата и насочи погледа си към противоположния край на игрището.

О, не...

Група викингски момичета се бяха строили в редица. Както се опасяваше Джейк, Кейди бе застанала най-отпред. Беше вдигнала единия си крак и протегнала ръце в мажоретна позиция, известна като „Хай V“. Момичетата пред нея бяха заели същата поза.

Кейди размаха ръце и ги насочи към тълпата.

— Римляни, в атака! В атака! — Даде знак на останалите мажоретки да подемат виковете ѝ, докато тя самата застана по-близо до трибуните и започна да скандира. — Покажете римски дух! — Махаше ръце нагоре-надолу в синхрон с думите, подканяйки зрителите да я последват. — Римляни, в атака! В атака!

Погледът на Кейди среща този на Джейк и се впи в него. Той разбра. Някой трябваше да започне. Джейк се покашля и при следващия призив се присъедини към мажоретките:

— Римляни, в атака! В атака!

Смушка с лакът Пиндор, който неохотно поде скандиранията. Марика се присъедини към тях само след миг. Примерът им постепенно бе последван от целия сектор зад тях.

— Тропнете с крак! — викаше Кейди. — Не отстъпвайте пак! Римляни, в атака! В атака! — Тя и викингските момичета тропваха с крака в края на всяка строфа.

Този път на Джейк не се наложи да дава тон. За броени секунди целият сектор прокърнтя от тропане с крака. Зрителите скочиха от местата си и закрепяха заедно с Кейди.

Тя ги насърчи, като започна да пляска с ръце над главата си.

Усилията ѝ започнаха да дават резултат. Окрилен от възгласите по трибуните, римският отбор на терена започна да се бори с настървение за всяка топка. Херонид се хвърли от седлото си и улови един зле насочен пас. Приземи се на седлото си с топката под мишница, а отборът му се събра плътно около него и всички заедно атакуваха слабо място в защитата на шумерите. Херонид запрати топката. Тя се изви високо, облиза пръстите на един шумерски защитник и премина през обръча, без да го докосне.

Целият сектор около Джейк избухна в див възторг. Наелектризирана от възгласите на мажоретките, тълпата се втурна надолу към оградата.

А долу Кейди посочи с ръка към Джейк, после нагоре към небето. Пригответи се да тръгваш, гласеше мълчаливото ѝ послание.

С другата си ръка даде знак на своите мажоретки. Момичета се отдалечиха едно от друго и образуваха линия по протежение на половината игрално поле.

— Право в коша! — извика Кейди. — Искаме още! Искаме още! Римляни, в атака! В атака!

По неин сигнал момичетата започнаха да приклякат и да се изправят едно след друго. Това се повтаряше по цялата дължина на тяхната редица. Джейк се досети, че изпълняват Вълната. Десният край на сектора, зает от викингите, поде вълната — зрителите скачаха от местата си с вик, после сядаха отново. Кейди подкани сектора на Джейк да последва примера ѝ.

— Хайде, римляни! Покажете настроение! — Тя също приклепна и скочи в синхрон със своите мажоретки. — На крака станете... или поражението приежете!

При следващата вълна възбудените римляни се включиха енергично и предадоха към съседните сектори. Възгласите продължиха, а вълната обикаляше редиците на римляните и викингите, съпроводена от енергичните им викове.

Джейк погледна назад. Гай бе плътно заобиколен от други римляни, които го принуждаваха да става и да сяда с всяка вълна.

Джейк се обърна към Марика.

— Пригответи се! На следващата вълна!

— Какво?

Джейк я улови за лакътя, двамата се снижиха и точно когато вълната се издигна около тях, започнаха да се промъкват по редицата. Марика улови Пиндор за тогата и го принуди да ги последва.

Той извика недоволно.

— Млъкни! И тичай! — подкани го Марика.

Тримата заедно хукнаха към тунела, който водеше към изхода, едва успяваха да си проправят път сред хората, които продължаваха да прииждат от горните редове.

Продължиха тичешком през тунела. Пиндор бягаше редом с тях, но често хвърляше поглед назад.

— Къде отиваме? — извика той на Джейк и Марика.

— В Калакрис! — отвърна му момичето.

— Какво? Защо?

Излязоха от стадиона и хукнаха по калдъръмената улица, която водеше към града. Пиндор забави крачка, когато до ушите му долетя мощен възглас откъм сектора на римляните.

— Марика Балам! Джейкъб Ренсъм! Пиндор Тиберий! Върнете се веднага! — извика Гай и гласът му прокълтя в тунела.

Джейк и Марика затичаха още по-бързо, но Пиндор ги изпревари с дългите си крака. Свиха зад ъгъла и се озоваха на площад, изпълнен с колесници и фургони.

— Насам! — извика Пиндор пред тях. Спря пред двуколка, теглена от динозавър-джудже. Скочи в нея и махна на Джейк да се качи при него, а на Марика да отиде при стълба, за който бяха вързани поводите. — Можеш ли да ги отвържеш?

Марика бързо се справи със задачата, след което се присъедини към Джейк и Пиндор в колесницата.

Пиндор плясна динозавъра по хълбоците, за да го накара да потегли.

— Дий! Мърдай, шишко!

Пиндор плясна с камшика във въздуха и животното протегна врат ниско към земята и се затътри по-бързо. Колесницата затрака заплашително и Джейк успя да запази равновесие като разкрачи леко крака и ги присви в коленете.

— Дий!

Колесницата набра още скорост и прелетя през градските порти. Пиндор може да чувстваше известно неудобство в компанията на големите гущери, но определено умееше да управлява колесница.

Главната улица бе полупразна, така че не се наложи да намали скоростта. Сградите прелитаха от двете им страни като на ускорен кадър.

— И защо бягаме от центурион Гай? — попита Пиндор и погледна Марика.

— За да помогнем на ловджийката Ливия.

— Какво?

Марика му обясни набързо какво възнамеряват да направят. Тя завърши с думите:

— Заемането на колесницата беше добра идея, браво, Пиндор. Може дори да успеем да настигнем баща ми и магистър Осуин.

Въпреки комплимента, който получи, Пиндор пребледня целият. Ръцете му, които до този момент държаха уверено поводите, сега охлабиха контрола си върху тях. Закачиха странично една пазарска сергия и изстреляха във въздуха фонтан от бодливи пъпешки.

— Мислех си, че сме загазили! Че бягаме, за да отгървем кожата си! Но, не! Всичко това било заради щурата идея да използваме *на-ука*, за да излекуваме ловджийката Ливия. В името на Юпитер, това е чиста лудост!

Марика изсумтя.

— Да оставим баща ми да реши, Пин! Просто карай! — нареди му тя и посочи към замъка.

В колесницата настана неловко мълчание. Джейк осъзнаваше, че причината се крие най-вече в обстоятелството, че и тримата са уплашени — и заради това, което се канеха да направят, и заради онова, което вече бяха направили. Ако Пиндор се окажеше прав и от идеята им не излезеше нищо, щяха да загазят много, много сериозно.

Ако планът им претърпеше провал, Джейк щеше да изгуби шансовете си да влезе в пирамидата. Но той не можеше да позволи ловджийката Ливия да умре, защото не е опитал да направи всичко по силите си. Знаеше, че баща му и майка му биха постъпили по същия начин. Кейди, на свой ред, също бе положила доста усилия, за да му

помогне да избяга. Тя щеше да се ядоса, когато научеше, че така и не е стигнал до пирамидата.

Но Джейк нямаше друг избор.

— Бързо! — подкани ги Марика, когато нахлуха в кулата, за да спасят ловджийката. — Сигурно всички са се събрали долу в подземията.

Тя се втурна по стълбите, като взимаше по две стъпала наведнъж. Джейк споделяше тревогата ѝ. Ами ако бяха закъснели? На лицето на Марика бяха изписани страх и чувство за вина — трябваше да се сети за тази възможност много по-рано.

Подземията бяха разположени по-дълбоко, отколкото бе очаквал Джейк. Марика подмина две площадки с врати, но продължи да слиза надолу. Сивият камък бе почернял около витите стълби, вероятно опушен от стар пожар, пречистил долните нива на кулата от присъствието на Калверум Рекс.

— Ей там, отпред — прошепна Марика, останала без дъх, и посочи мястото, където стълбите завършваха пред една откритата врата.

Тя стигна първа до вратата, почука силно и извика:

— Магистър Захур! Татко!

Джейк и Пиндор я настигнаха. Единствената светлина в коридорчето идваше от чифт железни свещници от двете страни на вратата. Почукването на Марика бе накарало вратата да се отвори по-широко.

Джейк надникна вътре и видя други стълби, които да водят към по-долно ниво. Слабата светлина от свещниците отвън му позволи да види, че там има нещо като дневна. Джейк успя да различи в сумрака очертанията на стол и маса.

— Магистър Захур? — извика отново Марика, този път с по-неуверен глас.

Отново тишина.

— Може би са слезли в най-дълбоката част на подземията — предположи Пиндор. — Чувал съм, че там долу има истински лабиринт.

При тези думи Марика направи крачка напред, движеше се бавно, но страхът ѝ за живота на Ливия я теглеше напред.

Джейк я следваше по петите.

— Може да са я пренесли на друго място. У вас или в Астромикона.

Или може би Ливия е вече мъртва.

Когато стигнаха дневната, чуха слабо стенание. Там долу имаше някой.

— Намерете светлина — каза Марика.

Пиндор започна да търси по протежение на стената, разположена по-близо до стълбите, Джейк направи същото по срещуположната стена.

— Намерих един свещник — каза Пиндор.

Когато приятелят му драсна с нокът по кристала, Джейк чу нещо като *дзън, дзън...* звук, който напомняше на звън на стъклени чаши. Не се случи нищо друго. Ръката на Джейк докосна друг свещник. Намери опипом кристала и го почука.

Нищо.

... дзън, дзън, дзън...

— Не става — каза Пиндор.

Вниманието на Джейк бе привлечено от тропот на ботуши. Изведнъж вратата, която водеше към стълбището, се затвори с трясък. Светлината, която проникваше от коридора, изчезна и тримата се озоваха в непрогледен мрак.

— Ей! — извика Пиндор, който се блъсна в Джейк. — Ние сме тук!

Джейк го хвана за ръката:

— Тихо!

Марика, която се намираше на няколко крачки от тях, изпищя уплашено.

Пиндор се опита да се освободи от ръката на Джейк.

— Какво...

Джейк го стисна още по-силно, за да го накара да замълчи.

Тогава отново чу същия звук. Слабо жужене, наподобяващо полета на хиляди пчели. Джейк разпозна този звук. Беше го чул посред нощ. Отровна опашка. Това бе един от онези летящи скорпиони. След

това над главата му прозвуча познатото тракане на щипки, сякаш нещо пълзеше по тавана. Още един скорпион!

— Марика! — прошепна Джейк. — Ела тук!

Той побутна Пиндор към стълбите.

— Опитай да отвориш вратата.

Докато Марика пристъпяше бавно към Джейк, жуженето в мрака се усили. Джейк си спомни думите на Захур относно липсващия скорпион, озовал се в стаята му — той бил един от шест.

Жуженето се усили, към първия скорпион се присъединиха и останалите и заляха в смъртоносен хор.

Джейк подскочи, когато Марика се блъсна в него.

— Отровни опашки! — прошепна тя в ухото му.

Някой бе пуснал летящите скорпиони на свобода.

Пиндор прошепна изплашено от върха на стълбите:

— Заключено е!

Джейк и Марика отстъпиха назад, по-далеч от тракащите щипки и жужащите крила. Пътят им навън бе отрязан, не разполагаха и с никакви оръжия.

19.

СМЪРТОНОСЕН КАПАН

Марика и Джейк се оттеглиха към вратата и изкачиха трите стъпала, които водеха към изхода. Пиндор, който стоеше край заключената врата, се запрепъва в мрака, за да се присъедини към тях. Не можеха да избягат през вратата. Джейк замръзна неподвижен на стъпалата. Не искаше да се озове в капана на по-долното ниво, където отровните скорпиони летяха в мрака.

Нуждаеха се от оръжия... и от светлина.

Тогава си спомни. След суматохата, която бе предизвикал в Астромикона, бе прибрал фенерчето в джоба на панталоните си. Опита се да го откопчее, не успя и в раздражението си скъса копчето. То отхвъркна и прелетя през стаята.

Джейк извади фенерчето и го включи. Ярък лъч прониза тъмнината. Пиндор ахна от изненада и едва не падна по гръб.

Марика стисна здраво другата ръка на Джейк.

При появата на светлината жуженето и тракането престанаха.

— Трябва да намерим къде да се скрием — каза Джейк. — Място, където отровните опашки да не могат да ни намерят.

— Пиндор е прав, че тук долу е същински лабиринт — каза Марика. — Зад тази стая има много други помещения. Ако успеем да стигнем там...

Това означаваше да прекосят дневната.

Джейк преглътна с усилие. Джобното му фенерче хвърляше съвсем тънък лъч светлина. Сега заобикалящият ги мрак изглеждаше дори още по-черен. Когато лъчът обходи помещението, той забеляза сенки, които скачат в тъмнината и други, които треперят в нея. Явно светлината увеличаваше, а не намаляваше броя на скришните места.

Светлият лъч обаче наистина показа затворена врата, разположена точно срещу мястото, на което бяха застанали в момента. Трябваше да тичат, за да стигнат до нея. Това бе единственото им спасение. Ами ако беше заключена? Ако зад нея ги очакваше нещо по-

страшно от отровните опашки? Кой знае какви други ужасии криеше Захур в своите клетки?

Тогава Джейк долови тих стон. Беше забравил за стенанията, които бяха чули по-рано. Като че ли звукът идваше зад същата тази врата.

— Там има някого — прошепна Марика.

Това добра новина ли бе, или лоша?

Джейк рискува и слезе от стъпалата. Обходи с фенерчето около себе си. Огледа пода, масата, голите греди по тавана. Долови някакво движение сред железните вериги на свещника, провиснал от тавана. Една от тях се залюля и разкри черно тяло, вкопчено в нея.

Джейк освети летящия скорпион с фенерчето си. Когато светлината огря чудовището, то разпери крила и полетя с яростно жужене. Вдигна високо опашката си, която завършваше с остро жило. Раздразнен от светлината, скорпионът се втурна право срещу Джейк.

Момчето отскочи назад и се блъсна в Марика и Пиндор. Скорпионът уцели мястото, където бе стояло преди миг и... се разпиля на хиляди парченца като счупено стъкло.

Отровната му опашка се плъзна по пода и спря в основата на стъпалата.

След миг Пиндор излезе от вцепенението си и попита:

— Какво стана?

Джейк протегна ръка и побутна опашката с пръст. Беше твърда като камък и студена. Докосна я отново. Беше замръзнала, сякаш е била потопена в течен азот. Какво ли би могло да предизвика това?

— Твоята светлинна пръчка! — отговори Марика на неизречения му въпрос. Фенерчето на Джейк освети кристална ваза с цветя на масата. В един миг те бяха зелени и разцъфнали, в следващия — почерняха и се покриха със скреж. Вазата внезапно се пръсна и ледът се разпиля по масата.

— Твоята светлинна пръчка — повтори Марика. — Онази *батери*, която сложи вътре! Тя е същата от Астромикона.

Джейк се сети, че бе поставил батерията в бронзовото котле, издигнало се към машината заедно с парченцето син кристал, същият кристал, известен със способността си да охлажда. Джейк смяташе, че кристалът е бил погълнат от машината, но сега разбра какво се е случило.

Червено и зелено правят жълто.

— Батерията и кристалът са се съединили в едно! — Свойствата на кристала и енергията на батерията се бяха обединили неизвестно как и бяха създали лъч светлината, от който материята замръзваше.

Джейк понечи да повдигне дланта си към лъча, за да го тества, когато Марика сграбчи ръката му:

— Не! Недей!

Джейк свали ръка. Пръстите му можеха да измръзнат и да окапят. Насочи фенерчето пред себе си. Сега вече разполагаха с оръжие — поне докато издържеше батерията. Кой знаеше обаче колко живот ѝ остава?

— Стойте зад мен — нареди Джейк на Марика и Пиндор. — Трябва да стигнем до онази врата.

Той се насочи към нея като размахваше фенерчето наляво-надясно. Когато приближиха масата, чуха предупредително щракане на щипки. Джейк отстъпи крачка назад и изпод един от столовете изпълзя скорпион с високо вдигната опашка, от чието жило капеше отрова.

Джейк насочи лъча светлина към него. Краката му мигом замръзнаха, но инерцията плъзна тялото му напред по каменния под. Отровата на върха на опашката се бе превърнала в ледена висулка. Джейк му нанесе ритник от таекуондо и скорпионът отхвърча назад.

Момчето завъртя лъча около себе си.

Ако всичките пет скорпиона, останали в клетките на Захур, бяха излезли на свобода, това означаваше, че в стаята има още три, които пълзят някъде по пода или летят във въздуха. Две от чудовищата размахаха криле и ги нападнаха от различни посоки.

Джейк не можеше да спре и двете.

Насочи фенерчето към единия скорпион и се постара да задържи лъча достатъчно дълго върху него, за да го замрази. Жуженето на крилата спря напред полета и скорпионът падна като тежък камък върху масата. Краката му се счупиха, но тялото остана цяло и звярът заприлича на някаква зловеща пластика.

Джейк се опита да извърне лъча навреме, за да спре и втория скорпион, но тъкмо когато се обръщаше, Пиндор удари с юмрук и свали пикиращия скорпион на земята. Звярът се приземи по гръб,

размаха крака и задращи с щипки. Пиндор отскочи назад, а Джейк се втурна и размаза с пета мекия корем на скорпиона.

— Вратата! — извика той и посочи напред. Някъде в стаята ги очакваше още една отровна опашка.

Марика отвори. Помещението зад вратата приличаше на малка лечебница с легло, рафтове с наредени по тях стъкленици, маса, отрупана с навити на руло бинтове, ножици, бурканчета с гъсти мехлеми. В стаята се стелеше остра миризма, резултат вероятно от лекарствата, използвани тук.

Марика изпищя.

Джейк мигом видя причината. Ловджийката Ливия лежеше на леглото, завита с тънко одеяло. Беше бледа като призрак. Кожата ѝ блестеше със сребристо сияние, беше почти прозрачна на оскъдната светлина, която се процеждаше от миниатюрната лампа край леглото ѝ.

На гърдите ѝ бе кацнал последният скорпион. Отровната му опашка бе вдигната високо във въздуха, готова да нанесе своя удар. Джейк се побоя да насочи лъча от фенерчето си към звяра. Светлината му можеше да засегне и Ливия.

— Назад — каза Джейк и изключи фенерчето. Промъкна се между Марика и Пиндор и слезе по трите стъпала, които водеха към леглото. Трябваше да се приближи.

При появата им скорпионът застина като статуя, оглеждайки предпазливо новата заплаха. Единственото нещо, което се движеше, бяха черните му очи, разположени върху издължени стълбчета. Те се въртяха във всички посоки.

Джейк се нуждаеше от една стъпка, само от една стъпка, но беше прекалено късно.

Скорпионът изстреля опашката си напред като глава на атакуваща гърмяща змия. Насочи се право към врата на Ливия. Джейк протегна светкавично ръка и включи фенерчето. Върхът му бе на не повече от два сантиметра от жилото, когато то се заби във врата на ловджийката.

Марика ахна, но Джейк не помръдна. Скорпионът извади жилото, от чийто връх капеше отрова. Пропълзя назад, опитвайки се да избяга от вледеняващото докосване на светлината. Джейк обаче извърна китката си и насочи лъча право в очите на скорпиона. Краката му се разтърсиха конвулсивно. Щипките му се забиха в одеялото.

Сетне скорпионът потрепери за последно и се строполи като марионетка, чиито конци са били прерязани.

Мозъкът му бе превърнат в бучка лед.

Джейк потръпна, но избута скорпиона встрани от ловджийката. Марика се втурна към нея. Пиндор също се присъедини към тях, но преди това смаза с крака отровната опашка, за да се увери, че е мъртва.

— То я ужили! — простена Марика.

Джейк изключи фенерчето и се наведе над жената в леглото. По врата ѝ се стичаше тънка струйка кръв, но съвсем бавно — капчица след капчица. Жилото не бе засегнало жизненоважен орган. Трябваше да я превържат и щеше да оздравее.

— Отровата ще я убие след секунди — каза Марика.

Джейк наблюдаваше как гърдите на Ливия се надигат и отпускат под одеялото.

— Може би не, Марика. Направих единственото възможно нещо. Замразих първо върха на опашката му. Ако имаме късмет отровата ще се е превърнала в лед и ще е останала в жилото.

Слаба надежда проблесна в очите на Марика.

— Ще разберем всеки момент.

Тримата застинаха в мълчаливо очакване. Джейк използва времето, за да притисне лекичко парче плат към раната на врата на Ливия, но кръвта и без друго се бе съсирила. След три минути лицето на Марика светна, когато погледна Джейк.

Гърдите на Ливия продължаваха да се вдигат и спускат, вярно, едва-едва, но в същия ритъм както преди атаката на скорпиона.

— Мисля, че ще оживее — каза Марика.

Пиндор, гласът на практичния разум в тяхната компания, попари надеждите ѝ.

— Може да не е била отровена от ужилването, но парченцата от кръвния камък все още са в нея.

Сякаш за да потвърди думите му, ловджийката издаде тих стон. Едната ѝ ръка потръпна конвулсивно и събори лампата от нощната масичка. Изведнъж изпадна в див, френетичен транс. Отвори широко очи, но в тях не се виждаха зеници. Показа се единствено бялото на очите ѝ.

— Трябва да ѝ помогнем! Но какво да направим? — Марика огледа стаята, беше объркана и безпомощна. — Къде е магистър

Захур? Къде са баща ми и магистър Осуин?

Джейк поклати глава. Не бяха открили следа от нито един от тримата магистри.

— Може да не са пристигнали още.

В гласа на Марика се прокрадна истерична нотка.

— Дори да бяха вървели пеша, трябваше да ги видим от колесницата.

— Не, мисля, че са били тук — каза Пиндор. Той приклепна и вдигна лампата, която Ливия бе съборила. Бръкна под леглото и извади нещо. В ръката си държеше парче дърво, което приличаше на диригентска палка. Кристалният му връх отразяваше светлината на лампата. Джейк го позна. Бащата на Марика бе използвал тази пръчица, за да докосне кръвния камък и да го очисти от злото.

— Пръчката, с която татко гаси свещниците! — възкликна Марика.

Значи баща ѝ е бил тук.

Марика грабна пръчицата от ръката на Пиндор и я притисна до гърдите си. Завъртя се в кръг, сякаш очакваше баща ѝ да се появи изневиделица пред нея. Беше на крачка, съвсем малка крачка, от това да изпадне в паника.

Джейк се опита да я успокои.

— Това, че пръчицата е тук, не може да ни каже какво всъщност се е случило. Може да са отишли на друго място. — Спря се навреме, преди да добави — Освен това, не намерихме тела.

— Кой тогава е заложил този капан? Кой ни заключи тук? — попита Марика.

— Може би Захур — предположи Пиндор. — Тези остроопашати зверове бяха негови. Освен това той повика баща ти. Може би е искал да го подмами тук, докато всички гледат олимпиадата.

Марика поклати глава, не ѝ се вярваше, но нито отрече достатъчно енергично, нито смъмри Пиндор за изказаното съмнение. Също като Джейк и тя бе изпълнена с подозрения. Пръстите ѝ продължаваха да стискат пръчицата на баща ѝ.

В съседната стая остро изскърцаха панти, сякаш кост стържеше върху кост. Всички замръзнаха. Някой идваше.

— Останете тук — прошепна Джейк.

Той отиде до вратата и надникна в тъмната стая. В сумрака успя да забележи малка странична врата, която се отвори бавно. Някой действаше предпазливо, може би искаше да провери дали тримата са вече мъртви.

Джейк влезе в дневната.

През тясната врата, досущ като онази в покоите на Балам, се появи сянка. Дали това не бе някой от магистрите? Дори да беше така, Джейк не знаеше как да постъпи. На кого да се довери?

Вратата се отвори по-широко и непознатият влезе в стаята. Дребничката му фигура издаде самоличността му.

— Ба'чук — прошепна Джейк.

Момчето от племето ур застина на място. Изглеждаше готово всеки момент да хукне. Джейк можеше да си представи уплахата му, като чу името си в тъмнината. Включи фенерчето си, но го насочи към пода.

Ба'чук се изправи, но остана нащрек.

Марика се появи до Джейк.

— Ба'чук — повика го тя.

Дойде и Пиндор.

— Слава на Аполон! Ето как ще се измъкнем от този капан!

Джейк продължаваше да държи фенерчето си включено. Кой казва, че можем да се доверим на Ба'чук?

Марика не хранеше подобни съмнения. Тя се втурна и прегърна силно Ба'чук.

— Какво правиш тук?

Той се освободи от прегръдката и запристъпя от крак на крак.

— Видях нещо... нещо странно да излита от подземията. Дойдох да проверя дали всичко е наред у магистър Захур.

— Нищо не е наред — промърмори Пиндор.

Марика понечи да му обясни, но Джейк я прекъсна.

— Как изглеждаше това странно нещо?

— Беше направено от сенки.

— Какво имаш предвид? — попита го Марика.

Ба'чук се разтрепери целият.

— Нямаше форма. Раменете му бяха обгърнати в сенки, които го следваха като шлейф. Където минеше, факлите угасваха, погълнати от неговите сенки.

Джейк обгърна с поглед тъмната стая. Нищо чудно, че не бяха успели да запалят светлината в кристалите.

— Видях едно-единствено нещо да блести. — Ба'чук докосна гърлото си, сякаш искаше да покаже, че става въпрос за брошка, с която се закопчава плащ. — Но то блестеше само защото беше по-черно от сенките, които го заобикаляха.

Джейк разпозна описанието.

— Кръвен камък!

— Втурна се в замъка и се изгуби, погълнат от сенките. — Ба'чук поклати глава, сякаш за да покаже, че няма представа къде е отишъл непознатият след това.

— Виждал ли си баща ми? Или магистър Осуин? — попита го Марика. Тревогата в гласа ѝ кълтеше като камбанен звън.

Ба'чук сбърчи чело.

— Не, само сутринта.

Марика изглеждаше съсипана.

— Какво ще правим? — попита Пиндор. — На кого ще кажем? Магистрите ги няма. И тримата! Всички останали са на олимпиадата.

От леглото на Ливия долетя немощно стенание. Прозвуча така, сякаш идваше от много далеч, сякаш Ливия се отдалечаваше от тях и пресичаше онази граница, която те не можеха да преминат.

— Не можем да оставим Ливия — каза Марика. — Трябва да се опитаме да я спасим. Може да е видяла нещо.

Джейк се съмняваше в това, но в бръчиците около очите на Марика прочете страх за съдбата на баща ѝ. Той огледа Ливия. Нямахше да изкара дълго. Може би час, а може би дори по-малко. Трябваше да опита нещо.

Джейк кимна, по-скоро на себе си, отколкото на останалите.

— Да се опитаме да неутрализираме кръвния камък в нея.

Очакваше да чуе възражения, но Пиндор го изненада.

— Какво искаш да направим?

Джейк мислеше трескаво. Пиндор имаше дълги крака и можеше да тича по-бързо от него.

— Ба'чук, можеш ли да отведеш Пиндор до Астромикона като използвате задните стълби? Не искаме никой да ви види.

Ба'чук кимна.

— Пин, искам да вземеш айпода на Кейди, който магистрите разглобиха.

— Имаш предвид уреда ѝ за разговори?

— Именно. Донеси всичко тук.

Пиндор кимна, обърна се и тръгна с Ба'чук.

Джейк и Марика седнаха на края на леглото. Очакването бе мъчително. Той впери поглед в пода, но по едно време ръката на Марика се озова в неговата.

— Той е добре — тихо рече Джейк.

Нямаше предвид Пиндор.

Марика се взираше в сумрака, съсипана от страх и скръб.

— Само той ми остана.

Джейк стисна ръката ѝ, болката, която тя изпитваше, му бе позната прекалено добре. Загубата на майка или на баща причинява болка, която никога не отминава.

20. ВИЖДАМ ТЕ...

Защо се бавят толкова?

Джейк крачеше напред-назад из стаята. След като прекараха повече от петнайсет минути седнали на леглото, Марика изведнъж стана и помоли да вземе лампата. Джейк също се изправи с радост. Напрежението се трупаше в него като вода в язовир, чиято стена заплашва да поддаде. Затова крачеше в мрака, в който единственият звук бе дрезгавото дишане на ловджийката. Марика тършуваше в съседната стая и на Джейк му се стори, че я чува да си говори сама.

След пет минути, които му се сториха цяла вечност, тя се върна с лампата. Беше преbledняла. В другата си ръка държеше едно от устройствата за разговори на далечно разстояние. Зеленият кристал лежеше в рамката си, заобиколен от паяжина от тънки сребристи влакна. Едва сега Джейк откри сходство между това устройство и капана за сънища на американските индианци. Капанът за сънища се изработваше от върбова клонка, която се свиваше на обръч, вързан със сухожилия и се украсяваше с пера и камъчета.

Марика вдигна устройството, което държеше в ръка.

— Намерих колекцията от говорители на магистър Захур. Този е за връзка с татко. Никой не ми отговори. Захур има и други говорители. Опитах ги до един. — Тя поклати глава. — Всички са на олимпиадата.

Джейк разбра ситуацията. Повечето хора сигурно са оставили говорителите си у дома. Само че през главата му мина по-тревожна мисъл.

— Или устройствата не работят — каза той. — Също като факлите и лампите. Ба'чук спомена, че човекът сянка отнел алхимията от светлинните кристали. Може същото да се е случило и с кристалите, използвани за разговори на далечни разстояния.

Марика сведе поглед към говорителя в ръката си. Седна отчаяно на леглото. Докосна с пръст изумрудения кристал в центъра на устройството, сякаш търсеше някаква връзка с баща си.

— Никой не разбира същността на тези кристали — прошепна тя. — Не и в самата ѝ дълбочина.

Джейк седна до нея, тъй като знаеше, че момичето има нужда да си поговори с някого.

Марика го погледна с тъжна, крива усмивка, а очите ѝ продължаваха да са изпълнени с тревога.

— Тези кристали крият толкова много загадки.

— Като например?

Тя сведе поглед към изумрудения кристал, вплетен в сребрилата паяжина.

— В редки случаи от камъните се разнасят непознати гласове, които шепнат като призраци. Понякога изричат дума, друг пък половин изречение. Магистрите твърдят, че това са изкривявания в резултат на сблъсъка на вълните със скалите около долината. Но баща ми смята, че това може да са послания, които пътуват от други долини като Калипсос, от градове, които са разположени далеч, много далеч.

Като преплитане на телефонни линии, помисли си Джейк.

Думите ѝ разпалиха любопитството му.

— Би било чудесно, ако подобни места наистина съществуват — каза Марика, макар в думите ѝ да не прозвуча особено въодушевление. — Един ден ще се радвам да видя такъв град или долина.

Вратата в съседната стая се отвори с трясък и прекъсна разговора им.

След миг в лечебницата нахлу Пиндор, който бе праметнал през рамо одеяло, завързано като бохча.

След него влезе Ба'чук, понесъл запалени лампи, които бе открил по горните етажи.

Пиндор заговори, макар едва да си поемаше дъх.

— Съжалявам, че се забавих толкова. Ба'чук искаше да предупреди своите хора за човека сянка. В случай че се върне.

— Добре се е сетил — каза Джейк и протегна ръце, за да вземе одеялото.

— Какво искаш да направя сега? — попита Пиндор, макар още да се задъхваше.

Джейк посочи Ливия.

— Помогни на Мари да свали превръзката от рамото ѝ. Намерете чиста вода и измийте раната.

Докато Пиндор и Марика се залавяха за работа, Джейк развърза одеялото и го разстла на пода. Айподът на Кейди беше разглобен на съставните си части. Джейк порови из тях и откри батерията. Надяваше се да не се е разредила. От единия ъгъл на батерията висяха две жички — червена и черна. Обели изолацията им със зъби. Не беше сигурен какво напрежение ще осигури, но веднъж бе близнал крайчеца на деветволтова батерия и електричеството в нея го бе разтърсило целия.

Джейк допря двете жички и от краищата им изскочиха искри. Остана доволен от резултата, взе батерията и отиде до леглото.

Марика бе сложила едната си ръка пред устата, а с другата придържаше Ливия за рамото. Пиндор отстъпи назад, за да му направи място.

Раната от стрелата бе дълбока, кожата около нея бе подута и сбръчкана. От раната, подобно на паяжина, тръгваха червени линии, които покриваха бялата кожа по ръката и врата на Ливия. Видът на раната крещеше: *Отрова!*

Джейк преглътна и събра целия си кураж.

— Мари, отдръпни се. Ба'чук, приближи светлината.

Джейк си пое дълбоко дъх, хвана батерията в дланите си и насочи оголените краища на жичките към кръвта, събрала се в раната на Ливия.

— Стойте назад — предупреди ги той, тъй като не знаеше какво може да се случи.

Трепереше, но пъхна жичките в кръвта и ги допря една до друга. Чу се лек пукот, който свидетелстваше за електрическо напрежение.

Джейк затаи дъх, но нищо друго не се случи.

Извади жичките от раната. Докато правеше това, те продължаваха да хвърлят искри и да пукат. Дори след като ги бе разделил!

— Джейк? — попита го Марика с неприкрита тревога.

Изведнъж жичките заподскачаха бясно в ръцете му.

От оголените им краища излязоха миниатюрни синкави огньове и обгориха плътта около раната. Джейк отстъпи назад, без да изпуска батерията от ръцете си. От жичките обаче продължиха да излизат потоци електрически огън и да потъват в раната. Джейк продължи да отстъпва чак докато гърбът му опря в стената. Марика, Пиндор и

Ба'чук се разбягаха, очевидно се страхуваха от светкавиците, които прескачаха между батерията и ловджийката.

Ливия се затресе под завивките. Отметна глава назад в безмълвен вик. Сетне се вцепени.

— Одеялото! — извика Джейк. — Хвърлете го върху рамото ѝ! Прекъснете веригата!

Марика и Пиндор се втурнаха покрай леглото и грабнаха срещуположните краища на одеялото. Вдигнаха го и го метнаха върху главата на Ливия, като по този начин прекъснаха електрическия огън.

Джейк усети прекъсването на веригата като ритник в слабините. Силата му го запрати обратно към стената. Батерията изпраща силно и започна да изпуска черен пушек. Тъй като се боеше да не би димът да е отровен, Джейк я захвърли в съседната стая.

Сетне се втурна към леглото. Ливия лежеше неподвижно под одеялото, приличаше на мъртва. Може би наистина бе мъртва. Тялото ѝ не помръдваше.

Джейк повдигна единия край. Лицето на ловджийката бе отпуснато, очите ѝ — отворени.

Марика и Пиндор отстъпиха ужасени назад. Очите на Ливия бяха чисто черни, приличаха на полирано парче обсидиан. Дали не я бяха убили?

Изведнъж дясната ѝ ръката изскочи изпод завивката и улови Джейк за китката. Пръстите ѝ се свиха, бяха достатъчно силни, че да счупят костите му. Тялото на Ливия подскочи като детска играчка на пружина, носът ѝ се озова на сантиметри от лицето на Джейк. Черните ѝ очи се впиха в него, изпълнени със зловещ блясък.

Виждам те...

Тези думи не бяха произнесени от Ливия. Джейк позна гласа, беше същият глас, който чу, когато се озова на този свят. Глас, долетял сякаш от отворена гробница, дрезгав и стар, дори дъвен, глас, който прозвучава от място, където писъците и кървищата са нещо обикновено.

Преди Джейк да направи опит да се освободи, ръката на Ливия се отпусна безжизнено и падна от китката му. Ловджийката се строполи на леглото.

Джейк отстъпи крачка назад и разтри китката си. Какво се бе случило току-що? Спомни си как рубиненият кристал бе прогорил

масата. Дали електричеството не бе освободило силите на злото, затворени в парченцата кръвен камък? Ако това беше така, какво щеше да стане сега? Злото щеше да ги погълне или изгори? Имаха ли сили да му противостоят?

Ливия, която лежеше неподвижно на леглото, изведнъж се разтърси от силни хрипове, които я давеха, сетне си пое дълбоко дъх — толкова дълбоко, че на Джейк му се стори направо невероятно — сякаш изплуваше на повърхността, след като се бе спуснала в най-дълбоките дълбини на океана. Очите ѝ се завъртяха трескаво, сетне погледът ѝ се успокои. Зениците ѝ не бяха вече черни, а ледено сини.

— К-к-къде съм? — прошепна тя с дрезгав глас.

Марика пристъпи напред.

— Ловджийко Ливия, ти си в Калипсос.

— Познавам те... — Ливия се закашля силно, сякаш се опитваше да прочисти дробовете си от някаква мръсотия. — Ти си малката Мари. Дъщерята на Балам.

— Точно така! — въздъхна Марика с облекчение.

— Какво се случи?

— Беше отровена от стрела с кръвен камък.

Очите на ловджийката се разшириха, сякаш внезапно си спомни кошмарна случка. Слабата ѝ трепереща ръка едва успя да отметне одеялото от рамото ѝ. Раната изглеждаше същата, но отровните червеникави линии бяха изчезнали.

— Мисля, че успя — обърна се Пиндор към Джейк.

Джейк усети прилив на облекчение и гордост, но споменът за онези черни очи не го напускаше.

Ливия като че ли не се радваше особено, че е оцеляла. Във всеки случай изражението на лицето ѝ стана още по-напрегнато и разтревожено. Джейк виждаше как тя бавно възвръща паметта си, съзнанието ѝ приличаше на чаша, която все по-бързо и по-бързо се пълни с вода.

Ливия протегна ръка към Марика и я дръпна за ръкава.

— Откога съм... кой ден е днес?

Марика се опита да я успокои.

— Днес е пролетното равноденствие.

Ливия реагира така, сякаш някой я бе пронизал с нож в корема.

— Не! — извика и се опита да стане, но очевидно бе прекалено слаба.

Марика коленичи до нея.

Ливия я хвана за ръката, този път стисна по-силно.

— Той идва.

Джейк подскочи, като чу познатите думи.

— Кралят на черепите — настоя Ливия. — Улових гракил край Блатото на огнените плевели. Преди да му прережа гърлото, той ми каза. Щели да ни нападнат с всички сили. В нощта на равноденствието.

Думите на ловджийката бяха изпълнени със страх и увереност.

— Калверум Рекс ще дойде тази нощ!

21. СЛУХОВЕ ЗА ВОЙНА

Няколко минути по-късно Джейк вече стоеше в дневната заедно с Марика.

— Възможно е просто да е кошмар — каза той, — но трябва да предадем думите ѝ на старейшините.

Марика погледна към масата, върху която — подобно на някаква зловеща статуетка или украшение — лежеше един от мъртвите скорпиони. Присъствието му напомняше недвусмислено за опасността, в която се намираха.

— Не разбирам — каза тя. — Големият храм закриля нашата долина. Независимо дали заплахата идва по земя или въздух. Той ни е защитавал в продължение на стотици и стотици години. Армиите на Калверум Рекс не могат да преодолеят защитното му поле.

Джейк си спомни уродливия гракил, уловен в капана на защитното поле и сви рамене:

— Както ти казах, възможно е ловджийката да греши. Възможно е всичко, което ни каза, да е плод на халюцинации. Кой знае какви кошмари ѝ е причинила онази отрова.

Марика въздъхна, но изглеждаше още по-разтревожена. Очевидно се страхуваше до смърт да не би с баща ѝ да се е случило нещо лошо, но не забравяше дълга си към Калипсос. Нямахше да подведе баща си и да падне духом, обляна в сълзи.

Тясната врата към дневната се отвори широко. Появи се Ба'чук, който бе довел със себе си двама по-едри представители на ур, мъж и жена. Бяха облечени в грубо съшити кожи, но въпреки това облеклото им изглеждаше чисто и спретнато.

Ба'чук вдигна ръка.

— Те ще бдят над ловджийката Ливия, след като ние тръгнем. Ще се погрижат тя да бъде в безопасност.

Пиндор надникна от лечебницата.

— Готови ли сме? Ловджийката Ливия е разочарована, че ще я оставим тук. Непрекъснато се опитва да стане от леглото. Обещах ѝ, че

ще предадем думите ѝ на баща ми.

Ба'чук заговори на останалите ур на собствения си език, смесица от гърлени звуци и цъкане с език. Двамата кимнаха и тръгнаха към лечебницата.

Пиндор каза:

— Олимпиадата трябва да е свършила вече. Старейшините ще се съберат в дома на баща ми за традиционното празненство в нощта на равноденствието.

— Тогава ще се срещнем с тях именно там — съгласи се Марика.

Тя тръгна към изхода, Джейк и Пиндор я последваха, а най-отзад вървеше Ба'чук. Помолиха го да им разкаже какво се е случило в кулата, най-вече онази част от историята, свързана с човека сянка.

Когато се озоваха на двора, Джейк остана изненадан колко е напреднало времето. Стелеше се сумрак. Слънчевите лъчи продължаваха да огряват единствено най-високите клони на гигантското спираловидно дърво. Остроперите бяха накацали по върха му, за да уловят последните топли лъчи на деня.

На запад слънцето вече се бе скрило до половината зад назъбената линия на скалните ридове. Ниско над хоризонта, от другата страна на долината, се бе показала пълната луна, готова да възвести приближаващата нощ.

— Ще стигнем по-бързо, ако вървим пеша! — каза Пиндор и посочи портите на замъка. — Ще минем през парка!

Джейк си спомни парка, който бяха видели по време на разходката до Борнхолм преди два дни. Той се простираше отвъд стените на замъка и от него се разкриваше гледка към града. Затичаха се, а слънцето продължи да залязва.

Когато излязоха от замъка, до тях долетя шумна веселба: викове, смях, камбани, рогове, рев на динозаври... Колесници и фургони, украсени с факли, се движеха в челото на импровизиран парад. Джейк не можеше да си представи каква фиеста ще се разрази по улиците след залез.

Надяваше се да не се случи нещо, което да развали празника.

Четиримата тръгнаха направо през парка и оставиха Пиндор да ги води из лабиринта от застлани с чакъл алеи. Нощта вече се спускаше над Калипсос, гъстите корони на дърветата скриваха последните слънчеви лъчи.

Докато прекосяваха парка, четиримата изплашиха млада влюбена двойка, вкопчена в страстна прегръдка. При появата им двамата влюбени бързо седнаха един до друг на пейката и се престориха на изключително заинтригувани от корените на дърветата до нея.

Джейк и останалите продължиха напред. Преминаха през полянка с цветя, високи до коленете, сетне изтичаха покрай панорамната площадка, която бяха видели предния ден. В далечината се издигаше колизеят, който вече бе потънал в пълен мрак.

Джейк се питаше къде ли е Кейди. Дали се бе върнала в Борнхолм? Ако силите на злото нападнаха Калипсос, тя поне щеше да е заобиколена от някои от най-добрите воители на града. Въпреки това Джейк съжеляваше, че сестра му не е с него в този момент. Обзет от притеснения, той се спъна.

Пиндор погрешно изтълкува неуверените му крачки като признак на умора.

— Още малко — обеща той и посочи някъде напред.

След още два завоя дърветата се разрешиха и пред тях изникна добре поддържана полянка. Декоративните храстите бяха подрязани така, че да образуват фантастични спирали или безупречни сфери. На върха на малък хълм се издигаше къща с островърх покрив и двойна редица колони по фасадата. На Джейк му заприлича на мавзолей.

— Там живея — каза Пиндор, докато тичаше.

Като част от подготовката за празненството, в градината бяха разположени малки тенти, а дългите маси бяха отрупани с планини от храна и пирамиди от бутилки вино.

Вече се бяха събрали и хора, най-нетърпеливите сред поканените на голямото пиршество. Разхождаха се на малки групи или по двойки. Пиндор ги огледа, докато прекосяваха двора. Зад голяма статуя на Аполон се бе скрил някой, който изскочи и го хвана за раменете.

— Пини! Можеш ли да повярваш?

Пиндор се освободи от ръцете му и отстъпи назад. Нападателят, по-голямо момче, изобщо не обърна внимание на реакцията му. Лицето му се бе зачервило от вино и възбуда.

Джейк го разпозна като едно от момчетата, които по-рано се бяха подигравали на Пиндор.

— Какво да повярвам, Регул? — попита Пиндор, без да прикрива раздражението си.

— Спечелихме факела! Бихме ги с една точка! — Той плесна Пиндор по рамото. — Трябваше да видиш как брат ти се промъква през онези шумери и вкарва! Фиуууу! — Момчето имитира изстрелването на топката.

Пиндор се обърна към Джейк и възкликна:

— Спечелихме!

— Пиндор! — прекъсна го Марика, за да насочи вниманието му към по-важните неща.

Нищо не бе в състояние да помрачи въодушевлението на Регул.

— Съотборниците му понесоха на раменете си Херон още на стадиона. А онези красиви ловджийки вървяха пред нас и пееха...

Явно момчето имаше предвид мажоретките на Кейди. Джейк пристъпи към него.

— Имаш ли представа къде отидоха ловджийките?

Беше ред на Джейк да усети ръката на Регул на рамото си.

— А! Тази твоя сестра! Ако Херон не я следваше по петите...

Джейк го прекъсна:

— Знаеш ли къде е тя?

— В гората! Събира клони за празничния огън! Макар че двамата с Херон се запътиха натам хванати за ръце. — Той придружи думите си с намигване.

Марика дръпна Джейк.

— Това е друга традиция. Отборът на победителите пали в Свещената гора голям огън, който символизира Вечния факел. — Тя завъртя очи. — На практика обаче това е възможност за голям купон.

Джейк погледна към гората, която заобикаляше храма. Обземаха го страхове, свързани с Кейди. Изгуби способността си да говори, да задава въпроси.

Пиндор наруши мълчанието.

— Регул, виждал ли си баща ми?

По-голямото момче се намръщи.

— Май беше в атриума. Или слезе в избата. Забавлява най-близките си приятели. Споделя най-доброто си вино с тях. — Регул явно бе засегнат.

Пиндор го заобиколи и повлече останалите към стъпалата пред входа.

— Трябва да говорим с баща ми насаме... или в компанията на другите двама старейшини.

На върха на стълбите изникна висока фигура, която препречи пътя им.

— А, ето къде сте били! — Над тях се извиси центурион Гай, чието лице бе също толкова червено, колкото перата по шлема му. — Търсих ви цял следобед. Заради вас пропуснах нашата победа на олимпиадата!

Пиндор заекна уплашено.

Марика пристъпи напред.

— Центурион Гай, извинявам се, че се измъкнахме от опеката ви — каза тя с официален тон. — Но имахме основателна причина. Трябва да говорим със старейшина Тиберий.

— Ако си въобразявате, че ще получите милост от старейшината...

— Не! — Марика прекъсна едрия мъж. — Не става въпрос за това! Моля ви, направете ни път!

Лицето на Гай почервения още повече. Джейк предположи, че това се дължи най-вече на неловкото положение, в което го поставят думите на едно момиче, което едва стига до кръста му.

— Марика Балам...

— Става въпрос за ловджийката Ливия — прекъсна го отново тя, като едва се съдържаше да не закрепси. — Тя се събуди и ни предаде съобщение за старейшините, което те трябва да чуят незабавно!

Гай огледа изпитателно Марика, сякаш се опитваше да прецени дали казва истината. Намеси се друг глас, който прозвуча някъде иззад центуриона.

— Какви са новините за сестра ми?

Центурион Гай отстъпи встрани и направи място на старейшина Улфсдотир. Тя бе на входа на къщата, когато чу гласа на Марика.

— Какви са новините за Ливия? — повтори старейшината. Очите ѝ проблеснаха тревожно. — Тръгнах от Борнхолм и минах отгук на път към замъка, за да проверя състоянието ѝ. Опитах се да се свържа с магистрите посредством говорителите, но никой не ми отговори.

Марика отново сведе глава.

— Ще оживее. Събуди се и ни съобщи за голяма опасност, надвиснала над Калипсос.

Жената притвори за миг очи в израз на облекчение, прошепна мълчалива молитва, сетне погледна и попита с глас, изпълнен с желязна решимост. — За каква опасност става въпрос?

— Предполагам, че старейшина Тиберий и старейшина Ву също трябва да чуят тази история — предложи Гай, който продължаваше да ги гледа с известно съмнение.

— Разбира се. — Старейшината от племето на викингите ги поведе във вътрешния двор. Тя заговори Марика с приглушен глас. — Мислех, че сестра ми е обречена, отровена от някаква черна алхимия.

— Дълга история — отвърна Марика, сетне кимна към Джейк. — Но тази *на-ука* на новодошлия я спаси.

Сините очи на старейшината погледнаха на Джейк с топлина, от която му стана много приятно.

— Задължена съм ти с кръвта си, Джейкъб Ренсъм! Кълна се в кила на „Валкирия“, че ще спазя клетвата си!

Достигнаха центъра на вътрешния двор, където завариха бащата на Пиндор да разговаря със старейшината азиатец. Плешивият старейшина бе намазал мустаците си с восък и сега те блестяха на светлината на лампата.

В мига, в който Тиберий зърна сина си, усмивката изчезна от лицето му.

— Пиндор! Къде беше? Знаеш ли какви неприятности причини на центурион Гай?

Гай пристъпи напред.

— Може би трябва да изслушате момчето.

Пиндор погледна към Марика за подкрепа. Тя му кимна лекичко, беше съвсем ясна. Разкажи на баща си всичко.

Пиндор преглътна с мъка и изпъна гръб. Започна бавно, запъваше се тук и там, но навлизайки в същината на разказа си, гласът му ставаше все по-уверен. Колебанието и притеснението му изчезнаха, далеч преди да приключи историята.

Изражението на баща му също се променяше: от гняв през съмнение към загриженост и страх. Старейшините зададоха въпроси и на останалите, дори на Ба'чук, който в повечето случаи отговаряше с една дума.

— Това трябва да е лудост, причинена от отровата — каза Тиберий. — Щитът на храма ни закриля.

— Възможно е Калверум Рекс да планира обсада — предположи старейшина Ву. — Да се опита да ни умори от глад.

— Но ние разполагаме с достатъчно храна — каза старейшина Улфсдотир и поклати глава. — А в скалите има извори с прясна вода.

Докато продължаваха да обсъждат възможността за нападение, небето промени цвета си от индиго на черно. Слънцето се скри напълно. На изток изгряха първите звезди. Опасенията на Джейк по отношение на сестра му — която бе отишла някъде в горите — притиснаха като камък сърцето му. Не можеше да мълчи повече.

— Съжалявам, че ви прекъсвам — каза той.

Погледите на всички се насочиха към него, но той не се поколеба и продължи:

— От думите на Ба'чук съдим, че в града е проникнал поне един от хората на Калверум Рекс. Кой знае още колко са влезли в Калипсос! А и тримата магистри са изчезнали. Не мисля, че трябва да приемете предупреждението на Ливия като плод на бълнуване. Колкото повече чакате, с толкова по-малко време ще разполагате, за да се подготвите за отбрана.

Тиберий кимна.

— Момчето е право. Да ни нападнат точно тази нощ, когато градът празнува и мнозина ще са прекалили с виното, в това има определена логика, макар и извратена.

— Какво ще правим тогава? — попита старейшина Ву.

— Ще предупредя Народа на вятъра. Нека вдигнат цялото гнездо във въздуха и да наблюдават небето през цялата нощ. Ще вдигна по тревога и кавалерията, ще им наредя да изпратят патрули и съгледвачи.

— Ами хората в града? — попита Ву.

Отговори му старейшина Улфсдотир.

— Ще вдигна по тревога всички в Борнхолм. Можем да започнем евакуацията на гражданите в замъка. Калакрис е бил построен някога именно с тази цел. Като последна отбранителна линия, в случай че градът падне.

Тиберий се обърна и погледна Джейк и приятелите му.

— Центурион Гай, мисля, че е най-добре да съпроводиш тези четиримата обратно в Калакрис. Когато стигнеш там, предупреди твоите хора и нареди стражата по стените.

Гай удари с юмрук в гърдите в знак на подчинение. Обърна се и разпери ръце, сякаш за да подкара хлапетата като стадо пред себе си.

Джейк се мушна под ръката му.

— Старейшина Тиберий. Сестра ми... отишла е в горите. Мисля, че и синът ви е там, както и целият римски отбор.

Мъжът се намръщи, не разбираше за какво става въпрос.

— Огънят — напомни му Пиндор. — В Свещената гора.

Тиберий кимна бавно, бръчките по челото му станаха още по-дълбоки.

Старейшина Улфсдотир отговори на Джейк:

— Ще изпратя бързоходец да ги предупреди. Ти спаси моята сестра. Няма да позволя нищо лошо да се случи на твоята.

Джейк въздъхна облекчено. Уверенията на тази силна жена успокоиха тревогите му.

Но само леко.

След като въпросът бе уреден, Гай подкара Джейк, Пиндор, Марика и Ба'чук към изхода. Центурионът измърмори под нос:

— Този път не се опитвайте да бягате!

Никой не му възрази.

22.

ПЪРВА КРЪВ

Когато стигнаха парка, слънцето бе залязло напълно. Звезди изпълваха небосвода, а бялата линия на Млечния път озаряваше небето. Луната се бе издигнала високо над Калипсос и хвърляше мека светлина върху веселбата в града. Откъм кварталите, разположени в подножието на хълма, долиташе музика, а също и песни, изпълнявани от хор на най-различни езици.

Колко дълго щеше да продължи това?

Ниско над главите им премина огромен археоптерикс, който излетя от имението на Тиберий. Когато прелетя над главата му, Джейк усети повея от крилата. Вероятно бе куриер, изпратен да вдигне по тревога Народа на вятъра.

— Продължавай — подкани го Гай, когато Джейк намали крачка, за да проследи полета на птицата.

Застланата с чакъл пътека хрущеше под краката им сякаш стъпваха по натрошени кости.

С всяка крачка, която правеха и навлизаха все по-навътре в гората, усещането на Джейк, че някой ги наблюдава — или по-скоро го наблюдава — се засилваше. Тук, заобиколен от горския мрак, той си спомни черните очи на Ливия и думите, излезли от устата ѝ.

Виждам те...

Косъмчетата по врата му настръхнаха, сигурен признак, че в мрачната гора се крие някаква опасност. Отляво помръдна сянка, изпраця клонче.

Там *имаше* нещо!

Джейк ахна, направи крачка встрани и се блъсна в Ба'чук. Момчето се оказа достатъчно пъргаво, за да го улови и да не позволи и двамата да се стропоят на земята. Продължиха напред. Джейк най-сетне забеляза светлина. Ускори крачка и мина най-отпред. Алеята напускаше гората и прекосяваше една от многобройните поляни с цветя, онази, от която се откриваше панорамата към града.

Точно когато пое водачеството, над главата му изгря дългоочакваната лунна светлина. Тя окъпа поляната със сребристите си лъчи и разкри нещо, което бе кацнало на края на панорамната тераса. Беше толкова черно, сякаш бе изтъкано от сенки, които отблъскваха лунната светлина.

Първата мисъл на Джейк бе за черния убиец, който Ба'чук бе забелязал, мъжът с плащ от живи сенки. Заблудата му бе подсилена от обстоятелството, че когато съществото ги чу да се приближават, се завъртя настрани и разпери крила от мрак. На фона на звездното небе обаче стана ясно, че крилата не са направени от плат или от сенки, а от кости и кожа.

— Гракил! — извика Гай зад тях.

Джейк хукна по-далеч от терасата и увлече останалите със себе си. Зад тях остана само центурионът. Гай извади меча си и приклепна готов за бой. Звярът подскочи във въздуха с разперени крила. Махна само веднъж с тях и се спуска към Гай.

— Бягайте! — извика римлянинът. — Бягайте към замъка!

Те се подчиниха, но Джейк постоянно се обръщаше, за да види какво става. Гракилът нападна Гай, като вършееше с крайниците си. Блъскаше го с крилата си. Центурионът танцуваше, въртеше се и го пронизваше с меча си. Гракилът пищеше, звуците, които издаваше, приличаха на драскане с ръждясала вилица върху черна дъска. От раните му течеше кръв. Но не се опита да избяга. Потрепери, нададе пронизителен писък и се приготви да атакува отново.

Най-лошото бе, че на писъка му отвърна друг писък. Отвъд терасата долетя втори гракил и се спусна към мястото на схватката. Двамата нападаха Гай с истинска вихрушка от нокти и зъби.

Сетне Джейк навлезе в друга част от гората и изгуби центуриона от погледа си. Четиримата продължаваха да тичат, бяха прекалено уплашени да говорят, само тичаха и тичаха. Джейк отново почувства, че нещо го наблюдава, че може би дори го преследва. Чу характерните звуци: шумолене на листа, чупене на клонки.

Достигнаха пейката, където младите влюбени се бяха целували. Двамата отдавна си бяха тръгнали, но някой друг бе заел мястото им. Съществото скочи от пейката и препречи алеята. Разпери крила и блокира напълно пътя им. Четиримата замръзнаха на място.

Гракил. Свинската му зурла ги подуши. Ушите му се завъртяха в опит да доловят и най-слабия шум. Озъби се, разкривайки паст, осеяна с остри зъби.

Това обаче не бе обикновен гракил.

Ноктите на единия му крак стискаха сабя, а от главата му стърчаха два вити рога, досущ като уродлива корона. Гракилът изсъска към тях и свали сабята, сякаш се чудеше кого от четиримата да убие първи. Джейк се опита да извади фенерчето, но го бе прибрал в друг джоб, който сега не успяваше да откопчае.

Чупене на клони зад гърба им го предупреди за приближаването на втори звяр. Бяха обкръжени. Нямаше да има време да извади фенерчето. Грабна Марика за ръка и хукна встрани.

Звярът, който се прокрадваше зад гърбовете им, прелетя покрай тях — тичаше приведен ниско към земята, беше толкова бърз, че не успяха да различат формите му. Скочи във въздуха и се вкопчи в гърлото на гракила. Инерцията и теглото му събориха на земята злоещото летящо създание. Дългите му и остри като саби зъби се забиха дълбоко в мекия врат на чудовището и то нададе пронизителен котешки писък.

Това беше саблезъбата котка! Онази, която Джейк освободи. Впила се в гърлото на чудовището, тя продължи да хапе и дере, докато крилата на гракила не увиснаха безжизнено.

Джейк подкани останалите да заобиколят пътеката.

— Хайде! Да минем оттам! — посочи им той и те го последваха.

Когато минаха покрай мястото на кървавата схватка, котката се ухили на Джейк. Очите ѝ бяха вперени право в него, очевидно виждаше отлично, въпреки гъстия мрак, който се стелеше в гората. Явно ги бе проследила. Тя не отместваше поглед и Джейк почувства, че между тях двамата има някаква връзка. Но това не беше връзка между стопанин и домашен любимец, а връзка между равни. *Ти ми помогна преди, аз ти помагам сега.*

С един скок котката изчезна сред дърветата. Но Джейк знаеше, че тя е там някъде и ги наблюдава.

Затича се след приятелите си. Продължаваше да усеща, че нечий поглед го следи, но сега това му вдъхваше успокоение. Вече не се чувстваше толкова самотен.

— Какво, в името на огньовете на Хадес, беше онова нещо? — възкликна Пиндор. — То имаше рога! И носеше меч!

— Властелин на гракилите! — отвърна задъхано Марика. — Чела съм за тях, но... никой не вярваше, че са истински, че изобщо съществуват.

— Този ми изглеждаше съвсем истински! — каза Пиндор.

Когато достигнаха края на гората, Джейк им направи знак да спрат и да останат в сянката на клоните. Ярката лунна светлина озаряваше пътя пред тях. Докато той се опитваше да си поеме дъх, светлината помръкна внезапно.

Притеснен, Джейк видя, че луната е скрита зад нисък черен облак, понесъл се към замъка.

В града, разположен под тях, музиката бе спряла. Цял Калипсос се бе смълчал.

Високо в небето прозвуча пронизителен крясък. При този сигнал от облаците започнаха да се появяват гракил след гракил и да се спускат надолу.

Писъци огласиха улиците.

Джейк и останалите се скриха по-навътре в гората.

— Те са тук! — простена Марика. — Преминали са бариерата! Но как?

— Нямам представа, но явно са успели да го сторят.

— Какво ще правим? — попита Пиндор.

— Трябва да намерим скривалище. Това е най-наложителната ни задача.

— Ами Гай? — попита Марика.

Джейк поклати глава. Не можеха да разчитат на помощта на центуриона.

— Той ни каза да отидем в замъка — обади се Пиндор.

Всички се обърнаха към Калакрис. Ята от гракили бяха накацали по стените му. Шепя войници се сражаваха по зъберите му, но скоро вълната от чудовища ги помете. Нови ята от гракили кацнаха в двора на замъка. Зад стените прокънтяха резове на динозаври и викове на войници.

Откъм стадиона долетя силен и ясен призив на тръба. Джейк вдигна поглед тъкмо когато в небето се появи ново ято. Народът на вятъра! Огромните археоптерикси напускаха скалните си домове,

строяваха се във V-образни ескадрили и политаха сред облаците. Издигаха се високо, сетне се спускаха бързо надолу. Гигантските птици прорязаха спираловидния черен облак. Още след първото прелитане на археоптериксите към земята полетяха множество гракили със счупени криле. Острите нокти на археоптериксите разрязваха с лекота кости и кожа.

Крилатите ездачи обаче бяха далеч по-малобройни от гракилите.

Пиндор проумя това.

— Няма да издържат дълго — каза той. — Нуждаем се от подкрепления.

— Откъде ще дойдат те? — попита Марика. — Кавалерийската гвардия е пръсната из цял Калипсос. А Народът на вятъра е само едно племе.

Пиндор поклати глава.

— Нямам представа. Но Джейк е прав за момента. Нуждаем се от безопасно място, където да се прегрупираме, някъде, където можем да съберем повече войници.

Джейк изгледа Пиндор. Явно познанията и уменията му в областта на стратегията не се ограничаваха само до играта на топка. Някой друг имаше ли план? Огледа изпитателно най-мълчаливия член на тяхната групичка.

— Ба'чук — каза той. — Пещерите ви се намират от другата страна на скалите, нали?

Ба'чук кимна.

— Старейшините ни предпочитат да гледаме черната гора в лицето, за да не забравяме. Такива са обичаите на нашия народ.

Джейк се обърна към Пиндор и Марика.

— Градът не е безопасно място за нас, замъкът — също. Най-добре да се скрием там.

Пиндор застана пред Ба'чук.

— Вашите хора ще дойдат ли да защитят Калипсос?

Джейк знаеше на какво се надява Пиндор — че може би племето на неандерталците ще се окаже подкреплението, за което стана въпрос. Ба'чук обаче отмести поглед и се втренчи в обувките си. Надвисналото му чело криеше изражението на лицето му.

— Това не е според обичаите на нашия народ — промълви момчето. — Но все пак по подобни въпроси се произнасят

старейшините.

— Тогава ще говорим с тях — каза Пиндор. — Ще ги убедим.

Очите на момчето от племето ур проблеснаха гневно, но огънят бързо бе потушен и на лицето му отново се възцари спокойствие.

Пиндор не бе забелязал реакцията му.

— Как да стигнем там?

— Има път. Ще ви го покажа. — Ба'чук посочи някъде отвъд замъка в посока към Свещената гора. — Има тунел.

Джейк погледна натам. Засега боевете се водеха само в града и в замъка. В гората като че ли цареше не само мрак, но и спокойствие. Освен това, Кейди също се намираше там.

Марика сбърчи чело.

— Не съм чувала нищо за тунел в гората?

Ба'чук посочи с ръка. Джейк проследи посоката. Като че ли момчето сочеше към каменния дракон, който се извисяваше над върховете на дърветата, облян в лунна светлина.

— Големият храм ли имаш предвид? — попита го Марика.

Ба'чук кимна.

— Тунел там.

— *Вътре* в храма? — настоя тя.

Ново кимване, придружено този път от нетърпеливо сумтене.

— Но само магистрите имат право да влизат в големия храм на Кукулкан — настоя тя.

В очите на Ба'чук отново пламнаха искрици.

— Магистрите... и онези, които им *служат*.

Марика го погледна изпитателно, сетне — явно объркана — каза на Джейк:

— Не знам.

— Никой не ни вижда — каза Ба'чук и този път раздражението му прозвуча по-осезателно. — Никой не ни брои за нищо. Ние сме само ур.

Джейк си спомни, че бащата на Марика като че ли наистина не забелязваше присъствието на Ба'чук. Марика определено му бе благодарна за помощта, но Джейк си спомни думите, описващи интелекта на ур. Татко смята, че мисълта им тече бавно, но иначе са силни и изпълняват прости команди.

Джейк знаеше, че не е права. Очевидно и Ба'чук го знаеше.

— Ще ни заведеш ли? — попита го Джейк.

Ба'чук кимна и понечи да тръгне, но Марика не помръдна от мястото си.

— Дори ур да имат право да влизат в храма, ние нямаме — каза тя. — На всички, освен на магистрите, е забранено да влизат в пирамидата.

Джейк положи усилие да не завърти очи. Много уважаваше момичето, но на моменти проявяваше инат, който не отстъпваше на неговия. Трябваше да преодолее упорството ѝ. Хвана я за ръка.

— Марика, в Калипсос вече няма магистри. Поне в този момент.

Видя, че думите му я нараниха, напомниха ѝ за изчезването на баща ѝ. Но той трябваше да го каже.

Джейк докосна значката на елека си.

— Като чираци, ние сме единствените магистри, с които Калипсос разполага в момента.

Тя сви вежди, очевидно обмисляше нещата от тази гледна точка. Вдигна поглед към небето, където се водеше истинска война, сетне кимна.

— Може би си прав — започна колебливо, сетне гласът ѝ прозвуча по-твърдо. — Длъжни сме да опитаме.

Джейк я стисна лекичко за китката, сетне даде знак на Ба'чук да ги поведе.

Пиндор тръгна след тях, като мърмореше кисело.

— Вие сте единствените магистри на Калипсос, така ли? Тогава със сигурност сме обречени.

ЧЕТВЪРТА ЧАСТ

23.

КУЧЕШКАТА СВИРКА

Свещената гора се простираше като море от мрак, което започваше отвъд последните квартали на обсадения град Калипсос. Дърветата в покрайнините на гората, онези, които сплитаха клони в подножието на крепостните стени, наподобяваха вълните на прибой, който се разбива в крайбрежните скали. Всички дървета бяха гиганти със спираловидни дънери като онова, което се извисяваше в двора на замъка.

Пътеката се виеше през гората, осветена единствено от самотни факли със светещи кристали, поставени на толкова голямо разстояние една от друга, че между тях се простираха дълги участъци, потънали в непрогледен мрак.

Храмът се намираше в сърцето на гората, на почти два километра във вътрешността ѝ. Докато тичаха, чуваха звуците на битката. Бойните действия обхващаха нови места. Част от жителите на града търсеха убежище в гората. Докато четиримата бягаха, други им подвикваха от скривалищата си. Но те не спираха, продължаваха да тичат, водени от изпълнения с решимост Ба'чук.

Джейк огледа гората — търсеше огън, дори малко пламъче. Кейди бе дошла тук с приятелките си, за да отпразнуват победата с ритуален огън. Джейк обаче нищо не видя. Или го бяха запалили още по-навътре сред дърветата, или го бяха угасили още в началото на военните действия.

Тревога скова мускулите на челюстите му.

— Никога няма да влезем в храма — прошепна му Марика, докато тичаше до него. — Кристалното сърце на Кукулкан не само защитава долината — поне до тази нощ, — то спуска щит и пред самия вход на храма. Само магистрите имат право да влизат там.

Джейк си спомни гракила пред Рухналата порта, който се гърчеше в плен на силовото поле.

— Искаш да кажеш, че на входа има някаква бариера?

Лицето ѝ бе в сянка, но Джейк знаеше, че тя го гледа смръщено.

— Какво мислиш, че имах предвид там, в парка? Само магистрите могат да влизат... и очевидно ур.

Джейк си бе въобразявал, че храмът се охранява или от стражи, или просто от суеверие.

— Ами ако не можем да влезем?

— Както ти самият каза, Джейк, сега ние сме магистрите и би трябвало да можем да влезем. Или пък Ба'чук ще знае таен проход към вътрешността му, известен единствено на ур. Той спомена за някакъв тунел.

Джейк кимна и ускори крачка. Когато стигнеше до храма, щеше да намери начин да премине тази невидима бариера.

Продължиха да тичат през гората, без да разговарят. Толкова навътре в Свещената гора и виковете, и шепотът бяха заглъхнали. Никой от жителите на Калипсос, намерили убежище сред дърветата, не бе стигнал дотук. А и защо да го правят? Ако Марика беше права, храмът нямаше да им предложи убежище.

Джейк почувства присъствието на пирамидата, преди още да я види. Въздухът като че ли стана по-тежък, зареден с електричество, като пред гръмотевична буря, когато тъмните облаци се спускат ниско над земята, а в далечината проблесват светкавица след светкавица. Сетивата му се изостриха. Слухът му долови шумоленето на листа някъде сред короните на дърветата. Усети и сладкия аромат на мъх, който покриваше с призрачно сияние разкривените дънери на дърветата. Кожата му настръхваше все повече и повече с всеки полъх на вятъра.

Най-накрая я видяха.

Гората свърши на няколко метра от подножието на пирамидата.

Джейк излезе на полянката. Не беше особено умна постъпка, тъй като военните действия се движеха в тяхна посока. Но никога не бе виждал такава смайваща гледка. Нямаше никакво съмнение. Тази пирамида бе двойник на златния артефакт от музея, онзи, който родителите му бяха открили при своите разкопки.

Само че тази пирамида беше с гигантски размери.

Всяка от площадките ѝ се издигаше по-високо от главата на Джейк, те следваха една след друга, докато върхът на пирамидата се извисяваше високо над короните на най-високите дървета. А там, кацнал на самия ѝ връх, се намираще каменният дракон. Лунната

светлина хвърляше върху него сребристо сияние, което отчетливо подчертаваше и най-дребния детайл.

Разперените му крила бяха покрити с каменни пера. Джейк зяпна смаяно. Статуята наистина изобразяваше перната змия! Нищо чудно, че народът на Марика я бе нарекъл Кукулкан, още когато я бе зърнал за първи път. От друга страна обаче, напълно възможно бе маянските митове за Кукулкан да произхождат тъкмо от това място. Джейк си спомни онова, което бе видял в библиотеката на магистър Балам. То го накара да се замисли отново: дали древните племена, дошли тук много, много отдавна, не бяха открили начин да се върнат у дома? Дали не бяха създали своите митове за чудовища и пернати змии, вдъхновени от това място?

Джейк продължи да изучава статуята. Лицето на дракона бе обърнато към хоризонта. Чертите му не напомняха нито за муцуната на динозавър, нито дори за влечуго, а за нещо съвсем различно, в тях имаше дори човешки елементи. Това усещане се подсилваше от присвитите каменни очи, отправили към хоризонта взор, изпълнен с надежда, взор, изпълнен и с вековна мъдрост.

Най-накрая Джейк забеляза опашката му. Тя се виеше около последната площадка на пирамидата, сякаш обгръщаше гнездо с яйца. Краят ѝ завършваше идеалната окръжност и бележеше кръглия отвор на върха на пирамидата. Това май бе единственият вход в нея. Беше разположен точно на онова място върху златния артефакт в Британския музей, където Джейк бе поставил двете половини на маянската монета.

— Натам — каза Марика и посочи напред.

Тази страна на пирамидата, към която сочеше момичето, бе прорязана по средата от тясно стълбище със стандартни за човешкия ръст стъпала, които водеха право към кръглия отвор. Марика се запъти натам.

— Трябва да побързаме! — каза Пиндор и погледна през рамо.

Джейк се извърна и видя, че битката между гракилите и Народа на вятъра се е пренесла точно над главите им. Не разполагаха с никакво време. Затича се след Пиндор, а Ба'чук го следваше по петите.

Достигна стълбището и започна да се изкачва. Извади джобното си фенерче. Искаше да е в ръката му, в случай че бъдат нападнати. Държеше палеца си на бутончето, но не го включваше. Пестеше

батериите. Нямаше представа колко време ще издържат. Освен това се страхуваше да не би лъчът да привлече някой враг.

Предпазливостта му се оказа напълно излишна.

Гракилите демонстрираха изключително острото си зрение. Неколцина от тях забелязаха четирите фигури, които се изкачваха към върха на пирамидата. Пронизителни крясъци раздраха нощта. Джейк погледна нагоре и видя дузина гракили да се спускат към тях. Водачът им бе огромен, с вити рога на главата и със сабя с черно острие, което отразяваше лунната светлина.

Един от гракилските властелини.

— Всички заедно! — извика Джейк.

Бяха изкачили само една четвърт от стъпалата, издълбани върху пирамидата. Никога нямаше да успеят. Гракилите накацаха по каменните блокове около тях, а предводителят на тези противни зверове се приземи няколко стъпала под Джейк. Приклекна, готов за скок, разпери крила и насочи сабята си право към сърцето му.

Джейк вдигна единственото си оръжие. Насочи фенерчето си към лицето на гракила и натисна копчето. Първоначално лъчът светлина само подразни чудовището. После закри с крило очите си. Накрая нададе отчаян вой, след като лъчът превърна очите му в бучки лед. Направи крачка назад, впи нокти в лицето си и започна да дере очите си, докато се търкаляше надолу по стълбите.

Ноктите му изпуснаха сабята и тя изтрака върху камъните. Джейк се втурна и я грабна, преди да падне по-надолу. Имаха нужда от всяко оръжие, до което успееша да се доберат. Подаде я на Пиндор, но при това движение зърна за миг емблемата върху дръжката ѝ. Стори му се позната, но точно сега нямаше време да я разглежда по-обстойно.

Виковете на гракилския властелин събудиха желание за мъст у другарите му. Нахвърлиха се срещу им от всички страни. Джейк порази още два гракила в лицето, ослепи ги и ги прати да се търкалят по стълбите при своя предводител. Пиндор полагаше неистови усилия да държи останалите на разстояние с помощта на сабята. Зверовете обаче продължиха да прииждат от всички страни и да надават писъци на ярост и агония.

Четиримата трябваше да продължат нагоре.

Джейк се завъртя и насочи фенерчето си към гракила, кацнал на стълбите над тях. Той изсъска и скри лицето си. Зверовете явно се

учеха. Момчето реагира бързо и насочи светлината към коленете му и по-точно между двете кокалести стави.

— Тичайте! — извика Джейк. — След мен!

Хукна към чудовището пред него, като му крещеше предизвикателно. Гракилът пристъпи напред, за да го посрещне, но коленете му бяха замръзнали и краката му се пречупиха. Той се претърколи напред, право срещу Джейк, без да се отказва от намерението си да му разкъса гръкляна. Джейк обаче се наведе и използва удар от таекуондо, с който прати звяра да се търкаля надолу по стълбите, при което костите му се изпотрошиха.

Марика, Пиндор и Ба'чук се втурнаха подир Джейк. Той взимаше по две стъпала наведнъж. Останалите гракили хукнаха подире им, драскаха с нокти по стъпалата, пляскаха с криле, за да прелетят от една площадка на пирамидата на друга, опитвайки се да им отрежат пътя. Нямаше да успеят да се доберат до входа! Преследвачите им ги настигаха!

— *Джейк!* — извика Марика.

Той се обърна. Един гракил я бе сграбчил за коляното. Звярът я задърпа, опитвайки се да я събори от стълбите. Тогава Джейк чу свистене и нещо удари чудовището по главата. Гракилът падна покосен и пусна Марика.

Внезапно от края на гората към гракилите полетя градушка от камъни. На поляната излязоха група младежи, облечени в тоги. Носеха прашки и очевидно боравеха превъзходно с тях.

Джейк видя познато лице.

— Херонид! — извика Пиндор, който също видя брат си.

Дъждът от камъни продължи да се сипе върху гракилите и да чупи техните кости и черепи. Зверовете се опитаха да избягат, но бяха обсипани със стрели. Струните на лъковете звъняха отново и отново. Зад римляните се бяха строили жени от племето на викингите с къси лъкове в ръце.

Един гракил, който се опитваше да избяга, бе надупчен целия със стрели и падна на земята.

Развоят на битката край пирамидата обаче не остана незабелязан за гракилите в небето. Високо над главите им, където сражението продължаваше, се разнесоха остри писъци. Цяла ескадрила от ордата на гракилите се спусна надолу към мястото на схватката. Бяха поне три

дузини. Част от тях се насочиха към пирамидата, другите — към покрайнините на гората.

— *Джейк!* — извика някой отдолу.

Той откъсна поглед от небето. Махаше му девойка, облечена в дрехите на викинг, даваше му знак да се втурне към входа на пирамидата.

— *Тичай, Джейк!*

Това беше Кейди!

Едва я позна. Дрехите ѝ бяха разкъсани, лицето ѝ — окървавено, но като че ли му се стори по-висока и по-силна. В едната си ръка държеше сабя и сочеше с нея към върха на пирамидата.

— *Тичай! Веднага!*

Видя как Кейди и останалите се скриха обратно в гората. Джейк спринтира към върха на пирамидата. Високо над тях каменният дракон продължаваше да се взира в небето, изражението му си оставаше същото, напълно безразлично към кръвта и виковете.

Джейк ускори крачка, Пиндор продължаваше да води, а останалите тичаха след него. Трябваше да стигнат входа. Не оставаше много. Бяха почти до върха.

Тогава на стълбите пред тях кацнаха осем гракила, предвождани от друг властелин. Блокираха пътя им. Пиндор се изправи срещу чудовището със сабята, която бяха отнели от другия звяр.

Джейк застана до него, готов да му се притече на помощ. Врагът обаче ги превъзхождаше. Пиндор свали сабята в знак, че признава поражението си. Властелинът на гракилите се ухили като акула, разкривайки редици от остри зъби.

Пиндор обаче не се беше предал. Той поднесе другата си ръка към устните и наду свирката. Джейк чу познатия остър звук, който постепенно премина в диапазон, недоловим за човешкия слух. Пиндор надуваше кучешката свирка, надуваше я с всички сили.

Гракилската орда се разпищя и покри ушите си с крила в напразен опит да се спаси от звука. Предводителят им изсъска в агония и подскочи във въздуха. Завъртя се насам-натам, сякаш бе изгубил чувството си за равновесие. Останалите се разпръснаха, избягаха надалеч от пронизителния ултразвук, издаван от свирката.

Когато пътят пред тях бе чист, Джейк посочи:

— *Тичайте!*

Пиндор тичаше до него.

— Имат големи уши — каза задъхано той. — Затова си помислих...

— Браво! — каза Джейк с пълното съзнание, че Пиндор току-що бе спасил живота им.

Четиримата изминаха тичешком последните стъпала и се шмугнаха покрай опашката на дракона, която заобикаляше входа. Джейк усети лек сърбеж като онзи, който почувства, когато премина през Рухналата порта, но защитното поле не ги спря. Взеха на бегом още няколко стъпала.

Джейк спря, за да види какво се случва зад тях. Гракилите се бяха върнали, но само кръжаха край входа. Един протегна ноктите си към тях, но по кожата му пламнаха хиляди искри. Това обаче беше всичко. Защитното поле не го отхвърли назад, което означаваше, че и тук преградата не действаше, също както и онази, която закриляше долината.

Въпреки това, чудовището отстъпи назад. Отказваше да ги последва в пирамидата. Останалите се събраха край входа, но никой не посмя да влезе.

— Явно се страхуват да влязат — прошепна Марика.

Да, страхуват се, но от какво, зачуди се Джейк с известна боязън.

— Уплашени или не, отказват да си тръгнат — отбеляза Пиндор.

Прав беше. Навън продължиха да прииждат нови и нови гракили. Джейк предположи, че вече са накацали по цялата пирамида. Може би изчакваха да съберат достатъчно смелост, за да нахлуят вътре. Джейк се надяваше да не бъде тук, когато това се случи.

— А сега накъде? — попита той.

Ба'чук им махна с ръка и ги поведе. Тунелът, който започваше след входа, се спускаше стръмно надолу към центъра на пирамидата. Беше тъмно, но в края на коридора проблесваше светлина.

Нямаха друг избор, освен да стигнат до края му.

24.

СЕНКИ В КРИСТАЛНОТО СЪРЦЕ

Докато Джейк се придвижваше по тунела, прокара пръст по една от стените. Камъните бяха напаснати идеално, но не бяха наредени както се редят тухли например, а по-скоро като парчета от огромен пъзел, тъй като всички каменни блокове бяха с неправилна форма. Въпреки това, те бяха толкова гладки и наредени толкова плътно един до друг, че Джейк се съмняваше, че ще успее да пъкне острие на нож между които и да било два камъка.

Светлината пред тях ставаше все по-ярка. Джейк усети във въздуха да пулсира някакво напрежение, сякаш нещо притискаше гърдите му, сетне ги отпускате, после пак ги притискаше. С всяка измината крачка усещането ставаше все по-осезаемо.

Пиндор потри стомаха си, явно изпитваше същото. Въпреки опасността, веждите на Марика подскочиха нагоре в знак, че момичето е по-скоро любопитно, отколкото уплашено. Единствено Ба'чук изглеждаше невъзмутим, но той бе идвал тук и преди.

Тунелът продължаваше да се спуска надолу, но крайт му приближаваше. Пулсирането ставаше все по-интензивно, а светлината — по-ярка, докато накрая коридорът преля в просторна зала, наподобяваща пещера, но увенчана с купол като Астромикона.

Джейк спря, смаян от разкрилата се пред тях гледка.

В центъра на залата висеше във въздуха съвършена кристална сфера. Тя се въртеше бавно точно под самия купол. Светеше с постоянна светлина, но Джейк усети пулсиращата енергия, която изпращаше сферата при всяко свое завъртане.

Кристалното сърце на Кукулкан!

Пулсирането всъщност бе ритъмът, в който биеше то!

Когато очите на Джейк се приспособиха към светлината, той забеляза още нещо, което го изненада. Сферата не бе една, това всъщност бяха три сфери, разположени една в друга, като онези руски дървени кукли, които се пъхат една в друга. Две от сферите се въртяха в противоположни орбити — едната се движеше отляво надясно, другата — отдясно наляво. Третата се въртеше отдолу нагоре. Върху повърхността и на трите сфери бяха изписани странни букви, които при въртенето им изписваха най-различни комбинации, сякаш това бе някакъв кристален компютър.

Марика пристъпи напред и застана между Пиндор и Ба'чук. Беше облещила смаяно очи. Подът се спускаше надолу и образуваше нещо като купа под кристалното сърце. Под голямата въртяща се сфера бяха разположени три нейни умалени копия. Една изумрудена, една рубинена и една сапфирено синя.

Трите основни цвята на светлината.

Джейк сведе поглед към значката си на чирак. Същите три камъка образуваха триъгълник около диаманта. Осъзна, че това трябва да е миниатюрна версия на сферите пред него. Диамантът символизираше кристалното сърце, а трите цветни камъка бяха трите по-малки сфери.

Очарован от гледката, Джейк се взря в центъра на помещението.

Малките сфери, разположени под огромното кристално сърце, се въртяха на място като малки луни, уловени в орбитата на по-голяма планета. Всъщност само две от тях се въртяха.

Изумруденият кристал като че ли потрепваше и се поклащаше във въздуха и докато останалите излъчваха своя собствена вътрешна светлина, зелената сфера бе потънала в мрак. Нещо определено не беше наред.

Причината за това стана очевидна, когато в коридора, който продължаваше от другата страна на залата, се появиха черни сенки. Сенките пърхаха във въздуха, образувайки почти човешка форма, но толкова замъглена, че не се виждаха никакви детайли. Те напълно забулваха фигурата и потрепваха около нея като върховете на пламъци.

Това трябва да бе убиецът, който Ба'чук бе видял да бяга от Калакрис.

Джейк отстъпи в устието на тунела, като хвана Марика за ръка, за да го последва. Човекът сянка — ако това изобщо беше човек — коленичи край зеления кристал и постави двете си длани върху него. От пръстите му изскочиха черни флуиди, които потънаха в изумрудената сфера. Тя завибрира още по-силно.

Убиецът бе сторил нещо, което бе неутрализирано или унищожено една от сферите. Но защо? С каква цел? Джейк се сети, че Марика му бе споменала нещо за *даровете на Кукулкан*, за защитното поле, излъчвано от пирамидата, за това как то позволявало на всички да се разбират на един език, за закрилата, която осигурявало на долината срещу опасности, за енергията, с която зареждало останалите кристали.

Три безценни дара... три цветни сфери.

Два от даровете все още действаха — езикът и силата на кристалите, — но не и третият. Барьерата беше паднала. Джейк проумя как силите на Калверум Рекс са успели да преодолеят защитата на долината. Причината бе пред очите му. Това същество бе отслабило самия източник на защитното поле, беше отровило изумрудената сфера.

То трябваше да бъде спряно, преди цялата долина да загине.

Джейк пристъпи напред. Извади фенерчето и застана нащрек. Ако успеше да се придвижи тихичко, може би щеше да успее да изненада човека сянка. А и не се налагаше да се приближава кой знае колко, важното бе онзи да попадне в обсега на лъча. Рискът си заслужаваше.

Джейк вдигна ръка, за да предупреди останалите да не помръдват. Направи няколко крачки, преди отвън да долети пронизителен писък, издаден от някой гракил от противната орда, събрала се край входа. Джейк трепна, тъй като това бе вик на тържество, а не на болка. Испита страх, знаеше какво може да означава това за жителите на долината. В този миг обаче, викът предвещаваше големи неприятности за Джейк.

Човекът сянка, подтикнат вероятно от любопитство какъв ли е този шум, погледна към входа. Обърна забуленото си в сенки лице право към Джейк. Момчето замръзна, сякаш бе поразено от светлината на собственото си фенерче. Съществото подскочи, понесено във въздуха от сенките. Насочи се право към Джейк.

Той най-сетне реагира и вдигна фенерчето. Насочи го право към сенките, които скриваха лицето на фигурата. Леденостудената светлина ги прониза. Мракът побягна от светлината, разтвори се пред нея като вода, която бяга надолу по склона.

Създанието опита да се прикрие. Още миг и Джейк щеше да зърне лицето, скрито зад маската, но тъкмо тогава светлината от фенерчето премигна и угасна.

Уплашен, Джейк го разтърси. Накара го да светне за още секунда-две, сетне то отново угасна. Сенките отново покриха лицето на създанието и размазаха очертанията му.

Черната фигура протегна ръце и от тях полетяха сенки, които покриха долната половина от тялото на Джейк. Студ запълзя по краката му. Сенките започнаха да се сгъстяват и скоро станаха плътни като катран. Джейк не можеше да помръдне.

— Джейк! — извика Марика.

— Остани на място! — отвърна той. *Или всички ще попаднем в този капан.*

Създанието очевидно не изпитваше никакви затруднения да се придвижва сред сенките и да приближи към Джейк. Макар фигурата да нямаше лице, той си представи злокобната ѝ усмивка.

Съществуването заговори, а думите му бяха приглушени от сенките.

— Оцеля значи, измъкна се от капана, който ти бях заложил. Господарят ми ще остане доволен. Той има големи планове за теб.

Джейк нямаше представа какво има предвид човекът сянка. Разтърси енергично фенерчето си, но батериите бяха напълно изтощени.

Джейк чу тропот зад гърба си. Извърна се и видя Марика, Пиндор и Ба'чук да тичат към него или по-скоро към облака от сенки, в които плуваше той. Не го бяха послушали. В душата му бушуваше водовъртеж от емоции. Испита някакво егоистично облекчение, но заедно с това и страх за новите си приятели.

Пиндор първи навлезе в обсега на сенките и краката му се подкосиха. Падна по лице в черния облак. Ба'чук и Марика използваха тялото му като мост. Ба'чук вървеше първи и когато стъпи върху раменете на Пиндор, се извърна, сграбчи Марика през кръста и я подхвърли към Джейк. Тя прелетя над облака от сенки и се приземи на две стъпки зад него, сетне потъна в мрака до кръста. Опита се да

направи поне една крачка, да придвижи горната половина на тялото си, но не можеше да помръдне. Напъните й само забавляваха човека сянка. Той издаде приглушен кикот, но в смеха му нямаше топлина, а мразовит студ.

— Дъщерята на магистъра и синът на старейшината. И един млад урлинг. Вие ли смятахте да осуетите плановете на Калверум Рекс? Разнесе се злокобен смях.

— Джейк... — каза Марика зад гърба му.

Той се обърна. Марика повдигна ръка към гърлото си и почука с пръст под брадичката си, сякаш се опитваше да му даде някакъв знак. Той нямаше представа какво означава това. Момичето протегна другата си ръка, която до този момент криеше зад гърба си. В нея държеше дълга тънка пръчица, увенчана с кристал на върха. С нея баща й гасеше кристалите.

Марика протегна ръка към Джейк, така че човекът сянка да не може да я види. Тя отново докосна гърлото си с пръст.

Едва тогава Джейк се досети. Ба'чук бе описал една характерна особеност, която острият му поглед бе забелязал у убиеца, избягал от Калакрис. На врата си носел нещо като брошка или катарам, инкрустирана с кръвен камък.

Джейк се обърна лице в лице с човека сянка. Марика пъкна пръчицата в ръката, която той криеше зад гърба си. Вдигна брадичка и не отмести поглед, докато сенчестата фигура го приближаваше.

— Макар господарят да иска теб — просъска тя, — това не означава, че не мога да те накарам да страдаш заради проблемите, които ми създаде. А какъв по-добър начин от това някой от приятелите ти да умре пред очите ти?

Съществува вдигна ръка. Джейк рискува да хвърли поглед назад и видя, че Пиндор се опитва да се измъкне от черния облак. Бе повдигнал главата си и се мъчеше да си поеме дъх. Сетне сенките покриха цялото му тяло, изпълниха носа и устата му, оставяйки свободни само очите му. Пиндор потрепери от ужас. Устата му се разкри в безмълвен вик, докато се опитваше да си поеме въздух.

Джейк се извърна и погледна обвитото в сенки чудовище.

— Пусни го!

Това привлече вниманието му. Човекът сянка искаше да се наслади на болката му. Но когато обърна глава, Джейк забеляза блясъка

на камъка, скрит сред сенките. Парче мрак, по-черен от всяка сянка. Брошката с кръвен камък.

Джейк протегна бързо ръка и го докосна с пръчицата на магистър Балам. Аленият кристал проряза сенките и докосна кръвния камък. При допира брошката като че ли подскочи. Когато от върха на пръчицата проблесна светлина, се чу тих писък. Джейк примигна, ослепен от блясъка ѝ, сетне видя, че кръвният камък е побелял, лишен от цялата си сила.

— *Не!* — изохка създанието, стенанието прозвуча като ехо на вика, долетял от камъка.

Сенките се разтопиха като снежен човек при рязко затопляне. Джейк се измъкна от облака от сенки, който изгуби катранената си гъстота. Олюля се и се блъсна в Марика, но и двамата останаха на крака. Пиндор се закашля, давеше се, едва си поемаше дъх, но беше жив. Ба'чук му помогна да се изправи. Той вдигна сабята си и се хвърли напред, макар да се олюляваше. Опря върха ѝ точно над сърцето на злодея.

След като кръвният камък бе изгубил силата си, сенките започнаха да се разтварят във въздуха и на тяхно място се появиха бледо лице и закръглен корем.

— Магистър Осуин! — ахна Марика.

Той не показва никакво разкаяние, изражението му излъчваше единствено презрение и отвращение.

— Защо? — попита го тя.

— Защо не? — присмя ѝ се той и присви презрително устни.

— Но вие винаги сте служили на Калипсос.

Отвърна ѝ Груб смях.

— Не. Винаги съм служил на Калверум Рекс, моя истински господар. Служа му откакто бях негов чирак. Още тогава оцених брилянтния му ум и способности. Това е човек, който не се бои да се посвети на алхимии, от които другите се страхуват. Той откри тъмната пътека към божественото и ми позволи да го следвам.

— Защо тогава не тръгнахте с него, когато бе прогонен? — попита го Марика пребледняла.

На лицето му разцъфна зловеща усмивка.

— Други получиха позволение да го последват, но мен убеди да остана тук. Да бъда неговите очи и уши. Да очаквам момента, когато

ще се завърне отново!

— Значи ти си бил негов шпионин! — каза Пиндор и натисна върха на сабята достатъчно силно, за да накара магистъра да трепне.

— И саботьор — добави Джейк като кимна към помръкналата изумрудена сфера.

— През всичките тези години... — каза Марика.

— Ама че лековерна пасмина! — Той се изплю на пода. — Не знаете нищо за тази земя! Не знаете нищо за силите, които ви заобикалят! Нито дума! Нищичко!

— Магистърът внезапно потрепна и едва си пое дъх. Сведе поглед към краката си.

Там се бяха събрали сенки, които приличаха на черно наметало, паднало от раменете му. Те обаче не стояха неподвижно. Започнаха да кръжат около краката на магистъра.

— Не, господарю! — простена той.

Краката на Осуин започнаха да потъват в черния водовъртеж. Той изцъкли очи, изпълнени с паника. Лицето му се изкриви от болка. От гърлото му излезе писък. Този път това не бе вик за милост, а писък на болка. Осуин се опита да се измъкне от бушуващия черен облак, но се оказа уловен в него също така здраво, както Джейк преди малко. Магистър Осуин рухна на пода.

Четиримата отстъпиха назад.

Черният облак покри тялото, задърпа го надолу и надолу, буквално го засмука. Пръстите му се впиха в гладкия каменен под, но нямаше къде да се хванат. Лицето му се изкриви от болка и ужас.

— Не! Не по този начин!

Марика пристъпи към него, но Джейк я спря. Сенките можеха да повлекат и нея.

— Баща ми — изрече умоляващо тя, — какво стана с него?

Осуин като че ли изобщо не я чу или пък не го интересуваше. Пръстите му оставиха кървави следи по пода, докато черният водовъртеж го поглъщаше. Изчезна напълно с един последен писък на ужас.

Марика се обърна и зарови лице в рамото на Джейк. Той я прегърна. Черният облак продължи да се върти, но вече като вода, която изтича в канала. Скоро изчезна съвсем и остави след себе си чист и гладък каменен под.

Трябваше им време да дойдат на себе си. Пиндор мушна пода със сабята, сякаш за да проведе дали е плътен. Джейк продължи да прегръща Марика. Пристъпиха напред с неуверена крачка и застанаха под кристалното сърце на храма. Джейк коленичи край изумрудената сфера. Тя вече не трептеше. Вътре, в сърцевината на камъка, където останалите сфери излъчваха светлина, този кристал беше тъмен, не, не просто тъмен, а черен.

В сърцето на камъка се бе промъкнала сянка.

Джейк постави предпазливо длан върху повърхността му. Беше студен, но нищо повече. Постави и другата си ръка. Нямаше представа как да прочисти кристала от отровния мрак във вътрешността му. Не можеше да го достигне с пръчицата на Балам, нямаше как да преодолее и плътната повърхност на кристала. А фенерчето му бе с изтощени батерии. Дори не се опита да го разтърси.

Погледна Марика. Тя поклати глава. Кристалът се нуждаеше от истински магистър, а не от двама чираци.

Пиндор бе застанал на мястото, където бе изчезнал Осуин, повлечен от черния водовъртеж.

— Той предаде всички ни. Но предполагам, че в смъртта му има логика.

Марика му се сопна:

— Логика? Каква логика намираш във всичко това?

Пиндор обходи помещението с ръка.

— Калверум Рекс е имал нужда от магистър. Само един магистър може да премине през бариерата, която огражда храма и подхранва защитното поле около долината ни. Затова Калверум Рекс е приел толкова лесно прогонването си. Знаел е, че може да се върне, когато се подготви.

Джейк се изправи.

— Това не означава, че ще му позволим да го направи. — Той кимна към Ба'чук. — Дойдохме тук с план — с твоя план, Пин, — за да намерим място, където да прегрупираме силите си и да потърсим съюзници.

Марика го подкрепи:

— Няма да му позволим да спечели!

— Няма — обеща Джейк с надеждата да успее да изпълни тази клетва.

Канеха се да тръгват, когато край храма прозвуча остър крясък. Беше толкова силен, че ушите на Джейк го заболяха, макар да се намираше във вътрешността на пирамидата. Момчето бе готово да се закълне, че този вик разтrese пода под краката му.

Джейк си спомни триумфалните крясъци, които гракилската орда бе надала преди броени минути. Подозираше, че причината за това вълнение току-що се е появила пред храма.

— Дошъл ли е? — попита Марика и изрече на глас опасенията, които Джейк таеше в себе си. Не се нуждаеха от име. Всички знаеха кого има предвид тя.

— Да вървим — каза Джейк.

25.

СВЕТОВЕ И ВРЕМЕ

Ба'чук ги поведе по тунела, който започваше в срещуположния край на залата с кристалното сърце. Тесни криволичещи стъпала водеха надолу към по-ниските нива на пирамидата. Вървяха в индианска нишка. Джейк предположи, че или вече се намират под пирамидата, или че пирамидата е много по-голяма, отколкото изглеждаше отвън. Може би онова, което се показваше на повърхността, бе само върхът на далеч по-масивна конструкция.

Стъпалата нямаха край.

Най-сетне свършиха пред прага на друго помещение — кръгло, но с плосък таван. От него висяха огромни кристални сталактити, които наподобяваха зъбите на гигантски звяр, превърнал се във вкаменелост. Те излъчваха светлина, която осветяваше залата.

Джейк последва Ба'чук, който прекоси помещението и се насочи към нов тунел, започващ в другия край на залата. Очакваха ги нови стъпала, които пак водеха надолу.

Докъде ли се простира това място, зачуди се Джейк, но вниманието му бе насочено най-вече към залата, в която се озоваха. Забави крачка. Марика и Пиндор не се отделяха от него.

На пода бе монтирано гигантско устройство. Представляваше колело, изработено от чисто злато. Лежеше на пода, а диаметърът му сигурно надхвърляше три метра. Вътрешната му окръжност бе назъбена като на зъбчато колело. Вътре в първото колело бе разположено второ.

Докато Джейк гледаше смаяно, по-голямото колело се завъртя на няколко градуса, изщрака силно и задвижи по-малкото колело. Сетне спря, сякаш отмерваше време. А може би наистина правеше това. Джейк пристъпи до външната окръжност. Макар по нея да нямаше никакви знаци, формата му бе позната.

Марика, която го бе последвала, стигна до същото откритие:

— Прилича на колелата, които служат за календар на нашия народ.

Джейк кимна. Маите бяха създали подробен и точен календар, използвайки зъбчати колела. Той отново се запита кой бе оригиналът. Маите ли бяха построили това? Или някой древен представител на техния народ бе стоял на мястото, където бяха застанали те, и се бе върнал у дома с познанията за конструирането на календар? Джейк продължи да обикаля покрай ръба. Според Марика пирамидата се е издигала тук много преди да пристигне което и да било от Изгубените племена, дори преди неандерталците да се заселят в долината. Джейк подозираше, че стои пред вероятния източник на древното познание, което маите бяха открили тук и пренесли у дома.

Ба'чук, който бе виждал всичко това и преди, ги очакваше на входа на следващия тунел.

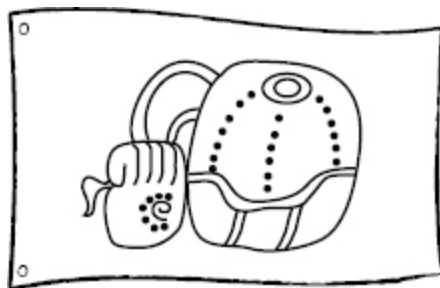
Джейк тръгна към него, когато най-сетне забеляза извитите стени на стаята. Ред след ред, изпълнени с древни символи, покриваха стените от тавана до пода, знаците бяха изписани толкова ясно и отчетливо, сякаш бяха гравирани с лазер. Джейк огледа древното послание.

F T L F N T L Q

Какъв беше този език? Кой бе изписал тези знаци? Джейк прокара пръстите си върху тях. Сигурно са били онези, които са построили пирамидата. Вероятно същите, които са пренесли Изгубените племена от Земята на тази планета.

Продължи покрай стената и се насочи към Ба'чук, който вече бе смръщил вежди от нетърпение. Трябваше да тръгват. Когато обаче Джейк продължи обиколката из залата, пред очите му се появи една рисунка. Беше направена върху участък от стената, който не бе покрит с букви. Представляваше три окръжности с изпъкнали като барелеф форми.

Джейк се отдалечи, за да го разгледа по-добре, но внезапно спря. Зяпна смаяно първата окръжност, изгубил дар слово. Макар да не бяха съвсем точни, формите в нея приличаха на груба карта на Земята. Той прокара пръст върху първия кръг, шепнейки имената на континентите.

— Африка, Южна Америка, Австралия...

Следващата окръжност показваше същите континенти, но разположени близо един до друг, напаснати заедно като парченца от пъзел. Издутината на Южна Америка се бе наместила във вдлъбнатината на Африка...

Последната окръжност показваше всички континенти събрани в едно цяло.

Джейк ахна и отстъпи назад, за да погледне трите окръжности. Започна да осъзнава това, което вижда. В епохата на динозаврите светът е представлявал един-единствен огромен суперконтинент. Някакъв мощен катаклизъм или силите на магмената дейност са разкъсали в крайна сметка гигантската сухоземна маса и са образували днешните по-малки седем континента.

Джейк преглътна и промълви името, с което учените наричаха суперконтинента, изобразен в последната окръжност.

— Пангея.

Пиндор застана до него. Погледна го странно.

— Не знаех, че говориш гръцки.

Джейк се намръщи.

— Какво?

— *Пангея*. Това е на гръцки. Учил съм го в училище.

Джейк започна да проумява. Пиндор беше прав. Названието Пангея наистина бе образувано от две гръцки думи. Той си ги припомни.

Пан — всичко.

Гея — свят.

Пангея се превеждаше като Всичкия свят или Целия свят.

Джейк се замисли. Така наричаха и универсалния език, който всички тук използваша. Възможно ли бе да е просто съвпадение? Той погледна първо Пиндор, после картата. Сетне се завъртя бавно, докато най-сетне проумя и откритието му го поразя. Приятелите му не говореха на някакъв „общ“ език, те говореха на пангейски.

Тръпки го побиха, докато разглеждаше картата за пореден път. Пангея бе праисторически свят, пълен с динозаври и примитивна растителност. Също като света около тях. Джейк вдигна ръка и постави длан върху суперконтинента.

Възможно ли е да се намирам тук?

Ако беше прав, това бе картата на света, в който се намираха. През цялото време, откакто двамата с Кейди се бяха озовали тук, той си бе задавал грешния въпрос. Въпросът не бе на кое място са попаднали, а в кое време. Джейк не бе напускал Земята, просто се бе пренесъл двеста милиона години назад във времето.

— Това е Пангея — изрече той на глас.

Марика изглеждаше озадачена от обърканата му реакция при вида на изображенията.

— Джейк, какво има?

Той поклати глава. Нямаше време да обяснява, а и не бе сигурен дали ще му повярват. Поне засега.

Пиндор посочи със сабята си към Ба'чук.

— Трябва да тръгваме.

Джейк се остави да го поведат нататък. Беше преживял истински шок, движеше краката си, без да ги усеща. Силно изщракване привлече погледа му към часовниковия механизъм на пода. Той се бе завъртял с още едно деление. По-малкият вътрешен кръг се бе преместил. Джейк погледна отново към стената, към картата на Пангея.

Значи времето бе ключът.

Джейк знаеше, че то е в основата на загадката. Тъкмо понечи да обърне гръб на механизма, когато парче злато, претърколило се на пода, привлече вниманието му. Завъртането на вътрешния пръстен бе съборило нещо. Приличаше на дебела златна монета. Тя изтрака и спря във вътрешността на пръстена.

Джейк пристъпи към механизма. *Това не е ли...?*

— Трябва да тръгваме — настоя Пиндор. Той премести сабята от едната си ръка в другата, очевидно силно разтревожен за своите близки, за целия град.

Джейк обаче се надвеси над външния пръстен и погледна предмета, попаднал в по-малкия пръстен. Не беше монета. Джейк разпозна формата му. Прескочи големия кръг като внимаваше да не настъпи зъбците му, сетне пристъпи във вътрешния. Наведе се и вдигна предмета.

Прав беше. Това беше стар джобен часовник. Джейк отвори капачето му и го разгледа. Баща му имаше същия...

Джейк забеляза надпис на гърба на часовника. Когато прочете написаното, очите му се изпълниха със сълзи.

На моя любим Ричард
Късче злато, за да му напомни десетото ни завъртане
заедно около слънцето.
С цялата любов под звездите:

Пенелопе

Помещението се завъртя пред очите му, когато осъзна, че животът, който бе смятал за безвъзвратно изгубен, се завръща. Олюля се на краката си, спъна се в ръба на пръстена, падна и се удари, но не усети нищо. Целият му свят бе събран в този часовник и в думите, изписани върху него.

— Джейк? — Марика се втурна към него. Подаде му ръка, за да се изправи.

Той не пое ръката ѝ, а продължи да се вира в часовника, който беше на дланта му. Сви пръсти около златния корпус. Беше студен и твърд и съвсем, съвсем реален. Прошепна тихичко, сякаш се боеше да повиши глас и да развали магията:

— Това е часовникът на баща ми.

Джейк не помнеше как се бяха озовали в дългия тесен тунел, издялан грубо във вулканичната скала. Помнеше смътно как влачеше натежали крака и как останалите го насочваха било с дума, било с

нежно побутване. Помнеше, че слизаха по стълби, много стълби, че се озоваха пред голяма каменна плоча, която Ба'чук и Пиндор трябваше да отместят. Зад нея започваше тайният тунел. Ба'чук вървеше най-отпред, вдигнал в ръка парче бял кристал, който хвърляше светлина.

Продължиха в мълчание. Приятелите му почувстваха, че той може да се пречупи като тънка коричка лед върху водите на езеро. Вървяха внимателно. Марика бе неизменно до него, но изчакваше той пръв да заговори.

Джейк носеше джобния часовник в шепите си. Беше ценност, която не можеше да носи само в една ръка. Цялото му тяло участваше в носенето.

— Какво означава това? — промълви той по-скоро на себе си, отколкото на Марика.

Въпросът бе първото зрънце пясък, което отприщи истинска пясъчна лавина по сипея. Защо часовникът е тук? Как се е озовал? Кога? Баща му и майка му също ли са идвали? Или пък случайно се е оказал тук, също като Джейк и Кейди? Ако родителите му наистина са идвали, защо не са му казали, защо дори не са го споменавали?

Лавина от въпроси, загадки, неизвестности.

Джейк потръпна и най-сетне си зададе последния въпрос. Беше се съпротивлявал, не искаше дори да мисли за това, тъй като бе свързано с много болка и страх.

Възможно ли е родителите ми да са живи?

Навлизаше в опасна територия. Ако допуснеше да повярва в това, а по-късно се окажеше, че греши, това щеше да е равносилно да преживее отново загубата на майка си и баща си. Не бе сигурен дали би издържал подобен стрес.

И все пак...

Погледна джобния часовник. Претегли го на дланта си, усети теглото му, прокара пръст върху една вдлъбнатина от удар. Това не бе детинска фантазия или безпочвена надежда. Това бе бащиният му часовник... и той го държеше в ръката си.

Джейк го стисна и проумя нещо. Това му стигаше засега. Не можеше да научи повече. Баща му го бе предупреждавал да не позволява на въображението си да го води прекалено далеч. Твърдеше, че истинският учен претегля всяка хипотеза и я съпоставя с доказаната реалност.

Джейк си пое дълбоко дъх. Можеше да направи това и тук.

Беше намерил часовника на баща си.

Това бе реалността.

Какво означаваше този факт обаче, оставаше неясно.

Поне засега.

Успокои се малко и си припомни думите, гравирани на капака на часовника, а те го стоплиха, досущ като нежната усмивка на майка му. *Късче злато, за да му напомни десетото ни завъртане заедно около слънцето.*

Фокусът на Джейк най-сетне се разшири. Започна да забелязва капещата по стените вода. Усети и миризмата на развалени яйца във въздуха — сяра от вулканични канали. В тунела ставаше все по-топло, все по-влажно.

Чу Пиндор да казва на Ба'чук.

— Трябва да сме доста дълбоко под джунглата.

Ба'чук поклати глава:

— Остава ни съвсем малко.

— Все това повтаряш — заяде се Пиндор.

Джейк преглътна и погледна джобния часовник. Отвори го с нокът. Вече се чувстваше достатъчно силен, за да го направи. Капачето бе изкривено, а миниатюрните панти проскърцаха. Кристалното стъкло, което покриваше циферблата, не се намираще в по-добро състояние от златния корпус. От единия до другия му край минаваше пукнатина. Пораженията върху часовника подсилиха страховете, които таеше в сърцето си. При какви обстоятелства се бе случило това?

Притесненията му бързо изчезнаха, когато забеляза тънката секундна стрелка да се движи по циферблата. Тя не би трябвало да прави това. Часовникът на баща му бе от онези старомодните, които трябва да се навиват на ръка с помощта на миниатюрен венец, разположен на върха на корпуса. Но не това озадачи Джейк и го принуди да се върне към реалността.

Секундната стрелка се въртеше бавно и уверено.

Но в грешната посока.

Обратно на часовниковата стрелка.

Часовникът вървеше назад!

Преди да осмисли значението на този факт, чу вика на Пиндор:

— Изходът!

Джейк чу силно бучене. Ба'чук повдигна светещия кристал и пред очите им се разкри буен водопад, който се спускаше точно пред устието на тунела. Нищо чудно, че този път бе останал в тайна. Краят му бе скрит зад водопад.

Четиримата забързаха към изхода.

Марика погледна Джейк.

Той затвори часовника, прибра го в джоба си и го закопча. Допрядлан върху него, не искаше да се разделя. Но когато срещна погледа на Марика, ѝ кимна. Добре разбираше какви са залозите. Навън бушуваше война, така че разбулването на загадката на часовника трябваше да почака.

Въпреки това от ума му не излизаше секундната стрелка, която се въртеше назад. Чуваше и прещракването на златните пръстени на маянския календар в залата. Пред очите му се появиха и барелефите, изобразяващи разделянето на Пангея.

Ключът към всички тези загадки се криеше в една-единствена дума.

Време.

А Джейк бе сигурен само в едно.

Това, с което не разполагаха, бе именно *време*.

26.

НАПРЕГНАТО ОЧАКВАНЕ

Водата намокри Джейк до кости.

Ба'чук ги поведе по тясна пътека, издълбана в скалите зад водопада. Беше хванал Джейк за китката. На свой ред Джейк държеше за ръка Марика, а тя — Пиндор. Една погрешна стъпка и четиримата можеха да се затъркалят по остриите канари под тях.

Но това не бе единствената опасност, която ги грозеше.

Макар грохотът на водопада да ги изолираше от света, някъде отвъд него се простираше джунглата, която грачеше, ревеше, мучеше, съскаше, жужеше, дращеше...

Най-сетне стигнаха края на водната завеса и пътеката стана малко по-широка. Пиндор разтърси глава като мокро куче. Всички спряха, за да си починат за минутка-две.

Наближаваше полунощ и луната се бе издигнала високо в небето. Ароматът на цветята, които цъфтяха през нощта, се смесваше с плътния наситен мирис на глина и сладникавото гниене на вековната джунгла. Това бе един първичен свят, в който природата си проправяше път със семена и листа, със зъби и нокти, с корени и лиани. Това бе буйният изблик на един нов живот.

Джейк гледаше смаяно, все още замаян от видяното в храма. Сега вече знаеше името на този свят.

Пангея.

В този момент разбра защо племето на неандерталците бе избрало да се засели от тази страна на скалите. Природата тук бе невероятно красива, дива, но прелестна.

Ба'чук ги поведе към стръмен дол, целият прорязан от пещери и от двете си страни, сякаш прозорци на небостъргач. Някои от пещерите бяха тъмни, други бяха озарени от огънове — истински огънове, а не светещи кристали — и пламъците им примигваха, потрепваха, танцуваха в мрака.

Джейк се опита да ги преброи. Бяха поне сто, а може би дори два пъти повече. Това не бе някакво малко неандерталско село, а

метрополис, в който кипеше живот.

— Нямах представа... — каза Марика.

— Огромен е! — възкликна Пиндор.

Джейк долови надеждата в гласа му. Ако успееш да убедят племето на неандерталците да се притече на помощ на защитниците на града, може би щяха да имат шанс да прогонят силите на Калверум Рекс.

Ба'чук се престори, че не е чул думите им, нито удивлението, което ги придружаваше. Но като че ли придоби повечко самочувствие.

Грубо сковани стълби свързваха различните нива, като между тях се спускаха и възгата от лиани, към които бяха привързани кошници, кофи, куки. Приличаше на истински град, само че обърнат — трафикът не се движеше от изток на запад, да речем, а нагоре и надолу. Правеше впечатление и още нещо: неандерталците уважаваха джунглата и свързаните с нея опасности. Пещерите по най-долното ниво бяха разположени високо над земята и под тях имаше заострени колове, които стърчаха навън като тръни.

От първата пещера излезе висока фигура с дълги невчесани коси, облечена в дрехи, ушити от парчета кожа, която заговори Ба'чук на езика на ур. Изражението на неандерталеца не бе особено приветливо. Ба'чук посочи приятелите си и отвърна нещо. Последва кратък спор, но в крайна сметка високият мъж направи гримаса и се прибра в пещерата.

Ба'чук се върна при тях.

— Копат ще събере старейшините. Научили са за нападението, но ур никога не взимат прибързани решения.

— Какво толкова има да решават? — попита Пиндор. — Щом Калверум Рекс приключи с Калипсос, ще нападне и вашите пещери.

Ба'чук сви рамене.

Нямаха друг избор, освен да чакат. През това време Джейк се опита да не мисли за загадките, които му бе поднесъл днешният ден, и насочи вниманието си към най-належащата му грижа — Кейди. Нямаше представа къде се намира сестра му или какво прави. През главата му минаха всевъзможни сценарии, кой от кой по-ужасен, и страховете притиснаха гърдите му като камък.

Високият мъж се върна, преди Джейк да успее да изпадне в паника. Този път той заговори на общия език.

— Елате. Старейшините ще ви изслушат.

Ба'чук вдигна ръка и спря Пиндор, който понечи да прекрачи прага.

— Ти си чужденец и нямаш право да носиш оръжие в присъствието на старейшините. — Той протегна ръка, за да вземе сабята на гракила.

Пиндор му подаде оръжието с унило изражение.

След като взе сабята, Ба'чук ги поведе навътре по тунела. Джейк бързо изгуби ориентация в лабиринта от пещери. По пътя видя още неандерталци. Повечето се криеха по ъглите, но любопитството им не им позволяваше да се отдалечат много.

Тунелът внезапно преля в просторна пещера от естествен произход. В средата ѝ се простираше езерце, в което се отразяваха пламъците на огъня, който гореше край него. Те озаряваха и стените, които бяха покрити с огромен стенопис, пейзаж, който пресъздаваше дивата джунгла, в която пристъпяха тежко гигантски гущери, а всевъзможни зверове летяха, тичаха и пълзяха. Пламъците потрепваха и създаваха илюзията, че животните подскочат и танцуват.

Марика мина покрай стената с извит врат и блеснали от почуда очи.

От сенките, в които бе потънал тунелът зад огъня, изникнаха три фигури. Гърбовете им бяха приведени от артрит, а косите им бяха побелели от възрастта. Закуцукаха, подпрени на здрави тояги, украсени с блестящи кристали и полирани бронзови пръстени. Пръстените отразяваха пламъците и караха животните, нарисувани върху стената, да танцуват още по-енергично.

Очите им бяха като на слепци, които сякаш успяват да различат единствено светлината и мрака. Приседнаха тежко край огъня. Те не бяха просто *стари* или *старейшини*, а направо *древни*.

Онзи, който седеше в средата, заговори на Ба'чук на езика на ур. Момчето сведе глава и отговори. Трите чифта очи се впериха в Джейк. Изгледаха го преценяващо. Джейк никога не бе долавял такава интензивност в нечий поглед, сякаш тримата се опитваха да надзърнат в мислите му.

— Защо дойдохте при нас? — попита старейшината в средата.

Джейк преглътна.

— Дойдохме, за да видим дали ще се присъедините в битката ни срещу Калверум Рекс.

Старейшините останаха безмълвни, но продължиха да го гледат.

— Калипсос ще падне, ако не получи помощ — продължи Джейк.

— Всяко нещо има своя край — прошепна дрезгаво старейшината, който седеше отляво.

— Животът е кратък — добави старейшината отдясно, — отмерван от ударите на сърцето.

Думите, с които завърши старейшината в средата, прозвучаха като стара поговорка.

— Само едно сърце отмерва времето в дългото броене.

Той вдигна ръката си и костеливите му пръсти очертаха триъгълник.

Сигурно имаше предвид пирамидата и кристалното сърце, което пулсираше в нея.

— И когато всички ние си отидем, само храмът ще остане след нас. Това е известно още от времената, когато ур първи дошли по тези земи. Нищо друго няма значение.

Джейк си спомни разказа на Марика за това как първото от Изгубените племена открило, че ур вече живеят тук. Неандерталците би трябвало също да са били прехвърлени тук от своята родина... и от своето време. Безспорно ур са изпреварили останалите племена, но с колко?

— Значи няма да ни помогнете? — гневно попита Пиндор.

Старейшините не се поколебаха. Не се извиниха. Дори не изразиха съжаление. Отговорът им бе съвсем кратък:

— Не.

— Но трябва! — В гласа на Марика прозвуча молба.

— Не това е пътят на ур — каза старейшината в средата, използвайки същите думи, които Ба'чук бе изрекъл по-рано. — Ние не сме Калипсос. Подобен конфликт в такъв кратък отрязък от време не засяга ур. Ние служим единствено на храма, който отчита дългото броене.

Джейк разбра. Храмът бе защитавал ур още от деня, в който бяха пристигнали тук, и преклонението пред него бе вкоренено дълбоко в съзнанието им.

— Ще се случи това, което трябва да се случи — завърши старейшината с тон, който слагаше край на разговора. — Но храмът винаги ще го има.

Очевидно Калипсос не можеше да очаква помощ от селото на неандерталците. Ур вече бяха взели решение.

И все пак, не всички ур.

Ба'чук се изправи.

— Това не е правилно.

Старейшините се обърнаха бавно към него, очевидно изненадани от постъпката му.

Ба'чук продължи:

— През този ден станах свидетел на много неща. Видях как плътта се превръща в лед. Видях хора, които вървят, забулени в сенки. Чудовища, които носят мечове. — Ба'чук вдигна оръжието, което бяха отнели от гракила. — Видях сърцето на храма, почерняло от отрова.

При последните му думи, старейшината в средата му направи знак да донесе сабята по-близо.

Останалите не изглеждаха впечатлени.

— Пирамидата винаги ще я има — настоя единият, а другият кимна.

Старейшината разгледа сабята. По реакцията на тримата, Джейк предположи, че Ба'чук може би е напипал верния път, като подчерта заплахата за храма.

Когато Ба'чук завъртя сабята на светлината на огъня, движението му разкри символ, гравирани върху дръжката. Джейк бе забелязал, че върху нея е изобразен някакъв знак и по-рано, още когато предаваше оръжието на Пиндор, но в последвалата суматоха бе забравил за него. Пламъците озариха символа. Едва сега смаяният Джейк видя какво представлява той. Беше го виждал и друг път, но в предишния си живот. Беше отпечатан върху поканата за изложбата в Британския музей. Беше гравирани върху стоманената игла за вратовръзка, носена от Морган Дръмонд, техния телохранил в Лондон.

Джейк се опита да осмисли видяното.

Това несъмнено бе грифон — митичният звяр с глава, крила и нокти на орел и тяло, крака и опашка на лъв. Същият този грифон бе корпоративният символ на „Бледсуърт Индъстриз“.

Какво правеше грифонът върху тази сабя?

Пристъпи към огъня, за да разгледа изображението. Ба'чук забеляза интереса му и Джейк посочи дръжката на сабята.

Старейшината присви очи.

— Това е символ на злото. Чудовище, направено от частите на множество зверове.

— Това е символът на Калверум Рекс — каза Ба'чук.

Джейк си спомни разказа на Марика за това как Калверум Рекс използвал кръвния камък, за да превръща обикновени животни в зловещи създания. Достатъчен бе един поглед към гракила, за да се види резултатът от подобна черна алхимия. Дори символът на грифона наподобяваше малко гракил.

Джейк разсъждаваше трескаво, докато Ба'чук продължаваше да говори с тих и спокоен тон със старейшините. Каква бе връзката? С всяко ново откритие мистерията се задълбочаваше. Джейк пхна ръка в джоба и сви пръсти около часовника на баща си. С всяко ново откритие нишките между съвременния свят и Пангея ставаха все по-силни.

Но какво означаваше всичко това?

Впери поглед в грифона. Макар да не бе в състояние да го докаже, той знаеше, че на Пангея се случва и още нещо, което е свързано с корпорацията „Бледсуърт“.

Ба'чук, който бе застанал от другата страна на огъня, заговори възбудено, очевидно защитаваше позицията си на родния език на ур. Джейк не разбираше какво казва, но чу да се споменава думата наука. Ба'чук изигра цяла пантомима, пресъздавайки случката с фенерчето и светлината, която причиняваше измръзване.

И тримата старейшини сбърчиха тежките си, надвиснали чела.

Изведнъж Ба'чук премина на общия език.

— Ние, ур, споделихме нашата долина с останалите племена, предложихме им нейната закрила, както майка закриля детето си. А сега седим по домовете си и ги оставяме да умрат. Това не е правилно. Една майка никога не изоставя детето си.

Старейшината в средата поклати глава. За първи път в думите му се прокрадна искрено съжаление.

— Животът е кратък. Не се страхувай. Страхът е нещо, което бързо отминава.

Джейк пристъпи напред, тъй като усети, че Ба'чук се нуждае от подкрепа. Не знаеше как да подкрепи аргументите на своя приятел, затова извади фенерчето си и каза:

— Този предмет не идва от някое *кратко* време — предупреди ги той. — Той идва от *дълго* време. От много, много дълго време — добави тихо Джейк. *Двеста милиона години в бъдещето, ако трябва да бъда точен.* — И аз вярвам, че новата опасност, надвиснала над храма, може да продължи също толкова дълго.

Старейшините впериха във фенерчето погледи, изпълнени не толкова със страх, колкото с любопитство. Той развъртя капачето и изсипа батериите в дланта си.

— Тези два предмета съдържат в себе си алхимия от *вашето* време и наука от *моего* време. Попаднала в неподходящи ръце, подобна комбинация заплашва всички ни. Дори големия храм.

Джейк хвърли батериите в огъня. Искаше старейшините да оценят действителния мащаб на заплахата. Ако беше прав, ако между неговия свят и Пангея наистина съществуваше връзка, тогава трябваше да предприемат нещо, преди да е станало прекалено късно.

Батериите се нагряха и Джейк направи знак на всички да отстъпят. Макар да се бяха изтощили, пак представляваха опасност. В огъня можеха да...

Двете батерии експлодираха едновременно, макар и с по-малка сила от тази, на която се бе надявал Джейк. Вторичният ефект обаче далеч надмина всичките му очаквания. Очевидно в батериите се бе съхранила частица от алхимията на синия кристал, причиняваща замръзване. Пламъците угаснаха. Червените въглени мигом почерняха и изстинаха. И което бе още по-впечатляващо, езерцето край огъня се покри с дебел пласт лед.

Никой не помръдна, всички бяха смаяни от видяното.

Преди някой да успее да каже нещо, суматоха пред входа на пещерата привлече вниманието им. Един неандерталец въведе в залата млада жена, облечена в окървавена униформа на римски патрул. Други двама внесоха втори войник — по-възрастен мъж в броня на центурион. Краката му бяха счупени, а главата му висеше безжизнено, беше загубил съзнание.

Римлянката забеляза Джейк и останалите. Единствената й реакция бе мимолетен израз на изненада, която тя бързо прикри.

Обърна се към старейшините и каза:

— Долината падна. Калакрис е в ръцете на гракилската орда. Народът на вятъра бе прогонен, а последните оцелели ездаци от гвардията едва успяха да се измъкнат през Змийския проход. Калипсос е в ръцете на Калверум Рекс.

Следващите няколко минути преминаха в суматоха и трескави въпроси. Накрая Пиндор попита:

— Каква е съдбата на баща ми?

— Не зная — отвърна патрулът. — Градът е блокиран от гракилите. Повечето му жители се крият по домовете си. Нямаме информация. Чухме обаче, че Калверум Рекс е поставил ултиматум.

— Какъв ултиматум? — попита Марика.

Жената погледна към Джейк, сетне извърна очи.

— Да му предадем новодошлите. Трябва да го сторим до изгрев-слънце. Вече се подготвят да запалят Свещената гора, за да прогонят от нея момичето. Ако при първите лъчи на изгрева не успеем да му предадем и двамата, гракилите ще започнат да избиват жителите на Калипсос.

Всички погледнаха към Джейк. Той прочете въпроса в погледите им. *Какво ли иска Калверум Рекс от Джейк и сестра му?*

Не знаеше повече от тях и поклати объркано глава.

Жената продължи:

— Старейшина Тиберий ни изпрати да говорим с ур. Да ги помолим за помощ.

Пиндор каза:

— И ние дойдохме тук със същото намерение.

— Само че те няма да ни помогнат — добави Марика. — Виждали нещата по различен начин.

Тогава жената изгледа сурово Джейк.

— Тогава може би не съм дошла напразно тук. Ако ур не могат да ни помогнат, единствената надежда за Калипсос — поне за момента — е да изпълним ултиматума на Калверум Рекс.

Марика ахна.

— Какво? Изобщо да не ти минава през ума да предадеш Джейк и сестра му...

Джейк я докосна по ръката, за да я накара да замълчи. Ако съществуваше и най-малката надежда да се предотврати

крвопролитие в Калипсос, той сам щеше да се предаде в ръцете на Калверум Рекс.

В този миг прозвуча дрезгав глас, суров и нетърпящ възражение.

— *Не!*

Джейк се обърна и видя старейшината да го сочи с ръка. Гласът на стареца заглъхна леко, за да ги предупреди:

— Надига се силна буря. Завихря се както в миналото, така и в годините, които предстоят. Завихря се около това момче. Подозирахме какъв ще бъде развоят на събитията от предсказанията на звездите. Затова изпратихме Ба'чук да се грижи за него.

Джейк настръхна от изненада.

— Новодошлият не бива да бъде погълнат от мрака — завърши старейшината.

— Но Калипсос... — каза Джейк.

Старейшината посочи с жезъла си замръзналото езерце.

— С това ти доказва кой си. Наистина идваш от дългото време. Също като храма. — Той тропна с жезъла си в каменния под. — За да запазят и двете, ур ще се изправят срещу сенките, надвиснали над нашата долина.

— Значи ще се биете? — попита Пиндор.

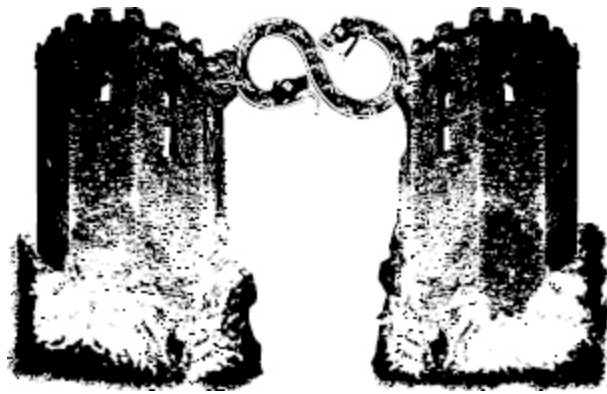
В очите на Марика проблесна надежда.

— Нямаме друг избор, освен да следваме пътя на ур. — Джейк се почувства разголен пред погледа на старейшината. — Голямата буря ни връхлита.

27.

ЗМИЙСКИЯТ ПРОХОД

Лунната светлина озаряваше източната порта. За разлика от Рухналата порта, която се издигаше в западния край на долината, тази бе оцеляла непокътната. Между двете ѝ кули се извисяваше каменна скулптура, черна и страховита. Изобразяваше навита на осморка змия с две глави — едната обърната на юг, другата — на север. Джейк бе виждал същото изображение в картата, която бе открил в библиотеката на магистър Балам, беше го виждал и като златна фигурка, изложена в Британския музей.

Джейк вървеше забързано по пътеката, следвайки римлянката и воина Копат от племето ур. Марика крачеше след него, заедно с Пиндор и Ба'чук. Зад тях се проточваше дълга редица от неандерталци, понесли оръжия: копия от подострени клони, каменни брадви, метателни боли, направени от камъни, завързани с кожени върви.

Джейк заобиколи едър камък, който препречваше пътеката. В едно дере пред тях се бяха скупчили дузина бързоноги, които не криеха тревогата си. Ездачите им бяха млади мъже и жени, съвсем малко по-възрастни от Джейк. А страхът ги караше да изглеждат още по-млади.

Копат кривна от пътеката и събра неандерталците около себе си. Римската съгледвачка поведе Джейк и останалите към своята група от

бързоноги.

— Къде е центурион Порций? — попита един от ездачите.

Жената отвърна със спокоен глас:

— Кракът му е счупен. Не е в състояние да язди. Ур ще се погрижат за него.

— Кой ще ни води тогава? — попита друг. Явно не разчиташе кой знае колко на Копат и хората му с техните груби оръжия. Подобно на повечето жители на Калипсос, като че ли не смяташе, че ур са способни на нещо повече от това да изпълняват най-елементарни задачи.

Римлянката се обърна към Пиндор.

— След като центурион Порций не е сред нас, имаме едно празно седло.

Ездачите зашепнаха.

— Това е синът на Тиберий...

— Не, не Херон, другият...

— Обречени сме...

Пиндор се престори, че не ги чува.

Жената отиде до един бързоног. Груб белег покриваше едното му око и му придаваше страховит вид. Той стоеше встрани от останалите и риеше с крак в калта.

Джейк отстъпи назад. Ако това бе бързоногът на центуриона, нищо чудно, че кракът му бе счупен. Въпреки тъмнината, всеки можеше да прочете киселото изражение на лицето му.

Преди да направи и крачка — било напред към самотното животно, било по-далеч от него — някъде зад тях прозвуча рог. Сигналът му прониза Джейк до мозъка на костите.

Той се обърна и видя ур да се събира в долната. Наброяваха над петдесет души. Не бяха малко, но на практика бяха нищожна частица от населението на неандерталското село.

Къде са останалите?

Копат стоеше широко разкрячен върху един камък, поднесъл към устните си закривена раковина. Наду я отново и протяжният звук се понесе умолително към луната.

Този път сигналът му получи отговор. От тъмната гора, високо над върховете на дърветата, се надигна голяма змиевидна глава. Когато луната я огря, стана ясно, че тя се издига на височината на

десететажна сграда. Джейк разпозна дългия врат и дебелия къса глава. Това беше бронтозавър, един от най-големите гиганти в страната на гигантите. Огромният звяр се затътри към тях.

В гората зад него се показва още една глава... и още една... и още една. Те стърчаха над дърветата като глухарчета на поляна. Бяха седем! И всичките потеглиха напред. Първият бронтозавър излезе от гората и се насочи към пътеката, която минаваше през прохода.

Тялото му беше отрупано с воители от племето ур, които го язدهа или пък висяха по хълбоците му, хванати за въжета, праметнати през гърба му. Приличаха на бълхи по козината на куче. Един смел неандерталец се бе настанил на седло, разположено точно зад главата на звяра, и боравеше ловко с поводите.

Римлянката извика на останалите ездаци:

— Качвайте се!

Неколцина все пак реагираха, подтикнати от острия ѝ тон, но останалите изглеждаха разколебани, страхуваха се да се върнат в долината.

Марика дръпна Пиндор и Джейк настрани.

— Можете ли да повярвате на очите си? — ахкаше Пиндор, който не можеше да откъсне поглед от пристъпващите тежко-тежко бронтозаври.

Марика ги дръпна още една крачка.

— Изненадващата ни атака сигурно ще разколебае гракилската орда, но за колко дълго? Калверум Рекс ще призове и други демони. По-страшни от гракилите.

— Но какво друго можем да направим? — попита Пиндор.

Марика погледна Джейк.

— Единственият ни шанс за успех е да успеем да възстановим защитното поле на храма. Без него сме обречени.

Джейк си представи изумрудения камък, отровен от сенките, проникнали в сърцевината му.

— Но как?

— Не може ли твоята *на-ука* да излекува камъка? Да прогони сенките от сърцето му? Не можеш ли да призовеш силата на твоето *електричество*?

Джейк поклати глава.

— Нямам повече батерии. Няма как да генерирам електричество. А дори да можех, не съм сигурен, че това ще излекува камъка.

Въпреки всичко, той съвсем не смяташе да се предава. Обмисли всевъзможни начини за производството на електричество: вятър, пара, въглища, геотермални извори, соларни панели. Построяването на подобна инсталация надхвърляше възможностите му и определено надхвърляше нивото на технологичното развитие в Калипсос.

И все пак трябваше да има решение. Пъхна ръка в джоба си и докосна часовника. Ако баща му беше тук, сигурно щеше да знае какво трябва да се направи. Да, но него го нямаше.

Пръстите на Джейк обхванаха златния корпус. Дали родителите му бяха живи? Нямаше как да разбере, но знаеше, че за да запази искрица надежда, че ще открие отговора на този въпрос, първо трябва да оцелее.

— Трябва да има начин да прогоним сенките от камъка — повтори Марика.

Джейк почти не я слушаше. И все пак някакво ъгълче от съзнанието му улови думите ѝ. Те сякаш пронизаха мозъчните му клетки — да прогоним сенките — докато в същото време продължаваше да обмисля вариантите за генериране на електричество.

Въглища, вятър, пара, ядрена енергия...

Изведнъж се сети. Напрегна се достатъчно силно, та Марика да забележи.

— Джейк, какво има?

Страхуваше се да отговори, за да не изгуби нишката на мисълта си. Отново обмисли идеята си. Представи си бронзовите гривни върху жезлите на старейшините на ур, танцуващите отражения върху изпъстрената със стенописи пещера.

— Джейк? — настоя Марика.

Той пресметна всичко необходимо — наклона, ъгъла, разстоянието.

— Ще трябва да отидем и тримата. — Най-сетне беше взел решение и го изрече на глас.

— Къде трябва да отидем? — попита Пиндор.

Джейк се обърна към приятелите си.

— Трябва да се върнем в пирамидата.

В този момент към тях се присъедини и Ба'чук. Той бе наблюдавал приближаването на воините от своето племе с блеснали от гордост очи.

— Ба'чук, можеш ли да ни отведеш обратно в пирамидата?

Той кимна.

— Ако желаете.

— Преди да тръгнем обаче — каза Джейк, — трябва да вземем няколко брони.

Марика го хвана за ръката.

— Какво си намислил, Джейк? Наистина ли ще излекуваш изумрудения кристал?

— Може би.

Не бе сигурен дали планът му ще успее, но ако беше прав, това щеше да обясни защо Калверум Рекс бе изчакал именно *нощта*, за да предприеме атаката си срещу Калипсос. Калверум Рекс не оставяше нищо на случайността.

— И как ще го излекуваш? — попита Пиндор. — С какво?

— С помощта на най-старата и най-голямата батерия на света — отвърна Джейк.

Когато изложи плана си, очите на Пиндор блеснаха.

— Мислиш ли, че ще проработи? — попита Марика.

Джейк не виждаше причина да я излъже.

— Не зная.

— Ами ако планът се провали? Ако си сбъркал?

— Тогавя всички сме обречени. — Джейк сви рамене. — Но както ти сама каза, Мари, и без друго сме обречени.

— Ще престанете ли да говорите, че сме *обречени, обречени*? — смъмри ги Пиндор.

Джейк попита:

— Някой има ли по-добра идея?

Никой не му отговори и той започна да излага подробностите от своя план, но Пиндор го прекъсна:

— Това, което си намислил, е свързано с голяма прецизност, трябва да уцелиш подходящия момент, нали?

Джейк кимна.

— ... и ще ти бъде от полза, ако някой отвлече вниманието на гракилите — добави Пиндор.

Преди Джейк да се съгласи, приятелят му погледна към събралите се римски ездачи, които неохотно се качваха по седлата си. Израженията на лицата им обхващаха целия спектър от надеждата, свързана с племето на ур, до отчаянието, свързано с онова, което ги очакваше в Калипсос.

Пиндор заговори с извърната към ездачите глава:

— Джейк, ти каза, че се нуждаеш от трима ни. Може ли Ба'чук да заеме моето място?

Марика го докосна по рамото.

— Пин, имаме нужда от теб.

Той отстъпи встрани.

— Имате нужда от трима души. Не от мен. Така ли е, Джейк?

Джейк долови напрежението в гласа на Пиндор. Знаеше, че то не е продиктувано от страх, а от решителност. Пиндор не се опитваше да се измъкне от тази опасна мисия. Той възнамеряваше да се изложи на още по-голяма опасност.

— Трима са достатъчни — отвърна Джейк.

Пиндор кимна. Стисна свирката, която Джейк му бе дал като талисман, и тръгна към ездачите.

— Пин! — извика подире му Марика.

Джейк я улови за лакътя.

— Той знае какво прави.

Спомни си колко добър стратег е техният приятел. Беше забелязал слабото място в плана на Джейк и бе открил начин да го компенсира. За да имаха някакъв шанс да успеят, трябваше да се движат по много прецизен график. Една маневра за отвличане на вниманието в нужния момент, можеше да се окаже решаваща за успеха им.

Ездачите вече бяха яхнали своите животни, само римлянката се опитваше все още да удържи огромния бързоног с белега през лицето. Когато Пиндор пристъпи към упорстващото животно, то го посрещна с подигравателно пръхтене. Бързоногът тропна с крак и едва не премаза пръстите на Пиндор. Момчето обаче не трепна. Вместо това вдигна длан и я постави на врата на животното. С другата си ръка прибра свирката в джоба.

— Направиш ли го още веднъж, Белязано око — предупреди го Пиндор, — следващия си чифт сандали ще направя от мръсната ти

кожа.

Бързоногът извъртя масивната си глава и погледна Пиндор със здравето си око. Двамата впиха погледи един в друг. Огромният гущер премигна първи.

Пиндор подскочи, опря крак в стремето и се настани на седлото. Действаше уверено, сякаш го бе правил хиляди пъти, и Джейк си помисли, че приятелят му наистина е правил това хиляди пъти, само че в главата си.

Пиндор се извърна на седлото си и подвижна към останалите ездачи.

— Какво чакате! Трябва да спасим Калипсос!

Римската съгледвачка го зяпна смаяно, но миг по-късно се втурна към своето животно и го яхна.

Пиндор махна с ръка, подвижна окуражително и ездачите се понесоха по пътеката, а след тях потеглиха ур с техните бронтозаври. Върволицата от воини премина бавно под огромния свод с формата на двуглава змия.

Джейк се обърна към Марика и Ба'чук. Бяха останали само те тримата. Съмненията му се усилиха. Как можеха да се надяват да победят Калверум Рекс сам-самички?

В очите на Марика обаче блестеше надежда, а Ба'чук отвърна на погледа му с решимостта на стоик. Джейк почерпи от силата и куража на своите приятели. Вдигна ръка и посочи обратно към пътеката, която водеше към скалите.

— По-добре да побързаме.

28.

ПОСЛЕДНАТА БИТКА

Крачеха към пирамидата, облечени в бронзовите брони, които Ба'чук бе взел на заем от една ковачница в селото на ур. Обратният път към големия храм им се струваше три пъти по-дълъг. Времето ги притискаше с такава сила, че Джейк бе готов да се закълне, че едва ли не усеща как слънцето се върти около Земята и се кани да възвести новия ден.

Тежестта на бронзовия нагръдник също му напомняше с какъв товар и с каква отговорност се бе нагърбил. Опасенията му нарастваха с всяка измината стъпка.

Ако се проваля?

Ако съм объркал нещо?

Най-сетне Ба'чук поведе Марика и Джейк по най-долните нива на пирамидата, след което започнаха да се изкачват бързо към залата с кристалното сърце. Когато Джейк прекоси помещението със златния календар на майте, погледът му пробяга по непознатите букви върху стените, по картата на Пангея и по двете зъбчати колела на пода. Ръката му стисна часовника в джоба. Искеше да спре — краката му като че ли сами забавиха ход — но разгадаването на тази мистерия трябваше да почака. Струваше му известни усилия, за да се отпрати по каменните стъпала, които водеха към залата над тях.

В голямата зала нищо не се бе променило. Необичайното усещане за натиск продължаваше да пулсира с всяко завъртане на кристалното сърце. Необикновените глифове продължаваха да се въртят и да образуват хиляди комбинации, докато сферата се рееше във въздуха точно под купола. Двете малки сфери, разположени под голямата — наситено алената и сребристо синята — продължаваха да светят. Изумрудената обаче бе помръкнала до такава степен, че изглеждаше почти черна.

Джейк приклепна, за да я огледа отблизо, а Марика надвисна над рамото му.

— Дали не сме закъснели? — попита тя.

Джейк огледа камъка.

— Не зная.

В сърцевината плуваха тъмни сенки, тя приличаше на катраненочер водовъртеж от поквара, злини и смърт. Не разполагаха с много време.

Джейк се изправи и погледна към главния вход на пирамидата. Тунелът, който водеше нагоре, тънеше в непрогледен мрак. Очакваше всеки момент от там да се появи някой демоничен гракил.

— Хайде — подкани ги той и ги поведе към началото на тунела, след което се обърна към Марика. — Ти остани в залата. Аз ще отведа Ба'чук по-навътре в тунела. Знаеш какво трябва да направиш, нали?

Очите на Марика бяха уголемени от страх, част от който бе свързан с Джейк.

— Бъди предпазлив!

Момчето кимна, макар планът му да бе всичко друго, но не и предпазлив. Когато понечи да ѝ обърне гръб, Марика изведнъж се хвърли към него и силно го прегърна. Едва тогава го пусна да върви.

Джейк се изчерви. Отвори уста, но не успя да намери подходящите думи.

— Върви! — подкани го тя и дори го побутна лекичко. — Какво чакаш?

Джейк примигна. Остана все така безмълвен. Обърна се и хукна по наклонения тунел. Сърцето му щеше да се пръсне в гърдите, но чувствата, предизвикали подобно вълнение, бяха красиви и благородни.

След като измина половината път и почти изгуби от погледа си Марика, той спря и каза на Ба'чук:

— Остани тук. Трябва да продължа сам.

Ба'чук протегна ръка и го хвана над китката. Това бе обичайното здрависване на ур. Джейк отвърна на жеста му. И двамата поемаха огромен риск, който можеше да им коства живота.

Джейк продължи, тъй като трябваше да измине сам последната част. С приближаването към изхода, тунелът ставаше все по-светъл. След миг звездното небе изпълни кръглият вход към пирамидата.

Джейк забави крачка. Имаше основателна причина да го направи.

Черни сенки скриха звездите. Чу крясъци и съскания, а също и пляскане на кожести крила и драскане на нокти върху камък. Гракилската орда се бе събрала край самия вход.

Джейк пристъпи напред, докато по тялото му не премина необичайна тръпка. Косъмчетата на ръцете му настръхнаха. Бе изпитал същото, докато пропадеше към този свят и докато минаваше под Рухналата порта, но тези събития му се сториха толкова отдавнашни, сякаш се бяха случили в някой друг живот. Този път изтръпването бе далеч по-слабо. Само това бе останало от защитното поле. Но все пак то изглеждаше достатъчно силно, за да държи гракилите вън от храма. Така поне се надяваше Джейк.

Стоеше и чакаше, а тръпката минаваше по цялото му тяло.

Джейк насочи поглед към долината. Тъй като стоеше нависоко, можеше да я огледа цялата чак до източния рид. Небето беше започнало да се прояснява. Нямаше повече време за губене.

Изведнъж сви шепи около устата си.

— Ехо! — извика той.

В отговор от стълбите над него скочи нещо огромно и се приземи едно стъпало под отвора. Огромната сянка се завъртя и разкри дълго черно острие, изработено сякаш от парче полиран обсидиан. Тя разпери крила и скри небето.

Гракилски властелин.

Джейк коленичи, като внимаваше да остане в обсега на отслабеното защитно поле. Гракилът впери черните си очи в него.

— Аз съм Джейк Ренсъм! — извика момчето, като се надяваше чудовището с лице на прилеп да разбира думите му. — Аз съм един от новодошлите!

Гракилът изкачи стъпалото и се озова на площадката пред входа. Джейк стоеше достатъчно близо до него, за да види напуканите му пожълтели нокти и сплескания му нос. Гракилът вдигна сабята си и я насочи към сърцето на момчето.

Джейк потръпна в бронята си, но трябваше да спечели още няколко мига. Затова вдигна ръце встрани и разкопча бронзовия си нагръдник. Остави го да издрънчи по каменния под в недвусмислен знак, че се предава.

Последната идея бе на Марика. Джейк не откъсваше поглед от острието на гракилската сабя. Започна да се съмнява доколко разумна е

била нейната стратегия. Трябваше обаче да я следва. Нямаше връщане назад.

Вдигна ръце.

— Предавам се! — извика той на чудовището. — Но само на твоя господар! Само на Калверум Рекс!

Гракилският властелин се приведе напред. Тесните му като цепки ноздри се отвориха и затвориха. На изток небето, което Джейк успя да зърне зад крилата на звяра, продължаваше да светлее с приближаването на изгрева. Сроктът, определен от Калверум Рекс, в който Джейк и Кейди трябваше да се предадат, изтичаше с появата първите слънчеви лъчи.

Нямаше повече време.

— Предавам се! — извика той отново. Изкашля се, за да прочисти гърлото си. Гърдите му се бяха свили от страх. Въпреки това повтори своя ултиматум — Но ще се предам само на вашия крал!

Гракилският властелин го изгледа изпитателно, сетне махна с кожените си крила и се извъртя с гръб към него. Отвратителната му зурла нададе пронизителен крясък, който отекна из долината.

Викът му бе повторен от останалите гракили от ордата. Скоро цялата долина кънтеше от техните ужасни викове. Така предаваха съобщението на Калверум Рекс.

Дали обаче той щеше да приеме ултиматума?

Да или не?

И двата отговора ужасяваха Джейк.

Очакването се проточи агонизиращо дълго. Сърцето на Джейк сякаш се качи в гърлото му и запулсира там с всичка сила. Като капак на всичко, когато Джейк коленичи край отвора на пирамидата, усети, че изтръпването на кожата му изчезва. Енергията на защитното поле бе на привършване.

Гракилският властелин стоеше на разстояние и не помръдваше от външните стъпала, но колко дълго щеше да продължи това?

С колко още време разполагам?

Огледа небето. На изток хоризонтът започна да розовее. Изгревът приближаваше бързо. Скоро щеше да настъпи срокът, определен от

Калверум Рекс. Страховете на Джейк се усилиха. Тревогата му за Кейди тежеше като студен камък в стомаха му.

Но не можеше да направи нищо друго, освен да чака.

След броени минути първите слънчеви лъчи щяха да хвърлят ярка светлина върху входа на пирамидата. Въпреки че сърцето му биеше силно, си спомни значението на ориентацията на храма и това бе нещо, което бе научил от баща си. Всички храмове на маите били построени така, че да посрещнат първата светлина на новия ден. В интерес на истината, входните врати на големите каменни катедрали в Европа също гледаха на изток.

Зачуди се дали тази традиция произхожда отгук, от същия този храм. Преди да успее да поразсъждава по въпроса, виковете на гракилската орда изведнъж спряха. Внезапно мълчание покри цялата долина като одеяло.

Джейк се изправи разтревожен на крака. Гракилите, накацали по стъпалата на пирамидата, коленичиха и сведоха глави. Крилата им бяха сгънати зад гърбовете. Джейк забеляза нещо да лети в небето. Размахът на крилата му бе невъобразимо голям и нарастваше с всеки удар на сърцето на Джейк.

Приличаше на летящ гушер с размерите на пътнически самолет.

Как нещо толкова огромно успяваше да се задържи във въздуха? Струваше му се невъзможно. А гробовното мълчание само правеше приближаването му още по-зловещо. Съществуващото летеше към храма, без да издава нито звук, приличаше повече на сянка, отколкото на създание от плът и кръв.

То се спусна надолу, докато мрачният му силует се понесе над върховете на дърветата от Свещената гора. Приличаше на птеранодон, най-големия от всички птерозаври, най-зловещия от всички летящи динозаври. Когато се понесе към пирамидата, короните на дърветата зашумяха от силата на въздушната струя, все едно самите дънери потръпваха от страх и ужас.

Съществуващото внезапно се устреми нагоре, полетя толкова бързо и толкова нависоко, че Джейк го изгуби от погледа си. Мускулите на краката му изтръпнаха. Едва не пристъпи прага, за да не изгуби сянката от поглед. Вместо това той напрегна цялото си тяло и остана на място.

За свой късмет...

Миг по-късно птерозавърът кацна на пирамидата и сянката му изпълни половината стъпала. Гракилите се пръснаха на всички страни, а един от тях бе премазан от тежките му крака. Умря в агония и писъци.

Джейк събра целия си кураж, за да не помръдне от прага. Всичко зависеше от това да остане на мястото си.

Птерозавърът наведе глава и разпери крила, сякаш се опитваше да обгърне цялата пирамида с тях. Макар съществото да бе огромно, Джейк не успяваше да види добре неговите очертания. Тялото му бе обгърнато в сенки, които се движеха и пулсираха по него.

Издължената му тясна глава се озова едва на няколко метра отляво на входа към пирамидата. Обвита в сенки, наподобяващи лъвска грива, главата завършваше с крокодилска муцуна, осеяна с разкривени остри зъби. Джейк бе виждал достатъчно вкаменелости на птеранодони, за да знае, че това не е обикновен птерозавър. Най-малкото, защото те нямаха зъби.

Онова, което накара Джейк да стисне здраво своите зъби, бяха очите. Две черни орбити, подобни на полирани диаманти, се впиха в него. Бяха празни и бездънни тунели, водещи към места, в които винаги отекваха писъци и течаха реки от кръв.

Но дори това не бе най-страшното.

Облакът от сенки, обгърнал врата на птерозавъра, се спусна надолу и запълзя по стъпалата на пирамидата. Останалите гракили отстъпиха назад, запрепъваха се един в друг, за да избягат колкото се може по-далеч от него. Сенките върху стъпалата постепенно придобиха човешки очертания.

Мъжът бе огромен, на ръст надхвърляше два метра. Носеше черна броня, която го покриваше от главата до петите. Фигурата му бе увенчана от шлем, украсен с чифт рога, но за разлика от онези, които украсяваха шлемовете на викингите, тези се виеха и гърчеха в невъзможни чупки, сякаш растяха от черепа на звяр, подлаган на ужасяващи мъчения през целия си живот. Мъжът заизкачва стъпалата и се устреми решително към момчето.

Джейк се опита да различи някакви черти, но под шлема се криеха само сенки. Въпреки това той знаеше кой приближаваше храма.

Калверум Рекс.

Кралят на черепите.

Джейк осъзна грешката си. Калверум Рекс не носеше броня. Онова, което покриваше тялото му, бяха сенки, много гъсти сенки. Те следваха очертанията му и лъщяха като черно масло върху кожата. Но вместо да се носят на талози и да трептят във въздуха, сенките обгръщаха тялото му съвсем плътно, сякаш самият мрак се боеше от онова, което се криеше в сърцето на Калверум Рекс и се опитваше да скрие този ужас от света.

Да, сенките бяха бронята на Калверум Рекс.

Макар да не виждаше очите му, Джейк знаеше, че те са вперени в него. Кожата му настръхна и това бе тръпка, която нямаше нищо общо със защитното поле на храма. Искаше му се да побегне и да не спре да тича. Но не помръдна. Ужас, по-силен от целия му кураж, го бе приковал на едно място.

Калверум Рекс изкачи последното стъпало и се извиси над входа на пирамидата. Протегна ръка към Джейк, а той отстъпи назад. Знаеше, че едно докосване е достатъчно, за да го убие.

Ръката продължи да се приближава, но посягаше предпазливо, сякаш опипваше непозната територия. Когато докосна отслабналото защитно поле, по черните пръсти затанцуваха изумрудени пламъци и прогониха сенките. Мракът отстъпи и на негово място се появиха пръсти, покрити със сиво-зелени люспи и увенчани с дълги жълтеникави нокти.

Никой човек не притежаваше подобни ръце, никой, който бе запазил човешкото в себе си.

Сенките, покриващи Калверум Рекс, потръпнаха от задоволство. Той знаеше, че защитното поле няма силата да го спре. Единствената пречка, застанала между Краля на черепите и сърцето на пирамидата, където се криеше силата на храма, бе едно момче от Норт Хемпшир, Кънектикът.

В мига, в който Джейк също осъзна това, направи първата плаха крачка назад.

Задоволството на Калверум премина в мрачно веселие. След като защитното поле не действаше, нищо не бе в състояние да го спре. Джейк нямаше къде да се скрие.

Калверум Рекс проговори и изрече думи, които смразиха като лед кръвта на момчето.

— *Ела при мен...*

29.

ОГЪН И СЕНКИ

Всеки здравомислещ човек би побягнал, когато срещу него се извиси подобна кула от сенки. Джейк обаче не помръдна. Кралят на черепите направи още една крачка към прага. Сенките продължиха да се отдръпват от ръката му, разкривайки още люспи и остри костни плочки.

Джейк се боеше от това, което следваше да се покаже, скрито под сенките. Обаче не бе в състояние да му обърне гръб, попаднал в плен едновременно на ужаса и на смайването. Съществуваха граници, които едно любопитство не можеше да преминава. Най-накрая Джейк отмести очи от сенките, които се смъкваха от тялото, както змия се измъква от кожата си.

Това се оказа грешка.

Погледът му спря върху нагръдника от бронз, който бе оставил край прага. Левият крак на Калверум се спъна в него. Бронята издрънча и привлече вниманието на чудовището към земята.

Калверум спря. Сведе поглед, сетне вдигна очи, после пак ги сведе към каменния под. Позата му издаваше предпазливост и подозрителност. Джейк затаи дъх. Тогава Калверум Рекс направи това, от което Джейк се боеше най-много. Обърна се настрани и хвърли поглед през рамо на изток, където слънцето току-що бе надникнало зад хоризонта. Първите лъчи на новия ден се простираха над долината, устремени към пирамидата.

Кралят на черепите замръзна.

— *Умно момче...*

Чудовището се наведе бързо и сграбчи нагръдника.

— Не! — извика Джейк и се опита да му го отнеме.

Но Калверум се движеше със скорост, родена от сенките, движеше се с бързината на черна мълния на фона на новия ден. Отдръпна се назад, здраво стиснал нагръдника в ръка.

Джейк видя как това, на което разчиташе най-много, вече е недостъпно за него. Сърцето му се сви, когато осъзна, че се е

провалил. Но бе забравил още нещо, нещо, което бе жизненоважно, съдбовно.

Той не беше сам.

В другия край на долината се разнесе пронизителен вой на рогове, възвестяващ изгрева на слънцето. Звукът им отекна силно и ясно. Римските сигнални тръби прокъртяха оглушително, докато бойните роговете на ур издаваха остър, пронизителен звук. Какофонията бе толкова силна, сякаш бе причинена от хиляди тръби и рогове.

Пиндор!

Приятелят му даваше знак, че се е появил заедно с последните римски ездаци и армията на ур, както беше обещал.

Събралите се край пирамидата гракили излетяха рязко нагоре, подобно на ято изплашени гарги, които някой бе стреснал сред житата. Дори Калверум Рекс се обърна на север, за да оцени новата заплаха.

Тъкмо от това се нуждаеше Джейк.

Хвърли се напред, сграбчи бронзовия нагръдник и го издърпа от сенчестата хватка на Калверум. Приклепна край прага и насочи полираната повърхност, гладка и искряща като огледало, към първите лъчи на новото слънце. Улови светлината, извъртя бронята встрани и насочи отражението навътре в тунела зад гърба си.

— Сега! — извика Джейк.

Далеч навътре, в спускащия се надолу тунел, отразената слънчева светлина огря Ба'чук. Момчето от племето ур повдигна своя нагръдник така, че да поеме светлината. Бронята засия ярко като частица от самото слънце, каквато всъщност беше. И той завъртя нагръдника така, че да отрази светлината и да я препрати още по-навътре в тунела към Марика.

Щеше ли да проработи?

Марика бе дала на Джейк тази идея. Това бе единственият начин да се изчисти изумрудената сфера от отровните сенки и да се възстанови защитното поле над долината. Всичко бе започнало с нейните думи, че *трябва да има начин да се прогонят сенките от камъка*. Отговорът беше очевиден. Кой е най-добрият начин да прогониш една сянка?

Като насочиш светлина към нея.

По това време Джейк се чудеше как да съчетае съвременната наука и пангейската алхимия, за да генерира електричество, което да излекува камъка. След като батериите на фенерчето му бяха изтощени, той се нуждаеше от нов източник на енергия. А кой бе най-големият източник на енергия на света? Отговорът на този въпрос изгряваше на небето всеки ден, огряваше и стопляше Земята.

Слънцето.

Дори бащата на Марика бе изтъкнал връзката между кристалите и слънчевата светлина. Бяха в Астромикона и наблюдаваха танца на кристалите между отворите в купола, през които проникваха слънчевите лъчи. Джейк не бе забравил думите му.

Слънцето е в основата на цялата алхимия.

Затова Джейк възложи всичките си надежди на новия ден, на изгрева. Опитваше се да пренесе ярките лъчи на сърцето в храма, да прогони сенките от камъка и да използва енергията на слънцето, за да събуди кристала за нов живот. Проблемът бе как да генерира енергия.

Бронзовите пръстени, украсили жезлите на неандерталските старейшини, му бяха напомнили нещо.

Огледалата отразяват светлината.

Единственото, от което се нуждаеше, бе да насочи утринните лъчи от едно огледало към следващото, от Джейк към Ба'чук и от Ба'чук към Марика. Тя щеше да насочи светлината към сърцето на пирамидата и да окъпе помръкналия кристал в ярките слънчеви лъчи.

Щеше ли да стане?

Всички тези мисли преминаха през съзнанието му с бързината на тръбен зов. Държеше здраво нагръдника, докато гракилската орда се устреми да пресрещне предизвикателството, отправено ѝ от армията на Пиндор. Навътре в тунела Ба'чук се къпеше в светлина и отразяваше лъчите ѝ към вътрешността на пирамидата.

С периферното си зрение обаче, Джейк долови и още нещо. Калверум Рекс се извърна и се хвърли към него.

В този миг времето спря. Джейк видя баща си седнал под едно дърво да му разказва историята на Исак Нютон и да му обяснява как ученият открил гравитацията с помощта на една ябълка. Тогава бе обяснил на Джейк, че най-големият дар на човешкия ум е способността му да задава един-единствен въпрос, една-единствена

дума. Развитието на цялата човешка история можело да бъде сведено до проследяването на този въпрос и неговите отговори.

Защо?

Думите на бащата отекнаха в главата му.

Това, което всички търсим, е истината. Когато я открие, добрият човек застава зад нея и я защитава дори с цената на живота си.

Затова, когато Кралят на черепите атакува, Джейк дори не трепна. Целият огрян от слънчеви лъчи, той държеше здраво нагръдника. Трябваше да се довери на преценката си. Дори това да му струваше живота.

Калверум протегна нокти към гърлото му. Докосна кожата му и я прогори, от допира тя мигом се поду и покри с мехури.

Тогава онова изтръпване, което тялото му усещаше в резултат на действието на защитното поле, изведнъж експлодира в изумруден порив с ослепителна мощ. Взривът отхвърли Джейк назад в тунела, сякаш някой го бе ударил силно в гърдите. Калверум бе отхвърлен в противоположната посока, надолу по стъпалата на пирамидата.

Джейк падна тежко по гръб. Нагръдникът изхвърча от ръцете му и изтрака по наклонения тунел. Момчето си пое дъх, превъзмогвайки болката в белите си дробове, и се изправи олюлявайки се. Едва се добра до входа.

Още докато приближаваше прага, усети силата на защитното поле. Макар да стоеше на метър от него, косъмчетата по ръцете му настръхнаха наелектризирани. С усилие пристъпи напред, за да хвърли поглед към стъпалата под себе си. Кралят на черепите се взираше в него, здраво стиснал обвитите си в сенки юмруци. Цялото му злоещо създание се тресеше от омраза.

Джейк усети, че под тази черупка от мрак се надига истинска буря, усети че Калверум се готви да се хвърли срещу възкръсналото защитно поле. Над главите им обаче прокънтяха гръмотевиците на истинска буря. И двамата устремиха зора си към небето.

А то отново прокънтя и сред облаците засия свод от чиста енергия, над долината се понесе изумруден огън. Енергията му сякаш хвърляше в огъня скалните ридове по краищата ѝ. Носеше се по небето досущ като северното сияние.

Защитното поле! Цялата долина се връщаше под неговата закрила!

На този огнен фон се открояваше и ятото гракили, полетели в нестройни редици.

Тогава започна същинската гръмотевична буря, придружена от ослепително ярки светкавици. Двужъбец от светлина разцепи въздуха и прониза един гракил в полета му. Миг след това изумрудената светкавица се прибра в небето, отнасяйки гракила със себе си. Звярът се запремята, запратен далеч отвъд долината и обхвата на новото защитно поле.

Проблеснаха нови светкавици, уловиха гракилите и ги захвърлиха с такава сила, че някои от тях паднаха мъртви на земята. Други бяха запокитени и бързо изчезнаха от погледите.

Застанал на стъпалата в подножието на пирамидата, Калверум Рекс осъзна, че развоят на битката се променя. Насочи погледа си към Джейк. За първи път се видяха очите му. Приличаха на черни пламъци. Джейк реши, че това е огън, който пламти в сърцевината на кръвни камъни.

Изпитваше чувството, че се взира в очите на древно зло, много по-старо от един магистър от Калипсос, преминал на страната на силите на мрака. Зад този черен поглед се криеше безименен звяр, който обитаваше кошмари, сенки и мрачни кътчета, който се спотайваше някъде в най-затънтените ъгълчета на този свят още от самото начало на времето.

Джейк понечи да изкрещи, но викът застина в гърлото му.

В този миг чудовището отмести поглед. Калверум се втурна надолу по стъпалата към обгърнатия от сенки птеранодон и скочи върху седлото му. Около птицата и ездача й засвяткаха мълнии, които пронизваха и разкъсваха сенките. За разлика от гракилите, Калверум притежаваше някаква алхимия, която го спаси от мигновеното изхвърляне от долината. По бързия полет на птерозавъра обаче, Джейк можеше да заключи, че защитните му сили няма да издържат дълго. Мрачните фигури на Калверум и птерозавъра се устремиха към небето и започнаха да се изкачват все по-нависоко и нависоко.

С последни сили Калверум Рекс преодоля защитното поле, съпроводен от експлозия от изумруден огън, и отлетя надалеч.

Всичко свърши.

Джейк обаче не изпита облекчение. Беше му студено, целият трепереше... и добре знаеше каква е причината.

Миг преди Калверум Рекс да се обърне, той беше доловил безмълвното му обещание: *още не сме приключили*. В зората на новия ден, когато балансът между светлината и тъмнината бе нарушен, Джейк бе избрал да застане на страната на светлината. От този момент насетне, тъмнината щеше да го наблюдава и да дебне и за най-малката му грешна стъпка.

В онзи миг Джейк можеше да се изплаши, да изгуби цялата си смелост, нищо, че победата приближаваше. Но той си бе спомнил нещо много важно.

Не беше сам.

Ба'чук излезе тичешком от вътрешността на пирамидата. До него тичаше и Марика. Тя улови Джейк за ръката, беше озарена от слънчевата светлина и топлина. Джейк прегърна Ба'чук. Нуждаеше се от присъствието им, което да му напомня, че светът не е само сенки.

Тримата заедно се заслушаха в радостните възгласи, които отекваха над града.

— Ти успя — каза Марика, като едва си поемаше дъх.

— *Ние* успяхме — поправи я Джейк, но устните му отказаха да изрекат истината.

Засега.

Не след дълго цялото небе бе прочистено от неприятели. За броени минути над главите им не остана нищо, освен отблясъците на изумрудения огън. Сетне дори те изчезнаха и се появи ясното синьо небе.

— Трябва да се върнем в града — каза най-накрая Марика. Вдигна ръка и опипа защитното поле пред тях. Отблясъците, хвърляни от изумрудената енергия, затанцуваха по пръстите ѝ.

— Можем ли да минем оттук? — попита Джейк.

— Така мисля. Би трябвало да можем да излезем навън.

Марика излезе и дръпна Джейк след себе си. Той почувства познатата тръпка да преминава по цялото му тяло, но миг по-късно се озова навън, огрян от утринното слънце.

Ба'чук ги последва.

Подтикван от любопитство, Джейк се обърна назад и протегна ръка към входа. Защитното поле го отблъсна с яростно пращане. Беше им позволило да излязат, но нямаше да им позволи да се върнат.

Доволни, че поне за момента пирамидата е в безопасност, тримата слязоха по каменните стъпала и тръгнаха по пътеката, която прекосяваше Свещената гора. Не бяха направили и няколко стъпки, когато се оказаха обкръжени.

Заобикаляха ги мъже и жени, облечени във викингски доспехи и римски брони — разкъсани, очукани, окървавени.

— Джейк!

Той се обърна и видя Кейди да си проправя път към него. Разбира се, че не бе отишла далеч. Сигурно през цялото време е смятала, че брат ѝ е попаднал в капан вътре в пирамидата.

Джейк пусна ръката на Марика и се втурна към сестра си. Кейди също затича към него. Прегърна го силно. Мълчаха, затаили дъх, искаха да почувстват топлината на семейството, която да прогони страховете им без остатък, искаха просто да бъдат брат и сестра.

— Мислех си... не знаех... — каза тя, докато прегръдката ѝ го оставяше без дъх.

— Знаем — промълви той. — Аз също...

Тя го пусна и го изгледа строго.

— Не прави това повече! Никога!

— Кое?

Тя изглеждаше обърквана, не знаеше какво да му отговори. Трудно можеше да изрази с думи страха си. Все пак успя да отвърне ядосано:

— Да ме плашиш така!

Джейк разбираше, че словото не е в състояние да предаде чувствата ѝ. Той бе в същото положение, понесен във водовъртеж от емоции, които не бе в състояние да опише. Изпитваше облекчение и ужас, объркване и сигурност, щастие и скръб... Това бе едновременно най-болезненото и най-удивителното нещо, което му се бе случвало.

Но така се чувстваше част от едно семейство.

Прегърнаха се за последен път. Всички ги наблюдаваха. Джейк остана близо до сестра си. Пъхна ръка в джоба си и извади златния часовник.

— Намерих това — каза ѝ той на английски, макар да му бе необходимо известно усилие да заговори на този, а не на общия език.

Първоначалното изражение на Кейди говореше за учтиво любопитство, след което облещи очи от удивление, а по лицето ѝ пробягаха куп емоции.

— Това да не е... — Тя замълча, останала без дъх, не бе в състояние да изрече мислите си на глас.

— Да! — Джейк обърна часовника и ѝ показа надписа.

Тя сведе глава и прочете всяка дума. Когато се изправи, в очите ѝ напиреха сълзи.

— Кога... къде го намери?

Джейк не смяташе, че моментът е подходящ, за да ѝ обясни за картата на Пангея и останалите неща, които бе открил или научил в големия храм, затова само посочи с ръка към пирамидата:

— Там вътре.

Тя се загледа в стъпалата, които водеха към кръглия отвор. Сбърчи вежди в знак на учудване.

— Но как? Какво означава това?

— Нямам представа.

Поне засега, добави мълчаливо той.

Погледът на Кейди се зарея някъде в далечината, докато тя се опитваше да осмисли какво всъщност означаваше обстоятелството, че са открили часовника на баща им на това място. Джейк си каза, че в онзи момент, когато го бе намерил, обърканото му изражение едва ли се е различавало много от това на сестра му.

Той мълчеше. Нямахше думи, с които да успокои душата ѝ. Сестра му се нуждаеше от време, за да преодолее този шок.

Почувствал объркването и страданието на Кейди, Херонид, който до този момент бе стоял при останалите римляни, пристъпи напред. Той накуцваше с десния си крак, а по лявата страна на лицето му минаваше дълбока драскотина, която едва не го бе лишила от едното му око. Преди обаче да заговори, от другия край на града прозвучаха рогове и бойни тръби. Те тръбяха триумфално.

— Кой е това? — попита Херонид, след като изви леко глава и се заслуша.

— Пиндор — отвърна Марика и гордо се усмихна. — Предвожда армията на ур.

Херонид я погледна невярващо.

— Ако не знаеш, просто си признай!

Той ѝ обърна гръб, след което хвана нежно Кейди под ръка. Тя склони глава на рамото му, нуждаеше се от утеха, която Джейк не можеше да ѝ осигури. Все пак се обърна и погледна брат си. Дари го с една невероятно тъжна усмивка.

За първи път от много време насам Джейк осъзна колко красива сестра има. Видя нещо отвъд гланца за устни, сенките за очи и безупречната прическа (макар в момента косата ѝ да бе в безпорядък, а между кичурите ѝ да стърчаха листа). За миг прозря в какво се превръща сестра му. Вълна на гордост изпълни тялото му с топлина. А също и с мъничко тъга. В онзи неин мимолетен израз на сестринска обич, той видя и още нещо: сянка от усмивката на майка му, усмивка, която се предаваше от едно поколение на друго.

Цялата им група се запъти обратно към Калипсос. Градът вече празнуваше, макар в радостта на хората да личеше объркване и предпазливост. Никой не знаеше какво ги бе спасило в последния момент, но чистото небе и ярката изумрудена светлина им бяха казали най-важното: *вече сте в безопасност*.

Жителите на Калипсос излизаха от мазетата и прашните тавани, където се бяха скрили по време на нападението. В замъка биеха камбани, за да дадат сигнал за отбой. Докато Джейк вървеше по улиците, отекваха предимно викове. Но той долавяше също плач и сълзи. Видя само един труп и то на гракил, проснат на улицата. Но със сигурност имаше и други жертви, които бяха потопили в скръб цели семейства. Колцина бяха загинала? Може би щяха да бъдат необходими дни, за да се даде точен отговор на този въпрос.

Олекна му, когато видя патрули на отиси да кръстосват града, да разнасят съобщения, да събират разпилените си сили. В небето летяха археоптерикси. Народът на вятъра отново се бе вдигнал във въздуха, за да не позволи да бъдат изненадани от нова атака.

Джейк обаче знаеше, че такава няма да има. Поне за известно време.

Пред тях изникна замъкът Калакрис. В двора му цареше истински хаос. Хора и животни се щураха в различни посоки. Издигаха се палатки, които да подслонят ранените.

Един огромен отис, който се носеше по улиците, връхлетя през портата и едва не събори Джейк. Погледна го и едва тогава забеляза сляпото око на животното и ездача му.

Беше Пиндор, яхнал страховития бързоног на име Белязано око.

— Джейк! Мари! Ба'чук! — Той дръпна рязко юздите и скочи от седлото си с такава лекота, сякаш ставаше от шезлонг. Каквито и страхове да бе изпитвал преди, възбудата му отдавна ги бе прогонила. Пиндор хукна към тях и започна да ги прегръща, да ги потупва по рамената, да разтърсва дланите им, опитваше се да направи всичко това едновременно.

— Прогонихте ги! — заяви Пиндор. — Възстановихте полето!

Виковете му привлякоха безброй погледи.

Херонид закуцука напред.

— Пин, това ти ли си? — Огледа брат си от главата до петите. Усмихна се, опита се да изобрази гордост, но се получи малко неловко. Рядко се случваше Пиндор да засенчи по-големия си брат.

Виковете на Пиндор привлякоха вниманието на още двама души.

Центурион Гай си проправи път сред тълпата, която бе започнала да се събира около тях. Джейк изпита облекчение. Центурионът бе оцелял след нападението на гракила в парка. Но целият бе в кръв, а едната му ръка висеше на превръзка, праметната през врата. Въпреки това успя да проправи път на човека, който вървеше след него.

Старейшина Тиберий се подпираше на своя жезъл. Единият му крак бе превързан от глезена до средата на бедрото. Всяка стъпка му причиняваше болка. Гласът му обаче бе твърд и уверен както винаги:

— Какво за защитното поле? — попита той.

Пиндор понечи да се втурне и да прегърне баща си, но се спря навреме. Вече не беше момче. Тупна с юмрук гърдите си, какъвто бе поздравът на римляните.

— Татко, Джейк Ренсъм успя да възстанови отслабналото защитно поле над долината.

Тиберий впери суровия си поглед в Джейк.

— Вярно ли е?

Джейк кимна, но добави:

— Не бях сам. — Махна с ръка, за да обхване Пиндор, Марика и Ба'чук. — Четиримата го направихме.

Тиберий ги изгледа изпитателно. Сетне се обърна и пое към замъка. Не изрече нито една дума, не направи нито един жест, но бе очевидно, че те трябва да го последват.

Докато куцукаше към вратите на замъка, той рече:

— Ще ми разкажете какво се е случило насаме. Магистрите също трябва да научат за станалото.

— Сторете път! — извика Гай, който се опитваше да отвори проход в събралото се множество.

В цялата тази суматоха, Марика избърза, настигна бащата на Пиндор и го дръпна за ръкава.

— Старейшина Тиберий, казахте *магистрите* — рече тя с треперещ глас. — Нали знаете, че магистър Осуин ни предаде?

Джейк пристъпи подир нея с нараснало безпокойство. Нима след всичко, което се бе случило, предателят е оцелял?

Тиберий отвърна с кимване на думите на Марика.

— Знаем. Баща ти и магистър Захур вече уведомиха съвета за неговото предателство.

— Баща ми... — Марика хвана ръката на Джейк, за да не се спъне. — Жив ли е?

Забелязал облекчението ѝ, Тиберий забави крачка и я успокои.

— Разбира се, че е жив. С помощта на някакво заклинание Осуин неутрализира другите двама магистри, те изпаднали в безсъзнание, той ги вързал и ги хвърлил в една празна килия в подземията. Когато се свестили обаче, успели да избягат.

Вече се намираха пред масивните дървени порти на замъка. Когато влязоха в голямата зала, Марика получи доказателство за думите на старейшината.

— Мари! Благодаря на всички звезди...

Балам стоеше редом със Захур. Извърнал глава, за да види каква е тази суматоха при вратата, той мигом бе забелязал дъщеря си и се втурна към нея. Облекчението в гласа му не бе по-малко от това, което Марика бе изпитала преди миг. Магистър Балам също се бе променил. Обичайната му непринуденост бе изчезнала, заменена от едно по-сурово изражение. Под очите му имаше тъмни сенки. Лицето му обаче светна като слънце, пробило си път сред черни облаци. Той силно прегърна Марика.

— Мислех, че си мъртъв — прошепна тя, притиснала глава към гърдите му.

Джейк наблюдаваше срещата им със смесени чувства. Изпитваше огромна радост, но и мъничко горчива ревност. Не можеше да направи нищо, за да върне собствения си баща от мъртвите.

— Не мисля, че Осуин е искал да ни убие — успокой я Балам. — Имаше възможност да го направи, но не се възползва от нея. Мисля, че въпреки всичко в него бе оцеляла частица лоялност.

Захур се присъедини към тях. Египтянинът бе на друго мнение.

— Или може би ни остави живи, за да злорадства?

Балам се намръщи на думите му, явно предпочиташе своята версия. Очевидно бе, че бащата на Марика е дълбоко наранен и разтърсен от предателството на толкова близък приятел.

Джейк отстъпи встрани и остави бащата и дъщерята насаме. Дори мълчаливият и сдържан Тиберий вдигна подканящо ръка и прегърна по-малкия си син.

Джейк им обърна гръб. Макар да се радваше за своите приятели, гледката бе прекалено болезнена за него. Ръката му сама намери пътя към джоба и стисна златния часовник.

Засега тази награда му бе достатъчна.

Но само засега...

30.

ВРЕМЕТО, ОТНОВО ВРЕМЕТО

Новият съвет на старейшините изпълваше двете банки на високия подиум. Джейк и Кейди отново се озоваха в центъра на вниманието и в тях бяха вперени шест чифта очи. На горния ред седяха същите трима старейшини — Тиберий, Улфсдотир и Ву — само че покрити с кръв и рани и видимо остарели.

Бяха изминали три дни от мига, в който Джейк бе успял да възстанови защитното поле над долината. Три дни, изпълнени с въпроси и още въпроси. Жителите на Калипсос трябваше да проумеят суровата истина. Макар засега долината да бе в безопасност, тя не можеше да бъде вечна и неизменна. В бъдеще трябваше да проявяват повече бдителност.

Балам се изправи от мястото си в средата на долния ред. От дясната му страна седеше Захур, а от лявата бе новият магистър.

Балам започна тържествено.

— Нашият нов магистър — каза и посочи с ръка вляво от себе си, — пожела да организираме тази скромна церемония, за да отдадем почит на петимата, които защитиха нашия град и нашия храм.

Най-новият член на съвета на старейшините се изправи на крака с помощта на своя жезъл. Бронзовите гривни, украсили дървения жезъл, затанцуваха на светлината на лампите, а висулките им запяха като камбанки. Старейшината на ур кимна на петимата, застанали в подножието на банките.

Зад Джейк и Кейди се бяха наредели Марика, Пиндор и Ба'чук. Стояха сковано, облечени в най-хубавите си дрехи. Джейк и Кейди бяха в костюмите си за сафари, изпрани и изгладени. Бяха се облекли толкова официално, колкото можеха, предвид обстоятелствата. Никой от тях не знаеше какво да очаква.

Старейшината от племето ур — името му бе Ме'рук — стана от мястото си и слезе бавно при петимата. Възрастният неандерталец бе първият представител на своето племе, удостоен с титлата магистър и с място в съвета на старейшините. Високият пост бе отплата за

участието на ур в спасяването на Калипсос и признание, което жителите на града отдавна дължаха на това племе. Гражданите на Калипсос не можеха повече да се преструват, че не забелязват съществуването на ур и обратното. Не и ако искаха да оцелеят. Калверум Рекс щеше да ги нападне отново и когато това се случеше, цялата долина трябваше да бъде обединена.

Ме'рук махна на петимата да се строят в редица. След миг на суматоха, старейшината започна от противоположния на Джейк край. Протегна ръка, хвана лявата китка на Пиндор и запретна ръкава на тогата му. Вдигна високо гривна от сребрист метал, така че всички да я видят.

— Този метал дойде от нощното небе и падна на тази земя сред ослепителни пламъци — занарежда старейшината ур. — Той притежава рядка и мощна алхимия, алхимията на *обвързването*. Той ще ви обедини в едно.

Ме'рук пристъпи напред и щракна гривната около китката на Пиндор, сетне продължи по редицата. Застана пред Ба'чук и сложи на китката на малкия неандерталец друга гривна.

Марика бе застанала до Джейк. Тя наблюдаваше как Ме'рук поставя третата гривна на лявата китка на Кейди. Гривните изглеждаха абсолютно еднакви. Миг по-късно самата тя се сдоби със собствена гривна, която завъртя около китката си.

— Трябва да е направена от *магнетит* — прошепна.

Някога тази дума е означавала и *магнит*. Джейк също предположи, че гривните са изработени от магнетит, който притежаваше естествени магнитни свойства.

Той протегна ръка и нави ръкава си. Ме'рук извади петата гривна. Тя бе откопчана и двете ѝ половини висяха на миниатюрните панти. Старейшината се наведе и я закопча около китката на Джейк.

— Обвързването е приключено — заяви Ме'рук. — Сега всички сте едно.

Джейк огледа гривната. Завъртя я около китката си и се намръщи. Не успя да открие нито пантички, нито дори спойка или следа от мястото, където се бяха съединили двете половини. Повърхността на гривната бе идеално гладка, сякаш бе изкована направо върху ръката му. Огледа я по-отблизо. Не откри нищо, което да нарушава идеално гладката повърхност, но забеляза нещо друго. По

външната ѝ окръжност бяха изписани непознати букви. Разпозна символите. Това беше същият език, на който бяха изписани надписите в пирамидата.

Озадачен, Джейк свали ръката си и вдигна поглед. Ме'рук стоеше пред него и на устните му играеше едва забележима усмивка. Съсухреният старейшина се приближи и прошепна в ухото му:

— За да откриеш истината, трябва да престанеш да живееш в краткото време.

След като изрече тези загадъчни думи, той се изправи и се върна, топуркайки със своя жезъл, на мястото си на пейката.

Докато петимата очакваха какво друго ще последва, Джейк огледа своите приятели. Всичките носеха еднакви гривни. *Сега всички сте едно*, бе казал Ме'рук.

А какво означаваха последните му думи, онези, които бе прошепнал в ухото му? — За да откриеш истината, трябва да престанеш да живееш в краткото време. —

Думата взе Тиберий.

— Имате ли други желания, преди да закрием това заседание?

Въпросът бе отправен към останалите старейшини, но Джейк пристъпи напред и вдигна ръка. Думите на Ме'рук продължаваха да отекват в главата му. Особено думата време. Тя му напомняше за златния часовник на баща му в джоба. И за мястото, на което го бе намерил — между колелата на огромния маянски календар, който бавно отброяваше дните.

Всички загадки на това място, се свеждаха до едно-единствено нещо.

Времето.

Тиберий кимна.

— Желаете ли да вземеш думата, Джейкъб Ренсъм?

— Бих искал да помоля за услуга. Ако е възможно.

Тиберий му даде знак да продължи.

— Бих искал отново да посетя пирамидата — каза Джейк. — Да се върна на мястото, където намерих часовника на баща ми.

Кейди се присъедини към него.

— Аз също.

Двамата вече го бяха обсъждали. Кейди искаше да види залата в храма, а Джейк чувстваше, че е пропуснал нещо при предишното си

трескаво прекосяване на тунелите и залите на пирамидата.

Тиберий се намръщи.

— Оценявам всичко, което направихте за Калипсос, но влизането в храма остава забранено. Особено сега. Все пак, нека магистрите вземат решение.

Балам вдигна ръка.

— От гледна точка на нашите закони, само магистрите имат право да влизат в големия храм. Законът е недвусмислен и ние няма да го нарушим.

Джейк усети как угасва и последната искрица надежда.

— Все пак — продължи Балам, — нищо не ограничава броя на магистрите и не е необходимо те да бъдат само трима. Предлагам на съвета да вземе решение чрез гласуване дали е възможно да присъди на тези двама младежи титлата младши магистри, която да бъде валидна точно един ден. Моля ви да гласувате с вдигане на ръка.

Шест ръце се вдигнаха във въздуха.

Балам удари с юмрук по масата и намигна тайничко на Джейк.

— Значи въпросът е решен.

Два часа по-късно Джейк и Кейди вече стояха на върха на пирамидата. Каменният дракон над главите им продължаваше да стои на своя пост. Балам, който бе на стъпалото над тях, протегна двете си длани срещу невидимото защитно поле, запечатало кръглия отвор.

— Все така силно е — каза с въздишка на облекчение.

Джейк усещаше въздействието му дори от мястото, на което бе застанал. Някаква сила, наподобяваща порив на вятър, се опита да го отблъсне назад. Той само намести раницата си на рамо, изгарящ от нетърпение да влезе вътре.

— Първо трябва да се хванем за ръце — каза Балам, — за да мога да вкарам и двама ви вътре.

Кейди хвана магистъра за ръката, сетне протегна своята на Джейк. Вместо да я улови, той се обърна.

Марика, Пиндор и Ба'чук ги очакваха едно стъпало по-надолу. Не им бе позволено да влязат в пирамидата, но въпреки това бяха дошли. Приятелите му знаеха колко важно е това за Джейк.

Той скочи и улови ръката на Пиндор между китката и лакътя според римския обичай.

— Благодаря ти, че дойде — каза Джейк. — Ако не беше ти, ако не бяхте всички вие, не зная къде щях да бъда сега.

Пиндор се изчерви силно. Не бе свикнал да получава комплименти, но Джейк подозираше, че оттук насетне ще трябва да свикне с тях.

Джейк разтърси десницата на Ба'чук по същия начин, но когато се опита да направи същото и с Марика, тя отмести ръката му и го прегърна.

— Ще те чакаме тук — прошепна в ухото му.

Дъхът ѝ погъделичка врата му. Джейк усети, че се изчервява поне колкото Пиндор.

— Може да се забавим — измърмори той, когато отстъпи назад.

— Ще те чакаме колкото трябва — каза Пиндор. Той погледна Марика и Ба'чук, които кимнаха.

Джейк се усмихна, знаеше, че усмивката му е изкривена и глуповата, но поне беше искрена. Никога не бе имал приятели като тях. В този момент осъзна какво му е липсвало през целия му живот. През изминалите три години той бе съсредоточил вниманието си изцяло върху стремежа да следва стъпките на родителите си и бе забравил, че върви по път, който е най-добре да измине с приятели до себе си. Също както Пиндор трябваше да свиква с комплиментите, така и Джейк трябваше да свиква с приятелството.

— Идваш ли? — попита го Кейди с протяжна въздишка на отегчение.

Джейк скочи на горното стъпало, махна с ръка на приятелите си и улови сестра си за ръка. Балам премина първи през прага, а те го следваха по петите. Джейк усети познатия сърбеж и косъмчетата по цялото му тяло затанцуваха наелектризирани. След миг прекосиха защитното поле и тръгнаха по коридора, който водеше надолу.

Балам обясняваше нещо на Кейди, но Джейк не ги слушаше. Умът му бе заангажиран със залата с маянския календар. Сигурен бе, че е пропуснал нещо..., но какво?

Когато достигнаха сърцето на пирамидата, Кейди застана пред огромната кристална сфера. Тя се въртеше и въртеше, образувайки безброй комбинации от онези странни букви.

— Усещам го как бие! — възкликна удивено тя.

Джейк също го усещаше. Огромната сфера пулсираше и излъчваше мощна енергия. Трите сфери, разположени под нея, се въртяха безгрижно. Изумруденият кристал изглеждаше също толкова ярък, колкото рубинения или сапфирения.

Балам забеляза интереса на Джейк.

— Сенките не са успели да увредят кристала. Изключително умно от твоя страна е, че си се сетил да насочиш слънчевата светлина към него! Гениално!

Джейк отказа да си припише цялата заслуга.

— Мари ми даде идеята. А и вие ми казахте нещо.

Балам повдигна вежда.

Джейк му обясни и дори цитира първия урок на магистъра:

— *Слънцето е в основата на цялата алхимия.*

Балам се засмя.

— Значи все пак някой слуша какво говоря. Във всеки случай, планът ти е гениален. — Възрастният мъж разроши косата на момчето. Това беше бащински жест, който стопли сърцето на Джейк.

— Предполагам — продължи Балам, — че нямате търпение да отидем и в другата зала, която се намира по-долу.

— Да. А може ли ние с Кейди да отидем там сами?

Джейк искаше двамата със сестра си да останат сами, докато оглеждат помещението. Ако възникнеха някакви въпроси, винаги можеха да се върнат и да ги зададат.

Магистърът не възрази и ги подкани да тръгват.

— И без друго имам достатъчно работа тук. Когато приключите, върнете се пак.

Джейк едва се сдържа да не се затича по коридора. Поведе Кейди към отвора в другия край на залата и надолу по спираловидната стълба. Кръглата зала с маянския календар изглеждаше по същия начин и когато я бе напуснал миналия път. На пода лежаха двете големи зъбни колела, озарени от светлината на лампата.

Кейди отново ахна, но този път поради съвсем друга причина.

— Толкова много злато! Сигурно струва цяло състояние!

— Не сме дошли за това — каза ѝ Джейк.

Тя го погледна.

— Знам, но това не означава, че не мога да гледам.

— Не пипай нищо!

Джейк влезе във вътрешността на залата. Искаше да огледа всичко отново, но този път по-бавно, по-методично. Баща му често го бе предупреждавал да обръща внимание на детайлите. Дълг на всички учени е, когато се изправят пред някоя от загадките на живота, да бъдат изключително прилежни и усърдни.

Джейк извади джобния часовник.

Ето една загадка, която трябваше да разбули.

— Къде намери часовника на татко? — попита го Кейди.

Той посочи вътрешното колело.

— Лежеше на пода, ей там.

— Просто си лежеше?

— Да, не ти ли казах?

Кейди протегна ръка.

— Дай да го видя.

Джейк се поколеба. Не се бе разделял с часовника нито за миг. Не искаше да го изпуска от поглед. Но пък Кейди не бе имала възможност да го разгледа както трябва.

Неохотно постави часовника в ръката ѝ.

— Внимавай! — предупреди я той.

Тя отново извъртя очи и му обърна гръб. Отдалечи се от него и започна да разглежда залата сама.

Джейк насочи вниманието си върху стените, покрити с неизвестната писменост. Част от отговорите, които търсеше, сигурно се криеха в този непознат език. Беше попитал Балам, но никой в Калипсос не бе в състояние да го разчете.

Погледът на Джейк пробяга върху буквите, после се спря на барелефа върху стената, на който бяха изобразени трите карти. Нещо в тези карти...

F T L F N T L S

Започна да приближава буквите изключително внимателно, докато те не образуваха една дума. Джейк погледна резултата.

АТЛАНТИС

Шокът го накара да скочи на крака. Листът хартия затрепери в ръцете му. Едва сега разбра какво го бе накарало да се върне тук. Подреди наум буквите, така че да заемат по-позната форма.

АТЛАНТИС

Изрече на глас получената дума.

— Атлантис... Атлантида!

Джейк отстъпи назад от стената. Възможно ли бе това? Нима пирамидата и знанието, скрито в нея, можеха да бъдат проследени чак до Атлантида, до митичния остров, управляван от високоразвита раса? Опита се да подреди знанията си за Атлантида. Най-ранните свидетелства за нея били записани от Платон, един от най-прочутите древногръцки философи. Той твърдеше, че е посещавал Атлантида, че е виждал нейните чудеса. Според неговата история, островът бил унищожен от страховит катаклизъм, който го разцепил на парчета и потопил в морето.

Джейк се върна при картата. Докосна повърхността на Пангея. Суперконтинентът наистина приличаше на остров. Дали Платон бе видял него? Дали древногръцкият философ не бе идвал тук... също като Джейк и Кейди? И дали не е бил настроен поетично, когато е заявил, че Атлантида е изчезнала в безбрежния океан? Може пък да е имал предвид, че цивилизацията на Атлантида е изчезнала в океана на времето.

Всичко това му дойде прекалено много. Джейк се отдръпна. Обърна се и огледа смаяно стените, представи си и кристалното сърце, разположено в залата над тази. Дали всичко това не бе построено от изгубената цивилизация на Атлантида? Дали тъкмо тяхната технология не бе върнала Изгубените племена назад във времето, в Пангея? Или

пък самият народ на Атлантида е бил първото Изгубено племе? Те ли са поставили началото на всичко това? Ако е така, къде са изчезнали?

Въпрос след въпрос изпълваха главата му.

Джейк притисна ушите си с длани. Бе решил една загадка, но тя бе породила поне хиляда други.

— Джейк!

Викът прониза бъркотията в главата му. Обърна се към Кейди. Тя стоеше в центъра на вътрешното колело, а в ръката си държеше джобния часовник. Беше отворила капака му, сякаш проверяваше колко е часът, но се бе намръщила, сякаш нещо в него я тревожеше.

Джейк беше доволен да се откъсне от загадката на Атлантида. Присъедини се към сестра си във вътрешния кръг.

— Какво има? — попита я той.

Тя завъртя часовника под ъгъл и посочи нещо под капака. Джейк се пресегна и нагласи часовника под светлината. Върху златната повърхност ясно бе очертан един символ.

Джейк го позна. Това беше анкх, египетският символ на живота. Бе един от най-важните символи в Древен Египет, носен от фараоните по време на най-важните церемонии.

— Погледни и това — каза Кейди. Тя придърпа часовника поблизо до себе си. — Секундната стрелка се върти *назад*!

Джейк отдавна го бе забелязал, но бе забравил да каже на Кейди. Това бе съвсем дребна загадка в сравнение с намирането на часовника на баща им.

Джейк придърпа часовника към себе си. Искаше да види поотблизо египетския анкх.

Кейди обаче не го пусна.

— Не разбирам. Какво му има на часовника на татко? Може би трябва да го сверим.

Джейк, който продължаваше да се опитва да разгледа египетския символ по-отблизо, едва след секунда-две осъзна какво бе казала Кейди. И по-точно една нейна дума.

Да го сверим.

Реакцията му бе прекалено бавна. Пръстите на Кейди вече бяха издърпали венеца на часовника. Той служеше не само за навиване на пружинката, но и за сверяване.

— Недей! — предупреди я Джейк.

В този миг той си спомни съвета, който Балам бе дал на Марика: *Огледай се два пъти, преди да направиш една стъпка.* Мъдра поговорка, която учеше на въздържание и предпазливост.

Кейди обаче не се отличаваше с подобни качества. Тя просто дръпна венеца.

Мигом прозвуча скърцане и грохот на зъбни колела, които се завъртат тежко-тежко. Не часовникът обаче бе източникът на тези звуци, а големите златни колела. Зъбните колела на маянския календар, в центъра на който стояха Джейк и Кейди, започнаха да се въртят. Отначало движението им бе бавно, но постепенно започна да набира скорост и те се завъртяха толкова бързо, че една грешна стъпка на Джейк или Кейди можеше да им струва някой крак. Златните колела се въртяха толкова бързо, че очертанятията им се размиха.

Джейк продължаваше да държи сестра си за ръка, а часовникът на баща им остана между тях. Докато колелата продължаваха шеметното си въртене, той усети под краката им да се надига някаква сила.

Понечи да предупреди сестра си.

— Дръж...

Избухна бяла светлина и ги погълна. Беше толкова ярка, че мигом го заслепи. Макар да не виждаше нищо, той усещаше, че силата ги издига нагоре, чувстваше се като в асансьор, на който е закрепен ракетен двигател. Всичко това продължи не повече от секунда.

После свърши.

Джейк премигна, опитвайки се да прогони остатъчния ефект от ослепителната светлина, а около него прогърмяха гръмотевици.

Гръмотевици?

Ослепителната светлина бе заменена от най-обикновени светкавици.

Когато зрението му се проясни, Джейк се огледа смаяно около себе си. Кейди се притисна към него, също толкова вцепенена от изненада. Бяха заобиколени от стъклени витрини и пиедестали, с разположени върху тях древни артефакти. На две педи от тях стоеше златната пирамида с нефритения дракон.

Бяха се върнали в Британския музей!

У дома.

Дали всичко това не бе сън?

Джейк продължаваше да държи ръцете на Кейди. Джобният часовник на баща им лежеше в дланите ѝ. На левите си китки и двамата носеха метални гривни.

Преди да успее да осмисли случилото се, прозвуча гръмогласен вик, от който и двамата подскочиха.

— *Не!*

Джейк се обърна. Някакъв грамаден мъж тичаше към тях. Това беше Морган Дръмонд, телохранителят, осигурен им от корпорацията „Бледсуърт“. Миг преди да изчезнат, Дръмонд също се бе втурнал към тях с викове.

Също както сега.

— Дръпнете се назад! — сгълча ги Дръмонд. Той застана до тях, почеса се по главата, сетне огледа залата, сякаш чувстваше, че нещо не е наред. Миг по-късно спря погледа си върху Джейк и Кейди. Изражението му излъчваше смътно подозрение.

— Какво правехте вие двамата?

Джейк измъкна златния часовник от ръката на сестра си и го показа на Морган. Преди мъжът да успее да го разгледа добре, момчето го прибра в джоба си.

— Проверяхахме колко е часът — каза и смушка тайничко Кейди.

Тя се стресна, сетне закима усърдно, тъй като не бе в състояние да произнесе и една дума.

— След като сте видели колко е часът — каза Дръмонд с обичайната нотка на безцеремонност в гласа си, — значи сте наясно, че прекарахте тук достатъчно време. Затъмнението свърши и спонсорите на музея искат да разгледат експозицията.

Джейк погледна към прозореца. *Затъмнението?* След като то бе свършило току-що, значи тук, в Лондон, не бяха изминали повече от

минута или две. А в Пангея бяха прекарали повече от седмица... и се бяха върнали на мястото, където бе започнало всичко.

Бяха пътували в пространството и във времето.

Дръмонд огледа залата, сякаш търсеше нещо. Очите му останаха подозрително присвити, сетне погледна Джейк и Кейди.

— Пипали ли сте нещо тук?

— Разбира се, че не — престори се на обиден Джейк.

Кейди също поклати глава.

— И нищо необикновено не се е случвало?

— Имаше светкавици. И гръмотевици. После осветлението угасна. — Джейк сви рамене. — Но ние не се боим от тъмното.

Джейк запази невъзмутимото си изражение, но изглежда многозначително Дръмонд. Телохранителят им бе заявил, че са дошли в Лондон, за да привлекат вниманието на медиите към изложбата. Дали зад това обаче не се криеше друг мотив? Нещо далеч по-зловещо? Дали шефът на Дръмонд не се бе надявал, че те ще му отворят портала към Пангея? Това ли бе истинската причина да ги доведат тук и да ги оставят сами в музея?

Очите на Дръмонд блеснаха, изпълнени с подозрение, но суматохата около входната врата отвлече вниманието му. Прозвучаха възбудени гласове. В залата влязоха елегантно облечени мъже и жени.

Дръмонд се намръщи при появата им. Гласът му бе изпълнен с разочарование.

— Мисля, че е време да се връщате в хотела. Самолетът ви излита утре рано сутринта.

Джейк погледна Кейди. Той дръпна ръкава си, за да скрие металната гривна. Тя последва примера му и направи същото. Вече й бе казал за символа, който бе видял върху сабята на гракила и за подозренията си относно корпорацията „Бледсуърт“.

Когато Дръмонд се обърна с лице към приближаващите гости, сребрист отблясък привлече вниманието на Джейк към стоманената игла на вратовръзката му. Миниатюрният грифон, протегнал напред хищните си нокти, бе символът на „Бледсуърт Индъстриз“. Както и на Калверум Рекс, Краля на черепите.

Дръмонд се обърна отново към тях. Друг, по-малък отблясък, отново привлече вниманието на Джейк към стоманената игла. Със сигурност щеше да го пропусне, ако точно в този момент не гледаше

към нея. Окоето на грифона проблесна, сякаш в него гореше тъмен пламък. Джейк го бе забелязал, още докато прекосяваха Лондон с лимузината. Но тогава бе решил, че това е миниатюрен черен диамант.

Сега обаче знаеше истината.

Разпозна камъка, от който бе изработено черното око. Беше миниатюрно късче кръвен камък, кристалът, създаден от черната алхимия на Калверум Рекс.

Джейк едва успя да прикрие отвращението си. Това бе неоспоримото доказателство, че между миналото и настоящето съществуваше връзка. Но каква точно? Джейк отклони погледа си с усилие, за да запази в тайна откритието, което бе направил току-що.

— Значи сте приключили? — попита ги Дръмонд.

Джейк погледна Кейди. Шокът бе отминал и в очите ѝ гореше огън. Прочете на лицето ѝ отговора на въпроса. Той съвпаднаше с неговия.

Дали са приключили?

Джейк и Кейди бяха категорични в своето решение както никога досега.

Не... едва сега започваха.

Издание:

Автор: Джеймс Ролинс

Заглавие: Джейк Ренсъм и Кралят на черепите

Преводач: Милко Стоименов

Година на превод: 2011

Издание: първо

Издател: ИК „Бард“ ООД

Град на издателя: София

Година на издаване: 2012

Тип: роман

Националност: американска

Печатница: „Полиграфюг“ АД — Хасково

Коректор: Валя Иванова

ISBN: 978-954-655-293-8

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/1796>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.